

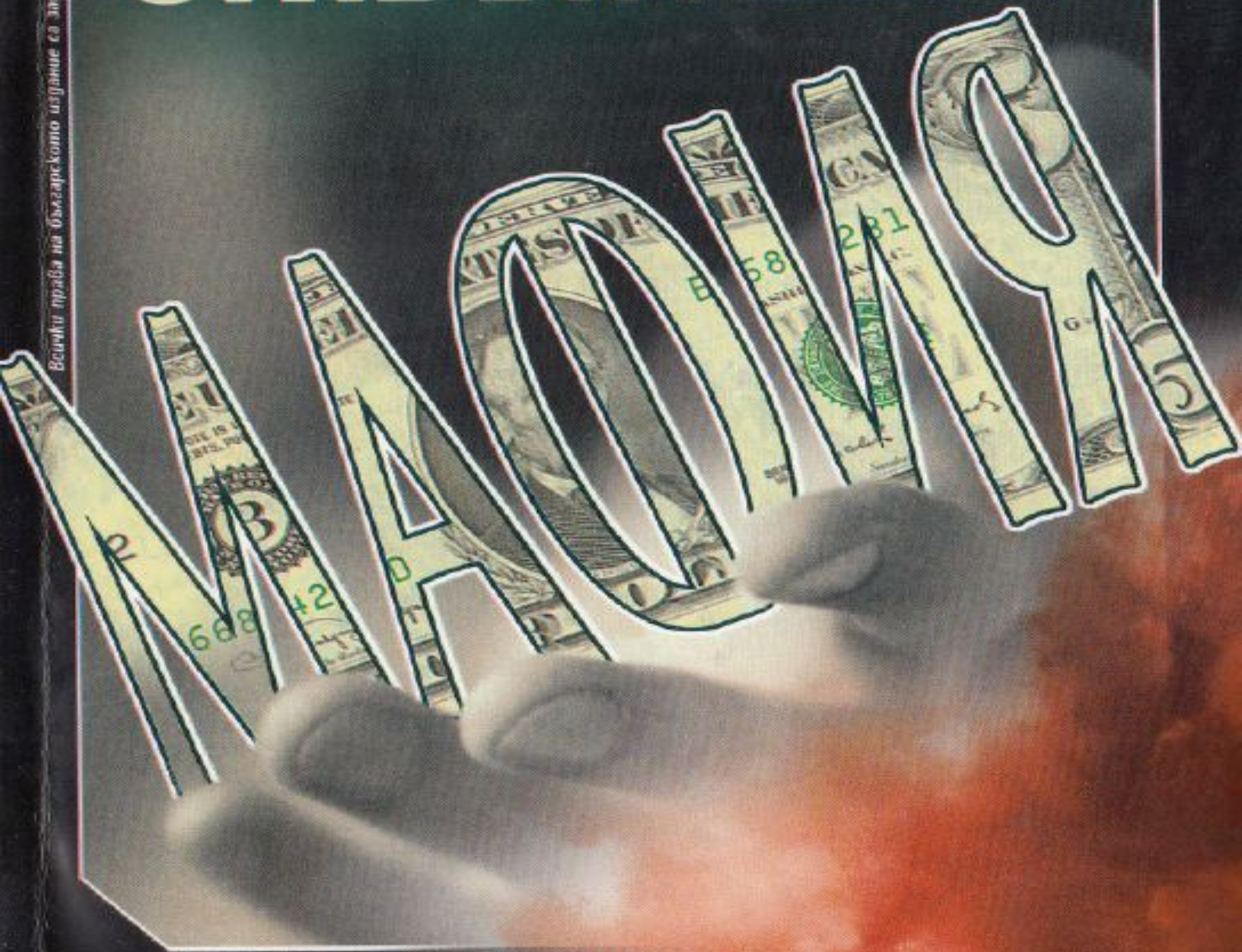
ГОСПОЖА

Тази книга е от поредицата бестселъри „Crime & Mystery“. Най-добрите и най-търсените трилъри, преиздавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

АТИКА

Стивън Ледър изпробва с успех манцията на Лъдълм и Форсайт. В този роман той дава сериозна заявка за хит на големия екран...
Daily Mail

СТИВЪН ЛЕДЪР

СТИВЪН ЛЕДЪР ГОСПОЖА МАФИЯ

Превод: Марин Загорчев

chitanka.info

Когато лондонската полиция най-после успява да спипа мафиотския бос Тери Грийн за убийство, което той отрича да е извършил, жена му се изправя пред жестоката реалност.

Тери Грийн получава доживотна присъда, всички сметки на семейството са на червено, банките — кредитори я притискат до стената, а конкурентите от мафията се опитват да превземат обезглавената групировка.

На всичкото отгоре полицията я следи денонощно... Всъщност Саманта „Сам“ Грийн няма никакъв избор.

Тя трябва да оглави престъпната империя, която мъжът ѝ е изградил.

Но през цялото време два въпроса не ѝ дават мира.

Да вярва ли в невинността на съпруга си?

Или той умело я манипулира, скрит на сигурно в килията си...

ПРОЛОГ

Изстрелът дойде изненадващо за Престън Сноу. Сякаш някой го ритна в корема. Болката беше учудващо слаба — само тъпо пулсиране и разпространяващи се по цялото тяло студени тръпки. Той погледна недоумяващо мъжа с пистолета. Сините очи на убиеца го наблюдаваха безизразно.

Сноу се хвана за корема и отстъпи, препъвайки се; между пръстите му потече кръв. Кръвотечението изглеждаше доста силно, но той почти не усещаше болка.

Убиецът го гледаше безстрастно, отпуснал бе ръката с пистолета. Лицето му беше напълно безизразно, сякаш му е все едно дали Сноу ще живее, или ще умре.

Сноу усети, че краката му се подкосяват. Препъна се в масичката и падна; беше загубил почти напълно ориентация. Студените тръпки се разпространяваха от корема към гърдите му, студът сякаш изсмукваше всички сили от крайниците му. Той опита да заговори, но от устата му не се изтръгна звук; дори дишането му се струваше изтощително усилие. Той успя да се изправи на колене и ръце и запълзя към стълбите.

Мъжът, който го беше прострелял, остана в средата на стаята и продължи да го наблюдава незаинтересовано.

Сноу запълзя нагоре по стълбите в отчаян опит да се отдалечи колкото се може по-бързо от убиеца. Някъде на горния етаж имаше пистолет. В едно чекмедже в спалнята. Ако се добере до него, ако успее да се защити, тогава имаше надежда, съвсем слаба надежда да се спаси.

Анцугът се беше наквасил с кръв и се влачеше под него като мокър парцал. Той чу стъпки зад себе си, но не посмя да се обърне. Имаше чувството, че всеки момент ще изпадне в безсъзнание, и тръсна силно глава в опит да събере мислите си.

— Съсредоточи се, човече — прошепна сам на себе си. — Съсредоточи се, по дяволите.

Без да спира да пълзи, той погледна корема си и забеляза капки кръв по изтърганата пътека на стълбището. Опита да намали кръвотечението, но когато притисна раната с ръка, остра болка преряза вътрешностите му. Той изстена. Имаше чувството, че някой е забил нажежен нож в корема му.

— Мамка ти, Сноу, стой мирен! — изкрещя зад гърба му мъжът с пистолета.

Сноу хвърли бърз поглед назад. Убиецът стоеше в основата на стълбите и размахваше пистолета.

Сноу достигна горната площадка и се изправи. Запрепъва се към спалнята, подпирайки се с ръка на стената; пръстите му оставяха кървави следи.

Убиецът го последва. Не бързаше, спираше за почивка на всяко стъпало. Точно тази увереност в движенията му ужасяваше най-много Сноу. Убиецът се движеше бавно, сякаш разполагаше с цяла вечност: никой нямаше да се притече на помощ на Сноу. Дори някой да е чул изстрела, щеше да предпочете да не се забърква. В квартала нямаше много добросъвестни граждани, от онези, които веднага звънят в полицията.

Сноу се свлече пред нощното шкафче и издърпа едното чекмедже. Пистолета го нямаше. Той изруга. Къде го беше сложил? Къде, по дяволите, го беше сложил? Той опита да се съсредоточи, да си спомни къде за последно е видял оръжието. Отвори друго чекмедже и разрови чорапите и бельото си, проклинайки се, че не е оставил пистолета на видно място. И тук го нямаше. Той издърпа чекмеджето от шкафчето и изсипа съдържанието му на пода. Започна да рови отчаяно. Пистолета го нямаше.

Зад гърба му се чуха стъпки и той се извърна. Убиецът стоеше на прага с отпуснат към пода пистолет и самоуверена усмивка. На Сноу му прилоша, той залитна напред към шкафчето и удари глава в едно от извадените чекмеджета.

Очите му се затвориха сами, той чувстваше, че всеки момент ще изгуби съзнание. Болката се беше заменила с особено топло усещане. Той въздъхна и смъкна кървавата ръка от корема си.

Убиецът се приближи и застана до него. Подритна го, но Сноу не реагира. Бе отпуснал глава и от устата му се стичаше струйка червена

пяна. Около тялото му се събираше кръв, червеното петно стоеше леко изпъкнало, сякаш килимът не можеше да го попие.

— Умря ли, Сноу? — изсумтя презрително убиецът. — Много си бил кекав.

Той вдигна крак и настъпи ръката на жертвата си, премаза кървавите му пръсти. Сноу отвори широко очи и изпищя от болка. Убиецът се ухили победоносно и насочи пистолета в лицето му.

* * *

Съдебните заседатели се заточиха един по един в залата и от начина, по който отбягваха погледа ѝ, Сам Грийн разбра, че решението не е в нейна полза. Сърцето ѝ се сви.

— Всичко ще бъде наред, мамо — прошепна синът ѝ Джейми и стисна леко ръката ѝ.

Сам поклати глава:

— Не, Джейми, няма да бъде наред.

Съпругът ѝ я погледна от подсъдимата скамейка и размърда беззвучно устни: „Горе главата.“ Тери изглеждаше уморен. Под очите му имаше тъмни сенки и когато се усмихна, Сам забеляза тревожни бръчки по челото му. Косата около слепоочията му вече сивееше, но той все още изглеждаше добре за петдесет и две годишен: с широки рамене и стройна фигура; жени на половината на възрастта му все още се увличаха по него.

Сам потърка кръстчето, висящо около врата ѝ на тънка златна верижка. А не беше ли точно това проблемът на Тери — че изглеждаше твърде добре?

Сам опита да се усмихне в отговор, но усети, че в очите ѝ напират сълзи, и премигна, за да ги спре. Не беше честно. Съдбата на съпруга ѝ бе в ръцете на дванайсет души, които не знаеха нищо за него, но въпреки това имаха властта да го изпратят зад решетките до края на живота му.

Те заеха един по един местата си. Осем жени и четирима мъже. Това бе в полза на обвиняемия, така твърдеше адвокатът му, защото Тери беше хубав мъж, а жените проявявали по-малка склонност да осъждат мъже, които харесват. Трима от съдебните заседатели бяха

чернокожи и дори Лорънс Патерсън не можеше да отрече, че това е лошо, тъй като човекът, за чието убийство обвиняваха Тери, беше черен.

— Те винаги се поддържат, Саманта — бе казал той. — Но да не се отчайваме.

Потупа я успокоително по рамото, сякаш бяха на погребение. Точно така се чувстваше, даваше си сега сметка тя. Като на погребение. Всички носеха най-официалните си дрехи, лицата им бяха траурно сериозни, отбягваха да я гледат в очите, сякаш всички са се събрали да си вземат последно сбогом с Терънс Грийн.

Една сълза потече по бузата ѝ и тя я избърса с опакото на ръката си, бе твърдо решена да не плаче. Знаеше, че в залата гъмжи от фоторепортери, а те най-много от всичко в момента искаха да я заснемат разплакана. Тя присъстваше на всяко заседание на съда и в жълтата преса постоянно публикуваха нейни снимки, като не пропускаха да споменат, че е на четирийсет и осем и бивша певица и танцьорка. „Застаряваща певица от шейсетте“, така я беше нарекъл един от най-злобните журналисти от светската хроника на „Дейли мейл“. Сам прие с мълчаливо негодувание това несправедливо определение. Когато се омъжи за Тери, кариерата ѝ едва започваше, колкото до „застаряваща“, това просто бе ненужна злоба. Беше родила и отгледала три деца, как да изглежда? Като девица ли?

Като се има предвид на какво напрежение е изложена, Сам дори смяташе, че изглежда доста добре. Дори един от екипа на обвинението постоянно я гледаше с повече от професионален интерес и ѝ се усмихваше винаги щом срещнеше погледа ѝ. Всяка сутрин тя полагаше особени грижи пред огледалото: слагаше лек грим, колкото да заличи свидетелствата от безсънието. Беше си боядисала косата точно преди насрочването на делото. Стараеше се обаче да не изглежда прекалено крещящо — просто имаше нужда от малко помощ, за да поддържа естествения си тъмнорус цвят на косата.

Патерсън се обърна и се усмихна самоуверено. Тя го удостои с леко кимване, но не отвърна на усмивката му.

— Моля председателят на съдебните заседатели да се изправи — каза приставът.

Един мъж на средна възраст стана и потърка неспокойно носата си.

Сам си пое дълбоко въздух, подготви се да чуе най-лошото. Джейми стисна ръката ѝ.

— Взехте ли единодушно решение?

— Да.

— Смятате ли обвиняемия Терънс Уилям Грийн за виновен по обвинението за убийство.

Председателят на съдебните заседатели отново потърка носа си, изкашля се. Беше дребен, безличен мъж с евтин костюм и Сам се замисли, че може би това е един от най-великите моменти в посредственото му съществуване. Сигурно щеше да направи всичко възможно да си придаде допълнителна важност.

— Виновен — отговори той, провлачвайки думата, сякаш се наслаждаваше на звученето на собствения си глас.

Сам изруга наум.

Някой възкликна весело зад гърба ѝ и тя се обърна. Двама детективи се хилеха и потупваха шефа си по рамото. Детектив главен инспектор Франк Уелч, виновникът за изпращането на съпруга ѝ в затвора. Уелч ѝ се ухили и тя бързо се извърна, за да не му доставя повече удоволствие.

Съдията кимна на защитника на Тери:

— Господин Орвис, имате ли да кажете още нещо в защита на клиента си.

Адвокатът погледна Тери, който поклати глава.

— Не, ваша милост.

Съдията се обърна презрително към Тери:

— Терънс Грийн, станете.

Тери се изправи, намести вратовръзката си и изпъчи гърди. Носеше тъмносин костюм, един от многото си „Армани“, снежнобяла риза и вратовръзка, която Сам никога не беше виждала. Той вдигна гордо глава и погледна съдията в очите.

— Преди да произнеса присъдата, искам да кажа няколко думи за един от свидетелите по това дело — продължи съдията.

Обърна се към Сам и тя едва превъзмогна желанието си да извърне очи. Почувства, че се изчервява, но продължи да гледа съсредоточено тънките му, безизразни устни.

— Въпреки недвусмислените доказателства срещу обвиняемия, съпругата му, Саманта Грийн, не спря да твърди, че е била с него в

нощта на убийството. Аз, както и съдебните заседатели, смятам показанията ѝ за лъжливи и приемам твърденията ѝ в най-добрия случай за предизвикани от криво разбрана съпружеска вярност, а в най-лошия — за умишлено възпрепятстване на правосъдието.

— Обесете лъжливата кучка! — закрепця един млад чернокож с многобройни плитчици, стигащи до раменете му. Красиво чернокожо момиче напразно се опитваше да го накара да седне.

— Тя знае, че е убил брат ми! Трябва и тя да отиде в пандиза с него!

Двама униформени полицаи го извлякоха от залата. Момичето ги последва с молби да пуснат младежа. Това бяха Люк и Нанси Сноу. Брат и сестра на мъжа, в чието убийство бе обвинен Тери. Двама други чернокожи — мъж и жена на средна възраст — с насълзени очи поклатиха тъжно глави, но останаха на местата си. Явно искаха да чуят окончателната присъда. Това бяха родителите на Престън Сноу.

Когато в залата настъпи тишина, съдията отново обърна презрителния си поглед към Сам:

— Надявам се полицията да обърне особено внимание на показанията, дадени от госпожа Грийн, и да реши дали да я подведе под съдебна отговорност за лъжесвидетелстване. Съпружеската вярност не е извинение за възпрепятстване на правосъдието.

Сам продължи да гледа съдията, знаеше, че няма какво да каже. Устата ѝ беше пресъхнала, всяко преглъщане ѝ причиняваше болка. След известно време, което ѝ се стори цяла вечност, съдията се обърна отново към Тери:

— Терънс Уилям Грийн, обявявам ви за виновен за убийството на Престън Сноу. Жестоко, хладнокръвно убийство, за което не проявявате никакви признаци на разкаяние. Осъждам ви на доживотен затвор. Отведете го.

Двама яки полицаи застанаха от двете страни на Тери. Той изпрати въздушна целувка на Сам, намигна ѝ, после заслиза по стълбите към килиите в дъното на съдебната зала.

— Вкъщи ли се прибираш, мамо? — попита Джейми.

Сам кимна и се изправи.

— Идваш ли?

Той погледна часовника си.

— Трябва да се връщам в Ексетър. Утре съм на изпит.

— Какво ще кажеш да се отбиеш на кафе, преди да тръгнеш?

Погледът на Джейми изведнъж стана загрижен.

— Добре ли си?

Сам се намръщи.

— Малко съм замаяна. Но мисля, че все пак ми е рано за инфаркт.

Джейми кимна.

— Знам как се чувстваш. Бях се подготвил за най-лошото, но до живот... Някак си не мога да си представя татко да лежи в затвора до края на живота си, а ти?

— Ще свикнем, Джейми. Той също. — Тя го прегърна. — Благодаря, че дойде.

— Не бях сигурен, че татко искаше да дойда.

— Разбира се, че е искал. Не говори глупости.

Джейми кимна към вратата:

— Ще те изпратя.

— Не! — срязва го тя. — Последното, което ти трябва, е да те снимат с мен. Досега мина между капките, не е нужно да те изтипосват на първа страница до мен. Бъдещ юрист — на делото за убийство срещу известен наркобарон. Няма да ти се отрази особено добре на кариерата.

— Не се срамувам от татко.

— Знам. И аз не се срамувам от него. Няма нужда обаче да усложняваме допълнително нещата. Постарай се да се измъкнеш незабелязано. Те дебнат мен. Ще се видим в кафенето, където седнахме миналия път, става ли?

— Добре, мамо.

Джейми я целуна по бузата и излезе.

Сам се забави, за да му даде време да излезе от сградата. Страшно ѝ се пушеше, но в съда беше забранено.

Патерсън се приближи с купчина папки в ръце.

— Саманта, сега загубихме, но ще продължаваме да се борим.

— Не се предаваме, а, Лорънс?

— Ще обжалваме, разбира се.

— Щом казваш.

Патерсън постави ръка на рамото ѝ:

— Можеш ли да минеш през кантората на Ричард днес следобед?
Тери иска да обсъдим някои неща.

Ричард Ашър бе счетоводителят на Тери, а на Сам още не ѝ се говореше за пари.

— Работата не може ли да изчака?

Зад гърба си чу смях, после глас със северноанглийски акцент:

— Добра работа, Франк.

Беше Дъг Симсън, инспекторът, който, след като ѝ представи заповед за обиск, бе преровил заедно с още половин дузина униформени полицаи всяко кътче в жилището ѝ. Симсън потупа Уелч по гърба:

— Видя ли му само изражението, когато съдията произнесе присъдата? Сякаш беше очаквал да го освободят с потупване по рамото.

Уелч не каза нищо, но се усмихна победоносно.

Прокурорът по делото мина покрай тях и вдигна палец на Уелч:

— Благодаря, Франк. Де да бяха всички случаи толкова ясни като тоя.

Уелч се усмихна още по-широко и отмина. Патерсън дръпна Сам настрани.

— Много е важно, Саманта. Иначе нямаше да те викам.

— Добре, добре. Както кажеш. Ще дойда. — Тя се огледа. — Има ли заден изход, Лорънс?

— За съжаление не. Поне не за външни лица.

— А за съпругите на осъдените?

Патерсън се усмихна тъжно и поклати глава.

Сам си пое дълбоко въздух и тръгна към изхода. Чу щракането на фотоапарати и глъчката на журналистите още преди да отвори тежката двойна врата. Репортерите се бяха скупчили около Уелч и Симсън; лицата на двамата полицаи бяха силно осветени от ярките прожектори.

Сам наведе глава, но без успех. Те я чакаха и като кучета при миризмата на прясно месо се нахвърлиха отгоре ѝ с въпроси. Как се чувствала, какво смятала да прави, как съпругът ѝ приел присъдата, наистина ли е излъгала?

Тя опита да си проправи път между тях.

— Моля ви, нямам какво да ви кажа — изкрещя. — Нищо.

Двама души ѝ препречиха пътя. Мъж и жена. Сам вдигна очи. Бяха господин и госпожа Сноу, родителите на жертвата, облечени сякаш за църква. И двамата бяха около шейсетте, той носеше тъмен костюм и ослепително лъснати обувки, тя — синя рокля на цветя, тъмносиньо палто и шапка със същия цвят, в която бяха затъкнати две изкуствени маргаритки.

Сам опита да ги заобиколи, но госпожа Сноу застана на пътя ѝ.

— Как можяхте? — изсъска тя. — Заклехте се пред Господ, а излъгахте. Как можяхте?

Сам поклати глава. Госпожа Сноу вдигна юмрук и Сам я погледна, без да мигне, в очакване на удара. Възрастната жена отпусна ръка и избухна в сълзи. Съпругът ѝ я прегърна. Очите му бяха замъглени, сякаш не забелязваше нито Сам, нито постоянното проблясване на светкавици.

Сам продължи към изхода.

Въпросите продължаваха да я обсипват от всички страни. Знаела ли защо съпругът ѝ е убил Престън Сноу, той ли я накарал да лъжесвидетелства, къде била тя в нощта на убийството? Сам опита да се абстрахира от шума, да си представи, че е сама. Отстрани се появи телевизионна камера и една изрусена жена с прекалено много грим завря голям микрофон пред устата ѝ. Сам го изблъска встрани.

— Не разбирате ли? Няма да коментирам! — изкрещя.

Най-после се добра до автомобила си, черен кабриолет „Сааб“. Две коли ѝ бяха препречили пътя за излизане и тя веднага се досети, че това е дело на журналистите. Тя се обърна:

— Някой да мръдне тази кола!

Гласът ѝ обаче се загуби в общата врява.

До нея спря очукан стар джип, от ауспуха му излизаше черен дим.

— Мамо! Качвай се!

Беше Джейми. Той ѝ отвори вратата и Сам скочи вътре.

— Джейми, спасяваш ми живота.

Той се усмихна и натисна газта. Докато отминаваше непреставащите да крещят журналисти, една бутилка се удари в предното стъкло и го спуска от едната страна. През страничния прозорец Сам забеляза Люк Сноу да крещи и да размахва юмрук.

Джейми натисна спирачки.

- Мръсник!
- Остави го, Джейми.
- Гледай какво направи.
- Забрави.

Джейми я изглежда, сякаш имаше намерение да спори, но тя го потупа успокоително по крака:

— Хайде, ще те черпя кафе. И ще ти купя ново стъкло.

Джейми изруга и отново подкара.

Сам разтърка врата си.

— Иди му на свиждане колкото се може по-скоро.

— Ще отида. Лора я нямаше.

— Да. Сигурно не ѝ е много удобно. Нали знаеш сестрите си. Повече ми е жал за Триш. В училище няма да ѝ е лесно.

Спряха пред едно кафене и седнаха до прозореца на по чаша капучино.

— Защо излъга, мамо? — попита след дълго мълчание Джейми.
— След всичко, което ти причини.

— Не сме деца, Джейми. Пък и кой каза, че съм излъгала?

— Съдията. Хайде, само веществените доказателства бяха достатъчни, за да го осъдят. Освен това имат свидетел. Не мога да те разбера.

По горната устна на Джейми бе полепнала пяна. Сам се протегна и я избърса с пръст.

— Какво ще правиш сега, мамо?

— И аз това се питам.

* * *

Когато Франк Уелч влезе в Криминалния отдел заедно с инспектор Дъг Симсън и сержант Фред Кларк, празненството бе в разгара си. Уелч вдигна ръка за поздрав. Върху една масичка бяха поставени две каси бира, пет–шест бутилки червено вино, пластмасови чашки и няколко пакета солени бисквити. Кларк се запъти право към бирата.

— Нещо за пиене, Франк? — попита Симсън.

— Дай ми портокалов сок и лимонада, Дъг. Първо трябва да говоря с началника.

Уелч излезе в коридора. Секретарката на началника на отдела, Саймън Едуардс, му махна през отворената врата:

— Чакат ви, господин главен инспектор.

Едуардс бе заровен в книга, но стана и стисна ръката на Уелч:

— Добра работа, Франк. Отлично. Предай поздравленията ми на момчетата. Позволих си да им организирам малко празненство.

— Много благодаря, сър.

— Не всеки ден изпращаме такъв мръсник като Тери Грийн зад решетките.

— Не, сър.

Едуардс седна и отново взе писалката си. Тъй като Уелч остана на мястото си, той пак я пусна.

— Още нещо ли искаш да ми кажеш, Франк?

— Жената на Грийн. Саманта. Излъга най-безочливо. Съдията я посмърри, но аз искам да я подведем под отговорност.

Едуардс примигна:

— Не съм убеден, че ще спечелим от това, Франк. Ти не си женен, нали?

Въпросът беше реторичен. Едуардс много добре знаеше семейното положение на Уелч.

— Не, сър.

— Жените винаги поддържат съпрузите си. В радост и в несгоди. Бог да ги поживи за това.

Уелч се опря върху бюрото на шефа си и се наведе напред, но по лицето на началника пролича, че това нарушаване на територията никак не му се нрави. Затова инспекторът бързо се отдръпна назад и скръсти ръце пред гърдите си.

— Съдията каза, че това е лъжесвидетелстване — настоя той. — Тя е виновна.

— Но не постигна нищо, нали, Франк? Въпреки лъжливите показания Грийн е зад решетките. Да не будим куче, което спи. Става ли?

Уелч не отговори. Искаше да отстоява позицията си, но беше работил достатъчно с Едуардс и знаеше, че няма смисъл. Нищо не

можеше да накара началника да си промени решението, независимо какви разумни аргументи му изтъкваш.

Уелч кимна.

— Добре, сър.

— Знаех, че ще ме разбереш.

Едуардс отново се зае с документите си.

Уелч се върна в оперативната зала. Симсън му подаде чаша.

— Заповядай, шефе.

Уелч я взе, но не отпи.

— Какво има? — поинтересува се Симсън.

— Разминаване на мненията с началника. Мисли Саманта Грийн за спящо куче. Аз пък я смятам за лъжлива кучка.

* * *

Тери Грийн свали сакото си и го подаде на отегчения надзирател.

— Съмнявам се да имате закачалки.

Надзирателят взе сакото и изсумтя:

— Сако. Тъмносино. „Армани“.

Говореше с носов бирмингамски акцент. Беше едър дебелак с шкембе, сякаш е бремениен. Натъпка сакото в найлонов плик.

Тери разкопча колана и събу панталоните си. Друг надзирател записваше данните за вещите му.

— Панталони. Тъмносини — каза той.

Беше също едър мъж, но с мускулесто тяло. Както колегата си, имаше къса коса и мустаци.

Влезе трети надзирател — дребосък с тънки устни и малки очички. Той взе листа от едрия мъжага и погледна списъка.

— Знаменитият Терънс Грийн — усмихна се. — За нас е чест. „Армани“, а? Жалко, че като излезеш, вече няма да е на мода. — Той върна списъка на колегата си. — Аз съм главен надзирател Ригс. Това крило е под мое разпореждане.

— Сигурно сте много горд с това — отбеляза Тери.

Свали часовника си и го подаде на дебелия надзирател.

Ригс протегна ръка и го взе. Огледа го.

— Часовник. „Ролекс“. Златен.

Тери взе един комплект затворнически дрехи от масата.

— Сега бихте ли ми показали стаята?

Ригс се усмихна:

— Ти си бил много забавен човек, Грийн.

Той пусна часовника на плочките и го смачка с пета. Без да сваля очи от Тери, се наведе и го вдигна.

— Часовник. „Ролекс“. Златен. Счупен. — Пусна часовника в едно пликче. — Подпиши се за вещите и тези любезни господи ще те изпратят до килията ти. Пропусна вече обяда, а за съжаление днес не обслужваме по стаите. — Той замълча, за да си придаде важност, после вдигна ръка, сякаш да накара някое дете да замълчи. — Не, чакай... Извинявам се. Всъщност не ми пука дори да гладуваш цяла седмица.

Ригс се закиска на собствената си шега и излезе; звукът от тежките му обувки бавно заглъхна в коридора.

Кабинетът на Ричард Ашър отразяваше характера на собственика си — пълен бе с остри ръбове и обзаведен в съмнителен естетически стил. Мебелите бяха само от хром и стъкло, а картините на стената приличаха на петна от кръв върху платното. Когато Сам влезе, Ашър крачеше с телефон в ръка пред огромния прозорец с изглед към центъра на Лондон. Той й се усмихна бързо и продължи да шепне в слушалката за някакъв превод на пари от Каймановите острови в Гибралтар, който никой данъчен чиновник нямало да надуши.

Лорънс Патерсън седеше на ръба на бялото бюро на счетоводителя. Махна на Сам към черния диван. Тя седна, кръстоса крака и запали.

И двамата мъже бяха около трийсетте, високи и слаби, с физиката на тенисисти и буквално кипяха от неизразходвана енергия. Сам се беше виждала с Ашър веднъж наскоро след арестуването на Тери. Той бе наполовина индиец, с тъмна кожа и дълга катраненочерна коса, която все падаше в очите му. Постоянно се усмихваше и Сам му нямаше никакво доверие. Патерсън не изглеждаше толкова добре — със слабо лице и белези от младежки пъпки по челото, — но на нея й се струваше по-благонадежден. Патерсън винаги я гледаше в очите, дори когато й съобщаваше лоши новини. Ашър пък постоянно отбягваше погледа й, сякаш криеше нещо. Тя изтръска цигарата си в един кристален пепелник и се усмихна при мисълта колко подвеждащ е външният вид. Преди години никога нямаше да си помисли, че съпругът й може да излежава присъда за убийство.

— Странен свят — промърмори си сама.

— Моля? — сепна се Патерсън.

— Просто размишлявах на глас, Лорънс.

Ашър остави телефона и се приближи с грацията на антилопа.

— Саманта, благодаря, че дойде.

— Стори ми се, че нямам друг избор, Ричард.

Ашър се приближи, сякаш да я целуне, но избегна прекия контакт. Сам надуши одеколона му с лек аромат на сандалово дърво.

— Толкова съжалявам — каза той, гледайки стената зад нея.

— Аз още повече.

— Ще обжалвате, нали?

— При първа възможност. Затова ли ме извикахте?

— Отчасти.

Двамата мъже си размениха бързи погледи. Сам се намръщи и зачака. Ашър се оттегли зад бюрото и се настани на креслото си. Патерсън стана и отиде до прозореца.

— Обжалването обаче ще излезе доста солено — каза той. — Предполагам, че си даваш сметка.

— Никога не съм си и помисляла, че ще работиш безплатно, Лорънс.

Ашър въздъхна:

— Лошото е, че Тери е малко на червено.

Патерсън кимна:

— Успя да изстиска пари за делото, но ако обжалва, ще се наложи да намери още.

Сам се наведе напред.

— „Ако“ ли? Не е ли сигурно?

Патерсън я изгледа обидено:

— „Когато“, „ако“... Всичко опира до парите, Саманта. А при сегашното положение на нещата Тери не може да обжалва и глоба за неправилно паркиране.

Сам занемая, не знаеше какво да каже.

— Можем да го наречем проблем при прехвърлянето на капитали — поде Ашър. — За щастие временен, но трябва да си наясно.

— За какво?

Ашър не отговори. Вместо това взе едно дистанционно устройство и го насочи към близкия телевизор. Екранът се включи, след това Ашър насочи дистанционното към видеото.

На екрана се появи Тери с тънка пура в ръка. Носеше същия костюм като в съда, но без вратовръзка. Той се усмихна към камерата и размаха пурата.

— Здравей, скъпа. Извинявай за тайнствеността, но щом гледаш този запис, значи се е случило най-лошото.

Сам погледна Ашър и Патерсън. И двамата съзерцаваха телевизора. Тя дръпна силно от цигарата си.

Тери се усмихна виновно:

— Какво да кажа? Сигурно ще ти е трудно, но поне няма да гниеш в килия, смърдяща на кисело зеле и урина. Виж, скъпа, имам нужда от помощта ти. Голяма нужда. Съжалявам, че ти навличам тези главоболия, но няма кой друг. Не мога да ти кажа повече подробности,

в случай че касетката попадне в лоши ръце. Ричард и Лорънс ще ти обяснят всичко. Можеш да им имаш пълно доверие. А, да, потърси и Анди Макинли. Той ми беше шофьор, ще ти бъде от полза. Сега работи за Джордж Кей. Предай много поздрави на децата. Много ще се радвам, ако ми дойдат някой път на свиждане.

Ашър натисна копчето на дистанционното и телевизорът изгасна.

— Какво означава това? — попита Сам.

Краткото изказване на Тери само бе увеличило объркването ѝ.

— То е само встъпление — отвърна Ашър.

— За да знаеш, че говорим от името на Тери — добави Патерсън.

— И какво трябва да ми кажете?

Ашър си пое дълбоко въздух, сякаш се кани да ѝ съобщи лоша вест.

— Напоследък Тери беше доста зает, откакто се разделихте преди осемнайсет месеца...

— Преди петнайсет. Разделихме се преди петнайсет месеца.

— Петнайсет. Добре. — Той пак си пое въздух. — Както и да е, през тези петнайсет месеца се случиха доста неща.

— На мен ли го казваш? — Тя издиша облак дим към тавана. — Колко лошо е положението, Ричард?

— Засега немного. Финансовите баланси са малко нарушени. Но без вкарване на средства отвън...

Той остави изречението незавършено. Погледна Патерсън, който кимна.

Патерсън се приближи до Сам и ѝ подаде една картонена папка.

— Положението на Тери е като на жонгльор, който подхвърля четири топки — заобяснява той. — Ако спре...

Той вдигна рамене и се смръщи мрачно.

Сам погледна изпитателно първо единия, после другия. Гледаха виновно като ученици, изправени пред директорката, готови да получат хубав пердах.

— И какво ми казвате значи? Че ако Тери си изпусне топките, аз оставам на улицата, така ли?

— Не точно на улицата — уточни Ашър; взе една стъклена тежест за документи и започна да я върти, — но трябва да те предупредя, че вноските за къщата всъщност се изплащат от един влог,

свързан с фирмите за недвижимо имущество на Тери. И че ако се стигне до съдия-изпълнителя...

Сам отвори папката. Вътре имаше компютърни разпечатки. Бяха извлечения от няколко банкови сметки, само две от които ѝ бяха познати. Имаше и приходо-разходни листове от фирмите на Тери. Нощните му клубове. Модната му агенция. Куриерската му служба. Дяловото му участие в местния футболен клуб. Някакви инвестиции в Испания. Беше приложен и списък на разходите по издръжка на семейството. Вноските за къщата и за колите. Таксата за следването на Джейми. За старческия дом, където беше майка му. Имаше прекалено много числа, за да ги разбере.

— Значи сме фалирали, така ли?

Ашър я изгледа обидено.

— Разбира се, че не, Саманта. Трябва да си дадеш сметка обаче, че без приходите на Тери в сметките ви няма да постъпят никакви пари.

— Това вече не го разбирам. Тери винаги е харчил с широка ръка, но все заделяше. Ценни книжа, инвестиции.

Ашър поклати глава.

— Потънал е в заеми. Всичко принадлежи на банките.

— От къде на къде?

— Онази собственост в Испания, не ти ли е казал нищо за нея?

— Спомена нещо, да. В съдружие с Майки Фокс, нали?

Ашър кимна.

— Майки Фокс и още неколцина подобни. Това се оказва бездънна яма за пари. Купиха земя, посадиха палми, платиха на архитекти и строители...

— Започвам да си създавам представа, Ричард.

— В това начинание изтекоха много пари. Милиони. И държа да спомена, Саманта, въпреки съветите ми. Повтарях на Тери, че това е дългосрочна инвестиция и че трябва да влага само пари, които не ни трябват за друго. Това самоунищожително начинание си беше чисто негова идея.

Сам хвърли папката върху една стъклена масичка.

— Не можем ли да продадем дела си в тази собственост? Да платим на банките.

— Строежът не е завършен. Никой няма да ни плати, преди сградата да стане готова. Пък и пазарът на собственост в Испания отдавна замря. Прекалено много насилие има напоследък.

— Добре. Да продадем тогава нещо друго. Модната агенция сигурно носи печалба. Остава и делът му във футболния отбор. И той трябва да струва нещо.

— Нито едното, нито другото носи някакви приходи и ако погледнем реалистично на нещата, няма и да започне да носи, поне в близкото бъдеще. — Ашър пак направи измъчена физиономия. — Честно казано, Саманта, модната агенция и футболният отбор бяха повече като хобита за Тери. Не го интересуваше много дали носят печалба или не.

Сам изтръска цигарата си и кръстоса крака.

— Прекрасно. Ами куриерската фирма? Това сигурно върши някаква работа. А доколкото знам, той е инвестирал и в две превозвачески фирми.

Ашър и Патерсън размениха бързи погледи. На Сам вече й писна. Имаше чувството, че двамата се придържат към някакъв сценарий и й казват само онова, което искат. Криеха нещо, а тя мразеше да я манипулират така.

— Какво има? — попита тя рязко. — Какво става всъщност?

— Тери печели доста, Саманта — каза Ашър, — но повечето му приходи идват от еднократни сделки, не от постоянни инвестиции.

Сам се намръщи.

— Не разбирам, Ричард. Защо най-после не изплюеш камъчето?

Ашър си пое дълбоко въздух.

— Ще ти го кажа с една дума, Саманта. Пране на пари.

Патерсън се отдалечи при прозореца, сякаш искаше да се дистанцира.

Сам се усмихна нервно.

— Това са три думи, Ричард.

Тя смукна силно от цигарата и издиша дима към тавана.

Ашър се усмихна хладно. Като хищник. Едва сега й стана ясно, че той всъщност не я харесва.

— Тери използва фирмите си, за да пере парите от далеч не толкова законните си начинания — каза той. — Сами по себе си те не носят почти никаква печалба.

— Започваш да ми описваш все по-оптимистична картина — отбеляза горчиво тя.

Ашър завъртя тежестта за документи между дланите си.

— Тери измисли разрешение на проблема. Той започна две... сделки... малко преди да го арестуват.

Сам вдигна вежди.

— Сделки ли?

— Тери уреди една пратка канабис от Испания. Вече му е платено, трябва само да се извърши доставката.

За момент Сам помисли, че не е разбрала добре. Тя вдигна ръце, сякаш да отблъсне удар. Поклати глава:

— Какво? Какво искаш да ми кажеш?

— Тери получи парите за четири тона марихуана. Пратката пристига след три дни.

— Марихуана? Наркотици? Контрабанда на наркотици?

— Тери вложи пари и в една валутна сделка в Испания. Банкнотите трябва много скоро да бъдат пренесени в Англия.

— Валутна сделка? Фалшиви пари ли имаш предвид? Контрабанда с наркотици и фалшиви банкноти, така ли?

Ашър погледна тавана. Патерсън зяпаше през прозореца с ръце на гърба.

— И Тери очаква да му свърша мръсната работа, така ли?

— Оставя всички сделки на теб. Законни или не — отвърна Ашър. — Имаш пълен контрол над всичките му фирми, можеш да се разпореждаш с банковите му сметки. Трябва само да подпишеш няколко формуляра.

Тя ядно заби цигарата си в пепелника.

— Вие сте се побъркали.

Скочи на крака. Имаше чувството, че тялото ѝ всеки момент ще затрепери от гняв.

— Вие му вършете работата. Престъпници.

Тя напусна демонстративно и затръшна вратата.

Патерсън се обърна към Ашър и се усмихна кисело:

— Нали ти казах, че няма да ѝ хареса.

— Харесва, не харесва, ще се върне. Няма друг избор.

* * *

Лора Никълс седеше на дивана с подвити крака. Телевизорът работеше с изключен звук. Тя тъкмо бе изгледала третия репортаж за деня от осъждането на баща ѝ. От първото предаване в ранния следобед нямаше много нови неща. Бизнесменът от Северен Лондон Терънс Грийн — осъден на доживотен затвор за убийството на дребния наркопласьор Престън Сноу. В момента се водело разследване по подозрения в контрабанда на наркотици. Излъчиха кадри на Сам, преследвана от глутница журналисти, от бягството ѝ с джипа на Джейми и как крещящият Люк Сноу хвърля бутилка по отминаващата кола. Показаха и снимка на баща ѝ, младолик, сресан грижливо, с блестящи очи и усмивка, сякаш е видял нещо смешно. След това дадоха снимка на майка ѝ, правена преди не по-малко от двайсет и пет години, как пее на сцената, заобиколена от танцьорки с дълги крака.

Външната врата се отвори и се затръшна и Лора се сепна. Джонатан Никълс влезе в хола и хвърли куфарчето си на едно кресло.

— Имаш ли представа какъв ден имах? — изсъска той.

Отиде при масата, покрита с различни бутилки, и си наля уиски. Изпи чашата на един дъх и отново я напълни, без да погледне жена си.

— Представи си, на път съм да склуча една от най-големите сделки в живота си и какво става? Скапаният „Ивнинг Стандарт“ ме изтипосва на челно място в жълтата си страница.

Той извади един намачкан вестник от джоба на самото си и ѝ го метна през стаята. Вестникът се разпиля във въздуха.

Лора се сви още повече върху дивана, сякаш се стараеше да потъне в земята, за да не го дразни.

— Зет на убиец, застрелял наркопласьор при спор за тъмни сделки — продължи да беснее той; по килима се разписва уиски. — Как мислиш, че звучи на читателите? Всички ми се подиграват. Станах за посмешнице. Заради проклетия ти баща.

— Съжалявам — прошепна Лора и притисна една възглавница до гърдите си.

— Съжаляваш. Ти ли съжаляваш? Какво ми помага твоето съжаление?

Лора се извърна. Знаеше, че с нищо не може да го успокои. Трябваше просто да изчака, докато гневът му се уталожи.

— Не се прави, че не ме виждаш — изкрещя Никълс и прекоси стаята към нея.

— Не се правя, че не те виждам — прошепна тя с треперещ глас.

— Погледни ме тогава.

Лора го погледна през сълзи.

— И престани да цивриш. За какво хленчиш? Твоята кариера ли е заложена на карта? Никой нищо не ти прави.

— Баща ми е в затвора! — изкрещя Лора.

— И кой е виновен за това!

— Не съм аз!

Никълс плисна чашата си в лицето ѝ. Уискито заципа очите ѝ, но тя не направи опит да го избърше. Остави го да се стече върху блузата ѝ. Долната ѝ устна затрепери и тя я прехапа достатъчно силно, за да усети вкуса на кръв.

— Доволна ли си сега? — изкрещя съпругът ѝ. — Виждаш ли какво ме караш да върша? Виждаш ли на какво ме направи?

Лора стана и понечи да се измъкне покрай него, но той я хвана за косата и изви жестоко главата ѝ.

— Винаги го правиш, винаги ме караш да стигам до това. Не ми стигат гадостите в службата, ами и собствената ми жена ме прави на глупак.

Лора вече не можеше да сдържи сълзите си; тялото ѝ се разтресе в хлипове. Никълс я блъсна на земята и вдигна крак да я ритне. Тя се сви в очакване на удара. Никълс се ухили злобно:

— Сега съжаляваш, нали? Сега съжаляваш.

Извъртя се и излезе. Лора остана свита на пода с вкус на уиски и кръв в устата.

* * *

Сам почука на вратата на Триша:

— Триша?

Не последва отговор. Веднага щом се върна от училище, дъщеря ѝ се качи в стаята си и не беше излизала оттогава. Включва и изключва

телевизора си няколко пъти, после слуша музика в продължение на два часа.

— Триша, искаш ли да ядеш?

— Не, благодаря.

Гласът на момичето звучеше равномерно и безизразно, сякаш е генериран компютърно. Сам знаеше, че така дъщеря ѝ я наказва. Знаеше също, че единственият начин да се справи с нея е, като се прави, че не ѝ обръща внимание.

— Сигурна ли си? Ще варя спагети.

— Хапнах след училище.

— Добре. Лека нощ тогава.

— Лека нощ.

Сам се подвоуми. От една страна, ѝ се искаше да отвори вратата, да успокои дъщеря си, да поговорят за онова, което я тревожи. От друга обаче, знаеше, че няма смисъл. Триша щеше да се затвори още по-дълбоко в черупката си. Освен това Сам знаеше вече какво я тревожи — баща ѝ бе осъден на доживотен затвор за убийство — и нямаше как да облекчи болката ѝ.

Тя слезе на долния етаж и запали цигара. Беше излъгала за спагетите. Изобщо не беше гладна и имаше чувство, че никога повече няма да ѝ дойде апетит. Навън започваше да се здрачава и лястовичките правеха последни полети на лов за насекоми.

Сам вдиша дълбоко дима, запита се как ли се чувства в момента Тери. От два месеца лежеше в ареста, но едно е да си арестант, друго — да излежаваш първия си ден от доживотна присъда. Как щеше да свикне с мисълта, че го очакват толкова много дни и нощи зад решетките? Когато го освободят, щеше да е вече старец. С десет години по-стар от бащата на Сам, когато почина. А той почина от старост — нарушение на функциите на черния дроб и бъбреците и няколко инсулта. Никога не беше пушил, пиеше съвсем малко и водеше сравнително спокоен живот. Умря просто от старост. Сам потрепери при мисълта за онова, което ѝ предстоеше. Което предстои на всички. Тя поне имаше избор как да изживее останалите мигове от живота си; не като него — всеки ден да изпълнява заповедите на други.

Телефонът иззвъня и тя подскочи. Вдигна.

— Ало?

Не очакваше никого, а на затворниците надали се разрешаваше да използват обществени телефони.

— Знам къде живееш, шибана кучко!

Сам зина от изненада.

— Моля?

— Казах, че знам къде живееш, кучко. Мъртва си. Ти си лъжлива курва и ще си го получиш.

Сам затвори телефона и вдиша нова порция дим от цигарата.

— Само това ми липсваше — промърмори.

На горния етаж Триша отвори вратата си.

— За мен ли беше? — извика.

Сам излезе в коридора:

— Не, слънчице. За мен.

Вратата на Триша се затръшна.

— Определено за мен беше — каза си на глас Сам и се върна в кухнята.

* * *

Тери лежеше по гръб и съзерцаваше леглото над главата си, окупирано от един сто и двайсет килограмов мъжага от Ливърпул на име Чарли Хойл, който излежаваше няколко години за нанасяне на тежки телесни повреди. Хойл бе влязъл в спор с двама запалянковци на „Евъртън“ на паркинга пред някаква кръчма и наложил аргументите си със силна прегръдка, довела до счупването на няколко ребра на единия му противник, и със седане върху другия, при което далакът на човека се спукал. Съдията, който го бе изпратил в затвора, явно имаше чувство за хумор, защото определил тялото на Хойл като „опасно оръжие, което може да се използва по повече от един начин“. Дори Хойл се превивал от смях, когато го извеждали от съдебната зала. Беше добра компания, но Тери изпитваше голямо неудобство, когато трябваше да се притиска до стената всеки път, щом съкилийникът му реши да се поразтъпче.

Пружините отгоре изстенаха и лицето на Хойл се появи отстрани на леглото:

— Как е, Тел?

- Бомба, Чарли.
- Малко трева?
- Не, благодаря. Може би по-късно.
- Нещо ако ти се прииска, само кажи.
- Благодаря, Чарли. Непременно.

Хойл се прибра на койката си и скоро захърка гръмогласно. Тери се усмихна. Лежеше с ръце зад тила върху тънката възглавница. Чаршафите бяха износени и мръсни. Явно Ригс правеше всичко възможно, за да му създаде ядове, но Тери щеше да издържи. Ако всичко върви по план, нямаше да лежи дълго тук.

* * *

Франк Уелч остави купчина вестници на бюрото и седна. Отвори кроасана си, отхапа едно парче и зачете „Дейли мейл“. Бе дал на главния коментатор извънредно интервю по случая „Грийн“ и журналистът не го беше посрамил.

На една от вътрешните страници имаше снимка на Сам с вдигната глава. Изглеждаше някак си нахално, сякаш знаеше, че така ще гледа от страниците на вестника, и не й пукаше. Носеше тъмнозелен костюм и златно кръстче на врата. Уелч се усмихна при вида на това украшение. Добре го беше избрала. Носеше го и в съда, макар че никога не се появяваше с един и същ тоалет. Каквото и да обличаше, винаги оставяше деколтето си отворено, за да се вижда кръстчето и съвсем малко от гърдите ѝ. Полите ѝ винаги стигаха до малко над коляното и откриваха добра гледка към изящните ѝ крака. Носеше достатъчно свободно облекло, за да заинтересува мъжката половина от съдебните заседатели, но и достатъчно консервативно, за да не скандализира женската. Балансът бе деликатен, но Сам Грийн се беше справила отлично.

В девическите си години бе работила като професионална певица и имаше талант на актриса. Най-доброто ѝ представление обаче беше в съдебната зала. Окуражителни погледи към съпруга ѝ на подсъдимата скамейка. Вдигане от време на време на кърпичка към очите ѝ. Свирепи погледи към главния свидетел на обвинението. Леки съблазнителни усмивки към мъжете сред съдебните заседатели, когато

съдията не гледа. И всекидневното пристигане в съда с гордо вдигната глава и изящна походка, презрителни погледи към фотоапаратите на журналистите. Изключително представление, но въпреки това Тери Грийн попадна зад решетките. Това бе важното.

В „Мейл“ бяха поместени и снимки на семейната къща на Грийн — модерна двуетажна постройка в покрайнините на Чизуик, с отопляем басейн и гараж за три коли. Къща, каквато Уелч дори не можеше да сънува. Можеше да си позволи най-много двустаен апартамент в Мейда Вейл, и то ако цените на наемите в Лондон спаднат и ако го повишат. В близкото бъдеще не му се отваряше никакъв шанс за собствен басейн. Нито за гараж, пък бил той и само за една кола. Уелч се усмихна. Е, поне нямаше да прекара остатъка от живота си в затвора. Може би все пак на света имаше малко справедливост.

Дъг Симсън измъкна „Телеграф“ от купчината и го разлисти.

— Тук си на четвърта страница, шефе.

— Охо — обади се детектив Колин Дъган, чешейки се по дебелия врат. — Това няма да ти хареса, шефе.

Уелч вдигна поглед от заглавната страница на „Мейл“.

Дъган му подаде „Мирър“.

— Сбъркали са ти името.

— Какво са направили?

Уелч грабна вестника и зачете трескаво.

— Писали са те Уелш^[1], като прост овчар.

— Мамка им, как са могли да ми объркат името?

Симсън се разхили, но забеляза, че шефът му не се шегува, и бързо млъкна.

— Не виждам кое е смешно, Симсън. Твоето име дори не е загатнато.

Уелч хвърли вестника върху бюрото си, но той бутна кафето му и горещата кафява течност се разплиска навсякъде. Уелч изруга и го попи с „Мейл“.

— Върви по дяволите, Тери Грийн — изръмжа.

Хвърли мокрите вестници в кошчето. След това се изправи и изрева с цяло гърло на десетината детективи в оперативната зала:

— Моля за внимание. Това, че съм тикнал Тери Грийн зад решетките, не значи, че сме разтурили организацията му. Някой ще

поеме ролята на кръстника и ние трябва да разберем кой. Знаете кои са съмишлениците му, искам да ги поставим под внимателно наблюдение, да разклатим няколко клетки, да си поискаме някои услуги. Да не намаляваме натиска.

Подчинените му закимаха, но Уелч не забеляза особен ентузиазъм.

— Освен ако не си намерите по-добро занимание — добави той. — И не забравяйте, че днес аз подписвам заявките за разходи.

Детективите започнаха да набират телефонни номера и да тракат по компютърни клавиатури, за да симулират дейност. Уелч се захили самодоволно и отново се зае с вестниците. Поне в „Мейл“ бяха изписали името му правилно.

* * *

Сам откри Дейвид Джаксън на тъчлинията да вика по двайсет запъхтени играчи в анцузи; в хладното утро от устата им излизаше пара.

— Виждам, че пак добре си закусил, Джако — пошегува се тя. — Мислех, че викането е работа за треньора, а президентът само прибира парите.

Джако искрено се изненада от посещението ѝ и я целуна горещо по двете бузи.

— Саманта, любов моя. Радвам се да те видя. — Усмивката му изведнъж се стопи. — Толкова съжалявам за Тери. Много жалко.

— Благодаря, Джако.

— Ако имаш нужда от помощ, Саманта, само ми кажи. Каквото и да е.

— Точно за това съм тук. Ще ми отделиш ли няколко минути?

— Разбира се. Нека се оправя с момчетата. — Той събра длани на фуния пред устата си и изрева към футболистите: — Още три обиколки. Ако оня задник, треньорът ви, още не се е появил, започвате разгриващия мач.

Джако пхна ръце в джобовете си и поведе Сам към тунела за съблекалните.

— Джако, Тери има известни финансови проблеми.

— Че кой няма?

— Говоря за истински проблеми. Цяла сутрин преглеждам сметки, от банката вече се обадиха за ипотеката на къщата. Тези банкери надушват неблагонадежните длъжници като акули кръв.

— Мислех, че Тери се е застраховал добре.

— Да. И аз така си мислех. Неговият дял в отбора сигурно струва нещо, а?

Джако засмука въздух през зъбите си.

— Тук не можем да се мерим с големите отбори, Саманта. Парите отиват при тях.

— Вие все имате достатъчно публика, Джако. — Тя долови отчаяна нотка в собствения си глас.

— От тези негодници по трибуните вече не се печели. Най-апетитната хапка е телевизията. А кой ще плати да ни излъчва, като не можем да се вредим и в аматьорската група? Виж, не си единствената, на която банковите чиновници дишат във врата. Дължим повече от милион и половина. — Той вдигна широките си рамене. — Съжалявам, любов моя, май не очакваше да чуеш това, а?

Сам въздъхна.

— Не. Счетоводителят на Тери вече ме предупреди, че начинанията му не са много доходни, но трябваше да се уверя на място.

— Пробвай с нощните му клубове. Или с модната къща. Как се казваше онова старче, с което работеше? Лок ли?

— Да. Уоруик Лок. Ще се видя с него следобеда, след свиждането с Тери, но той не прозвуча особено оптимистично по телефона.

Джако спря и постави широките си като лопати длани върху раменете ѝ. Погледна я съчувствено:

— Ще разпитам наоколо дали някой не иска да поеме товара от плещите ти. Но не храни излишна надежда. — Той я чукна леко по брадичката. — Всичко ще се оправи. Вие с Тери не се предавате лесно.

Тя опита да се усмихне; искаше ѝ се да беше уверена колкото него.

Тракането от високите токчета на Сам отекна натрапчиво в залата за свиждане. Тери седеше на една маса в ъгъла. Носеше червена куртка върху затворническата си униформа и държеше ръцете си събрани отпред.

Сам дори не му даде възможност да стане, за да я посрещне:

— Егоистичен, самолюбив, нагъл гадняр. Прецака живота си, какво, по дяволите, те кара да мислиш, че можеш да провалиш и моя?

Тери се усмихна спокойно:

— Благодаря, и аз съм добре. Храната е малко гадна, но какво да правиш?

Сам поклати глава.

— Не е смешно, Тери. Насаждаш ме на пачи яйца. Да не искаш да ти правя компания в затвора?

Тери не можа да сдържи усмивката си при мисълта да лежи в една килия с жена си, но забеляза колко е разстроена и бързо си придаде сериозно изражение. Стана и постави ръка върху нейната:

— Съжалявам, любов моя. Наистина.

Един набит надзирател се приближи.

— Сядай, Грийн.

Тери се подчини и Сам седна срещу него.

— Ти ме напусна, Тери — заговори тихо.

Масите в залата за свиждане бяха толкова близо една до друга, че беше трудно човек да не подслуша разговорите на съседите. Млада жена с бебе в ръце плачеше, съпругът ѝ се опитваше да я успокои; друг затворник обвиняваше жена си, че никога я нямало, когато се обаждал вкъщи; един възрастен мъж се осведомяваше за пощенските си гълъби.

— Нямах право да ми причиняваш това, Тери. Трябваше да ми кажеш по-рано. Да го обсъдим.

Тери се облегна назад на оранжевия пластмасов стол и я погледна с бледосините си очи. Започна да изброява на пръсти:

— Първо, не аз те напуснах, а ти ме изхвърли. Второ, не съм предвиждал да се стигне чак дотук. Никой нормален съд нямаше да ме осъди. Нямам мотив, не са намерили оръжието на убийството и свидетелят им е отрепка. Това дело дори не би трябвало да се гледа. Нямаше да съм тук, ако не беше Раquel. Този мръсник Уелч ме дебне от години. — Тери постави ръце на масата и се наведе напред. — Сам,

любов моя, ако дори за минута бях предположил, че ще се стигне до това, щях да си опека много по-добре работата.

Сам присви очи:

— Аз съм резервният вариант при внезапен провал, така ли? Начукай си го, Тери Грийн.

Тери се усмихна и вдигна вежди:

— С тази уста ли целуваш децата?

Сам се изправи рязко. Останалите в залата обърнаха глави към нея, но тя бе прекалено ядосана, за да ѝ пука.

— Оттук няма да се измъкнеш с тъпи шегички — закрепця тя, размахвайки пръст пред лицето му. — Няма да стане. Няма да се вържа. Не ме е грижа дори да изгниеш тук.

Хвърли му последен гневен поглед и излезе демонстративно.

Тери я изпрати с поглед, поклати бавно глава. Чу леко подхилкване и се обърна. Главен надзирател Ригс се забавляваше.

— Малък семеен скандал, а, Грийн? Нищо, като излезеш след трийсет години, вече ще ѝ е минало.

— Как е рибата, Сам?

Уоруик Лок я погледна от другата страна на масата с усмивка на рекламен агент.

— Добра е, Уоруик. Просто не съм гладна.

Тя отпи глътка бяло вино. Идеята да дойдат на вечеря бе на Лок — избра скъп ресторант за морска храна в Кенсингтън, недалеч от кантората му. Заведението беше пълно с телевизионни журналисти и бъдещи звезди, а всички от персонала говореха или с австралийски, или с южноафрикански акцент и се представяха на малко име, преди да поднесат специалитетите. Сам си беше поръчала морски език, сервираха ѝ го жилав като подметка. Зеленчуците от гарнитурата бяха полусурови, а виното изобщо не беше изстудено, както се полага.

Лок си взе стриди, после омар, ядеше с пръсти, като от време на време ги облизваше лакомо. Бе затъкнал голяма червена кърпа в джоба на ризата си, самото му беше праметнато на облегалката. Хвърляше жадни погледи на русата сервитьорка с големите гърди всеки път, когато тя се приближеше до масата им.

Сам запали цигара.

— Е, какво мислиш, Уоруик?

Лок вдигна едната мазна щипка на омара.

— Вкусно е. Искаш ли да опиташ?

Сам присви очи. Сигурна беше, че Уоруик отлично разбира какво е искала да каже. Ако целта му бе да каже нещо смешно, не се справяше добре.

— Говоря за дела на Тери във фирмата.

— Петнайсетте му процента струват пет хиляди. В най-добрия случай.

Той засмука шумно от единия край на счупената щипка.

— Пет хиляди? С колко момичета работите?

Лок размаха щипката като диригентска палка.

— Това, че са в списъка, не означава, че работят, Саманта. А петнайсет процента не е много.

Едрогърдата блондинка отново се приближи до масата и се наведе към Сам:

— Съжалявам, госпожо, тук не се пуши.

Сам се усмихна, смукна за последно от цигарата си и я изгаси в непипнатата риба. Сервитьорката се наведе, за да вземе чинията, като по този начин даде възможност на Лок да надникне още по-дълбоко в деколтето ѝ. Забеляза го, че я гледа, и той се усмихна безсрамно, изтри мазната си брадичка с ръка.

Сам го погледна презрително.

— Знаеш ли, Уоруик, мисля си, че единствената цел на тази агенция е да осигурява забавления с деветнайсетгодишни блондинки за теб и Тери.

Очите на Лок станаха сериозни.

— Това е грубо, Сам. Грубо и несправедливо.

Сам не отговори. Допи виното си и стана.

— Благодаря за вечерята, Уоруик. Ако пет хиляди е най-добрата цена, приемам. Прати ми чек.

Лок се направи на обиден, но ролята не му се удаваше добре:

— Сам, хайде. Остани за десерта. Поне едно кафе.

Той размаха щипката над масата.

— Нямам апетит — отвърна тя, запали нова цигара и се насочи към изхода.

Сам спря на една бензиностанция. Още не ѝ беше минал ядът от снизходителното държане на Лок. Виждаше го едва за втори път и си даде сметка, че Тери може би нарочно се е старал да го държи далеч от нея. Сега съжаляваше, че го накара да ѝ изпрати чек за пет хиляди. По-добре беше да накара Ричард Ашър да уреди нещата.

Тя напълни резервоарни даде кредитната си карта на касиера. Той я пхна в апарата и се намръщи. Пробва втори път, след това ѝ върна картата:

— Съжалявам. Не я приема.

Сам изръмжа. Спомни си, че една от бележките, които бе получила тази сутрин, беше от „Виза“, което означаваше, че вече е надхвърлила лимита си за тази карта. Тя подаде на касиера картата си от „Американ експрес“ и отправи мълчалива молитва към апарата да не я отхвърля. Той изплю касова бележка и Сам я подписа. Картата от „Американ експрес“ теглеше от една от сметките на Тери и тя нямаше как да разбере колко пари още ѝ остават. Повечето от сметките, чиито баланси видя в кабинета на Ашър, бяха на червено.

Намираще се на около километър от дома си, когато чу вой на сирена зад себе си. Погледна в огледалото и забеляза сини мигащи светлини.

В патрулната кола имаше двама полицаи, не изглеждаха много по-възрастни от Джейми. Единият каза, че карала на зигзаг, другият извади апарат за измерване на алкохолно съдържание. Сам поклати глава и им каза, че не е пила.

— Дъхът ви мирише на алкохол — настоя полицаят с апарата.

— Изпила съм две чаши вино. Две чаши.

— Значи сте пили.

— Няма да духам в това. Изпила съм две чашки вино. И не карам на зигзаг. Много добре го знаете.

Полицаят прибра апарата.

— Щом като отказвате, ще се наложи да дойдете в участъка, госпожо Грийн.

— Знаете името ми, а?

Полицаят се стъписа и тя веднага разбра каква е работата.

— Значи не е случайна проверка, така ли? — Тя вдигна ръце. — Добре, ще духна в малкото ви апаратче, щом това ще ви достави

удоволствие.

Полицаят поклати глава.

— Вече оказахте съпротива. — Кимна към колата. — Качете се отзад, моля, колегата ми ще се погрижи за автомобила ви.

— Знаех, че полицаите изглеждат по-млади за годините си, но не знаех, че са и по-глупави.

— Ако искате да ви сложим белезници, лесно ще се уреди.

Закараха Сам в участъка и я вкараха в едно помещение за разпити. Вътре имаше маса, четири стола и уредба за запис на един рафт до прозореца. Сам седна и запали. Беше изпушила цигарата до половината, когато вратата се отвори и в стаята влезе Франк Уелч.

— Трябваше да се досетя — посрещна го тя.

— Лекарят ще дойде всеки момент.

— Няма нужда да пикая в бутилка, за да разбере, че не съм пияна — тросна се тя.

— Казаха ви, че сте изпили две чаши вино.

— Какво искаш, Раquel?

— Последният човек, който ме нарече Раquel, беше любимият ти съпруг. Виж какво му дойде до главата.

— Всички те наричат Раquel, само че повечето хора го правят зад гърба ти.

Уелч почервеня, отвори уста да отговори, но се спря и направи опит да се успокои. Усмихна се подкупващо:

— Да не се караме, Сам. Нека опитаме да се разберем като големи хора.

Той издърпа един стол и седна, като оправи внимателно гънките на тъмносивото си сако. Сам се вгледа в лицето му, опита да отгатне какво е намислил. Уелч приличаше на булдог — с увиснала долна челюст и тъжни сълзливи очи. Бе започнал да оплешивява, но пускаше косата си дълга и я заресваше върху голото си теме. Той облиза устни, завъртя вратовръзката между пръстите си и огледа Сам от глава до пети.

— Винаги си била твърде добра за Тери, Сам — прошепна той. — Ти си жена от класа. От висока класа. Имаш вкус, обноски. Преди да те срещне, Тери дори не знаеше с коя ръка се държи ножът и с коя вилицата.

Сам се огледа за пепелник. Нямаше, затова изтръска цигарата си на пода.

Гласът на Уелч стана по-сериозен:

— Искам да знам кой върти далаверите на Тери, докато е в затвора. Знаем, че някой ще го замести.

— Ти нещо си се объркал — сряза го Сам. — С Тери сме разделени повече от година. А дори когато живеехме заедно, не съм имала никаква представа за заниманията му.

Уелч отново облиза устни.

— Винаги познавам, когато лъжеш, Сам. Личеше си, когато излъга в съда, личи си и сега.

Сам не отговори. Издиша дима през носа си и изтръска още пепел на пода.

— Нищо не дължиш на Тери, Сам. Той е престъпник. Убиец. Изобщо не се е замислил за теб или за децата, когато е дръпнал спусъка.

Сам кръстоса крака. Уелч застина при шума от търкането на чорапогащите ѝ.

— Тук не става дума за Тери, нали? Тук става дума за мен и теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде, Франк. Взех ти акъла още преди години, когато за пръв път започна да се занимаваш с Тери, и оттогава, щом ме видиш, онази работа ти се вдига като бейзболна бухалка.

Уелч изгуби самоувереността си, започна да заеква:

— Какво? Аз никога... не е така... не можеш...

Не успя да състави правилно изречение.

Сам се усмихна самодоволно, усети, че е попаднала в целта. Пусна цигарата на пода и я смачка с пета. Стана и седна на ръба на масата така, че гърдите ѝ да са на нивото на подобните на развалени стриди очи на Уелч.

— Мислиш ли, че ще излежи цялата присъда? — попита тя.

— Предполагам.

Той облиза устни и слюнката му заблестя на светлината на лампата.

— Дълго време е това, доживотната присъда.

Последва неколкominутно мълчание, през което време Уелч отчаяно се опитваше да не гледа гърдите на Сам. Тя се наведе леко, за

да му осигури по-добра гледка към деколтето си.

— Имаш ли приятелка, Франк? Стабилна връзка?

Уелч се изкашля.

— Ходя от време на време...

Сам се наведе още малко. По горната устна на инспектора заблестяха капчици пот.

— Не можех да приема веднага, нали? Въпреки че сме разделени, Тери си остава същият ревнив мръсник. Щеше да те пребие от бой. Мен също.

— Не ме е страх от Тери.

— Мен ме е страх.

— Вече можеш да си спокойна.

— Дали затворът е достатъчен? — Тя се усмихна. — Може би...

— Понижи глас и прошепна: — Трябва ли да го правим тук, Франк?

— Какво искаш да кажеш?

— Не може ли у нас? Утре вечер. Може да отворим бутилка вино.

— Не пия.

Той едва не се задави на последната дума, закашля се.

Сам се усмихна и наклони глава на една страна.

— Губиш.

Уелч преглътна тежко и обърса уста с опакото на ръката си.

— Кога?

Сам вдигна рамене.

— Около девет. Може дори да сготвя нещо. Ти обичаш спагети, нали?

Уелч кимна енергично.

Усмивката на Сам се стопи, тя се озъби:

— Похотлив глупак! Винаги можел да познае кога лъжа, а? По-скоро ще се излекуваш от халитозата^[2], отколкото да те допусна до леглото си.

Уелч се дръпна рязко, стреснат от избухването ѝ. Сам поклати презрително глава.

Преди Уелч да успее да каже нещо, вратата се отвори. Беше лекарят на участъка с две шишенца за проби. Уелч стана и изхвърча от стаята.

— Постарай се да напълниш и двете — изсъска на излизане.

Сам се усмихна на лекаря и протегна ръка за шишенцата.

— Тук ли да го направя, или някой ще ме придружи до тоалетната?

[1] Уелсец, англ. — Б.пр. ↑

[2] Заболяване, при което се получава лош дъх в устата. — Б.пр.

↑

Триша слезе несигурно на високите си токчета и измъкна чантата си изпод масичката на телефона в коридора. Беше вързала дългата си руса коса на опашка, вратовръзката на училищната ѝ униформа висеше разхлабена около врата ѝ.

Сам се показа от кухнята с чиния препечени филийки.

— Хей, а закуска?

— Не съм гладна, мамо. Ще си взема нещо в училище.

Сам ѝ поднесе чинията и вдигна вежди.

— Мамо, не искам да си затлача артериите с холестерол.

— Това е маргарин „Флора“. Богат на полиненаситени мастни киселини. Каквото и да представляват те.

— Сигурна ли си?

— Кълна се в майка ти.

Триша вдигна една филийка и я подуши подозрително.

— Мирише на масло.

— Още едно от чудесата на съвременната наука. Така ли ще ходиш на училище?

Триша се намръщи.

— Какво ми има?

— Изглеждаш, сякаш току-що си паднала от леглото. И си се намацала с твърде много грим.

— Мамо, в наши дни всички момичета носят грим. Дори някои момчета.

Сам не можа да сдържи усмивката си. Триша бе наследила високите скули и блестящите очи от нея, изглеждаше голяма за петнайсетгодишна. На нейните години Сам бе изглеждала по същия начин. Дори като ученичка спокойно минаваше за двайсетгодишна и си осигуряваше достъп до всички барове и нощни заведения. Въпреки това на Сам никога не ѝ беше хрумвало да отиде с розово червило и грим на училище.

— И обещите ли са разрешени?

— Стига да не се клатят. Това е по правилник. — Триша явно усети, че майка ѝ не ѝ вярва. — Вярно е, мамо.

Сам отметна един кичур от ухото ѝ.

— Как върви училището?

— Училище като училище.

— Не те ли тормозят заради татко ти?

Триша се намръщи.

— Не повече от нормалното. — Тя погледна големия си електриковозелен часовник. — Трябва да вървя.

— Кога се прибираш?

— Защо?

— Защото аз ще излизам.

— Пак ли? Снощи се прибра чак в единайсет.

— Имам работа. Опитвам се да уредя нещата на баща ти.

— Не е ли малко късно?

— Става дума за финансовите му проблеми.

— Като заговорихме за финанси... — Триша протегна ръка. —

Ще ми дадеш ли десетачка?

— Миналата седмица ти дадох дваисет лири.

— Точно така. Миналата седмица.

— За какво са ти?

Триша въздъхна отегчено:

— Ами... за тампони.

— Така каза и миналата седмица.

Триша изръмжа:

— Добре, добре. Не ми давай.

Сам взе чантичката си и даде на Триша дваисет лири.

— Благодаря, мамо. — Триша я целуна по бузата. — Имам ли шанс да ме закараш?

— Да виждаш шофьорска фуражка на главата ми?

— В автобуса се возят какви ли не педофили. Може никога повече да не ме видиш.

Сам отвори външната врата:

— Ще рискуваме и този път.

Триша се изплези закачливо и бодро изскочи на улицата.

— И тези токчета са прекалено високи — извика Сам след нея.

Триша само й махна, без да се обръща.

Сам затвори вратата и взе пощата. Имаше няколко кафяви плика, очевидно поредните сметки. Едно писмо от „Ингленд рененю“ до Тери. Писмо от „Американ експрес“, което Сам се надяваше да е само рекламна брошура, а не съобщение за изчерпване на кредита. Дебел плик с нейното име, написано с главни букви. Тя занесе писмата в

кухнята. Отвори дебелия плик с един нож и бръкна вътре. Напипа нещо студено и мокро; изпищя и дръпна бързо ръка.

Обърна плика и го разтръска. Отвътре изпадна кървава пилешка глава. Сам сложи ръка на устата си и загледа ужасено главата.

* * *

Двайсетина мъже с пластмасови табли чакаха за закуска. Тери взе една табла и отиде пред опашката, където един готвач сипваше лигава сланина и почернели кренвирши в една чиния.

Един нисък мъж със сипаничаво лице посегна към чинията, но Тери го изпревари. Затворникът понечи да възрази, но като видя с кого си има работа, замълча. Кимна и Тери го удостои с нервна усмивка.

— Може ли още един кренвирш? — обърна се към готвача.

Готвачът кимна и му подаде допълнителния кренвирш с пластмасовите си щипци. После му сипа голяма лъжица боб.

— Хей, тук си има ред! — извика някой от опашката.

Тери се обърна и го изгледа. Беше някакъв чернокож младок; той се огледа за подкрепа от останалите затворници. Повечето избегнаха погледа му. Съседът му отзад се наведе и му прошепна нещо на ухото. Младежът веднага промени държанието си, отпусна рамене и преглътна нервно. Махна виновно на Тери и сведе поглед. Тери го погледа още няколко секунди.

След това се обърна и взе три филии. По правило се падаше по една на човек, но никой от готвачите не възрази. Тери взе чаша чай и се запъти към килията си. Някои от затворниците на опашката закимаха и му пожелаха добро утро. Двама надзиратели бяха станали свидетели на сцената, но явно не възнамеряваха да се намесят.

Тери не беше особено гладен и със сигурност не можеше да изяде допълнителния прегорял кренвирш. Просто искаше да се наложи в затворническата йерархия. Да покаже на останалите, че с Тери Грийн шега не бива.

* * *

Пред клуба стояха трима биячи, едри мъжаги с тъмни шлифери. Държаха ръцете си събрани пред корема като второстепенни артисти в някакъв посредствен гангстерски филм. Зад тях между два месингови стълба бе опънато дебело тъмночервено въже — бариерата, през която трябваше да мине всеки клиент на „Лапландия“.

Сам мина пред опашката от чакащи. От последното ѝ идване с Тери бяха минали повече от две години. Не беше любимото ѝ заведение, но Джордж Кей твърдеше, че бил прекалено зает, за да излиза, и ако иска да го види, трябва да дойде тя.

Един от бодигардовете понечи да ѝ препречи пътя, но колегата му постави ръка на рамото му и кимна. Откачи въжето и ѝ направи знак да минава.

— Добър вечер, госпожо Грийн — поздрави я той с гърлен ирландски акцент. — Отдавна не сме се виждали.

Сам се намръщи и го изгледа. Беше над метър и осемдесет, около трийсетте, с леко оредяла коса и масивна долна челюст.

— Анди Макинли, госпожо Грийн. Бях шофьор на съпруга ви.

— О, Анди. Извинявай.

— Няма нищо, госпожо Грийн. Возил съм ви само веднъж и вероятно сте видели само главата ми отзад.

— Не е затова, Анди. Просто не очаквах да те видя тук.

— Наложил се да си потърся друга работа. Минете след мен.

Сам последва Макинли в мрачния коридор към главния салон. Три момичета с големи гърди, две блондинки и една брюнетка, танцуваха около посребрени пилони на сцената. Други десетина, не по-малко надарени, се мотаеха около предимно мъжката клиентела, приемаха да ги черпят и танцуваха за забавление на посетителите. По масите бяха наредени кофички с лед и бутилки шампанско; много от костюмираните клиенти затъкваха банкноти в жартиерите на танцьорките. Отвратителен начин да си изкарваш прехраната, помисли си Сам.

— Доста натоварена вечер, а, Анди? — отбеляза тя, докато Макинли я водеше към кабинета на Джордж Кей.

— Винаги е така, госпожо Грийн — отвърна Макинли. Почука на една врата и я отвори. — Господин Кей. Госпожа Грийн е тук.

Макинли направи път на Сам и тихо затвори вратата зад гърба ѝ.

Джордж Кей се беше изтегнал на мякото си кресло с крака върху натрупаното си с книжа бюро и четеше „Ексчейндж енд март“.

— Сам, скъпа, каква приятна изненада.

Той свали крака от бюрото, стана и ѝ остави по една мокра целувка на всяка буза.

— Ти знаеше, че ще дойда, Джордж.

— Разбира се, скъпа, разбира се.

Той ѝ махна към един мек диван срещу прозореца, през който се виждаше какво става в бара. Макинли се беше приближил до група мъже, които досаждаха на една от танцьорките. Бодигардът им прошепна няколко думи и те бързо се върнаха на местата си кротки като агънца.

Сам седна и Джордж се върна зад бюрото си. Махна към една нацърбена чаша до компютъра:

— Кафе?

Сам поклати глава.

— Нещо по-силно тогава? Какво ще кажеш за бутилка шампанско?

— Не, благодаря, Джордж. С кола съм, а тази седмица вече ме караха да пикая в бутилка.

Кей се намръщи. Прокара ръка през посивялата си брада. Беше поне стокилограмов дебелак и се потеше обилно въпреки голямата климатична инсталация зад бюрото му.

— Откога Макинли работи за теб?

— От арестуването на Тери. — Кей се огледа неловко, сякаш се опасяваше да не изпусне нещо, което не трябва. — Поне това можах да направя. Да помогна на момчето.

Сам кимна и извади пакет цигари от чантичката си.

— Имаш ли нещо против да запаля, Джордж?

Кей я изгледа още по-смутено. Вдигна един инхалатор и ѝ го показа:

— Предпочитам да не пушиш. Димът дразни астмата ми. От дете я имам. Получавам бронхиални спазми.

— Щом е така... — Сам прибра цигарите. Потропа с нокти по чантичката си. — Нещата стоят така, Джордж. Тери ме помоли да се погрижа за нещата му, докато е в затвора.

Кей застина. Размаха пръст.

— Чакай малко...

— Няма проблем — прекъсна го тя. — Аз отказах. Не се тревожи. Имам обаче финансови проблеми.

Той вдигна рамене.

— Кой няма?

Тя махна към салона.

— Клубът е претъпкан.

— Потънал съм в дългове, Сам.

Кей отвори едно от чекмеджетата си и извади кошче с чекове.

— Ако искаш заем, ще ти помогна.

— Става дума за доста пари, Джордж.

Кей прибра чековете.

— Тери никога не е оставал на червено.

— Е, времената се менят. Виж, Тери притежава половината от клубовете, нали? От този, от онзи в Клеркънуел и другия, на южния бряг на реката. Не можеш ли да изкупиш дела му?

— Сварваш ме в неподходящ момент, Сам. Аз самият едва свързвам двата края.

— Хайде, Джордж, не се прави на бедняк.

Кей взе инхалатора и вдиша от него, потупа изпъкналите си като бъчва гърди.

— Не става дума за бедност, Сам, просто имам много дългове към банките. А за да купя дела на Тери, ще са ми нужни доста пари.

— Не можеш ли да намериш друг купувач?

Кей се намръщи.

— Мога, но аз не обичам да лягам с всеки. — Той се усмихна на двусмислицата. — Ако ме разбираш правилно. Не искам да се забърквам с неблагонадеждни хора. Трябва да си пазя разрешителното.

Сам се изправи.

— Добре тогава. Явно няма какво повече да говорим.

— Хайде, Сам, къде си се разбързала? Дай да пийнем нещо. Да си поговорим за старите спомени.

— С теб нямаме стари спомени, Джордж.

Тя запали цигара и тръгна към изхода. Сигурна бе, че Кей нарочно отказва да ѝ помогне. Ако клубовете печелеха, той без проблем щеше да получи заем от банките, независимо колко е

задлъжнял. Вероятно си правеше сметка, че докато Тери е в затвора, лъвският пай ще остане за него.

Анди Макинли откачи въжето и я пусна да мине; пхна ѝ визитна картичка в ръката.

— Ако имате нужда от помощ, госпожо Грийн, за каквото и да било, обадете ми се.

— Благодаря, Анди.

Макинли бе първият, който проявяваше съчувствие към нея.

Тя се качи в колата си и потегли към къщи. Постоянно следеше огледалото, сигурна бе, че полицията няма да я остави на мира. Всъщност самият факт, че излиза от нощния клуб, щеше да им даде повод отново да я проверяват за алкохол.

Когато Сам спря пред дома си, пердетата на Триша се размърдаха; прозорецът ѝ обаче не светеше. Сам влезе, качи се на горния етаж и почука на вратата ѝ:

— Триш? Будна ли си?

Никакъв отговор.

— Лека нощ, скъпа. Приятни сънища.

Сам слезе долу и отвори бутилка изстудено шардоне. Наля си и запали ефектната газова камина в хола. Седна на пода и загледа пламъците, сякаш се надяваше в тях да види разрешението на проблема си. Телефонът иззвъня, тя се стресна и разплиска виното по роклята си. Веднага взе една кърпа, за да попие течността; вдигна слушалката.

— Ало?

— Ти си труп. Чуваш ли? Шибан труп. Знам къде живееш и ще те нарежа на парченца. Ще забия ножа си...

Сам тресна слушалката. Не позна гласа, но предположи, че е някой от роднините на Престън Сноу, най-вероятно брат му, онзи, който хвърли бутилката по джипа на Джейми. При нормални обстоятелства щеше да подаде жалба в полицията, но сега се съмняваше, че те ще се загрижат много. Пък и не искаше да доставя допълнително удоволствие на Радел, като го моли за помощ.

Тя отпи нова глътка вино. Сметките от тази сутрин бяха разстлани по масичката пред дивана и тя прокара пръсти по тях. Имаше сметка за тока, бележка, че трябва да плати данъка за телевизора, и извлечения от балансите на две от кредитните ѝ карти.

Дължеше общо повече от три хиляди лири, и то само по сметките за този ден. Щяха да пристигнат още. Никога не беше предполагала, че Тери може да остане на червено; просто бе приемала, че парите ще се трупат във влоговете им както винаги.

Телефонът иззвъня и тя грабна гневно слушалката:

— Защо не си го начукаш и не ме оставиш на мира, извратено копеле такова!

Последва неловко мълчание; след малко се чу гласът на Джейми:

— Здравей, мамо, и аз те обичам.

— Господи, Джейми, извинявай.

— Какво има, мамо?

— Нищо. Имах лош ден, това е.

— Да не би някой да ти досажда?

— Получих няколко анонимни обаждания, нищо сериозно.

— За делото ли?

— За какво друго?

— Искаш ли да дойда да спя въкъщи?

— Джейми, аз съм голямо момиче. Пък и сам знаеш, че който заплашва по телефона, обикновено не стига по-далеч.

— Той ли те заплашва? За бога, мамо... оплачи се в полицията.

— Да, те точно това чакат. Сама ще се справя, Джейми. Как мина изпитът?

— По мед и масло. Виж, не искам да те тревожа излишно, но от счетоводството питаха за таксата ми. Знаеш ли дали татко е пратил чек, преди да...

Той замълча. Преди да го арестуват, това щеше да каже.

— Не знам, Джейми. Ще разбера.

— Моля те. Малко се притеснявам, това е.

— Утре ще говоря със счетоводителя му. Писа ли на татко си?

— Да. Вчера му пуснах писмо. Мислех да му изпратя сладкиш с пила, но реших, че ония задници в затвора нямат чувство за хумор.

— Що за език от един бъдещ юрист? Задници.

— Просто юрист ли? Парите са при адвокатите по наказателни дела, мамо. Като се дипломирам, няма да ме видиш в някоя забутана кантора. Поздрави на Триша. И на Лора, когато я видиш. Опитах да се свържа, но все попадам на телефонния ѝ секретар.

Пожелала си лека нощ и Сам затвори. Погледа телефона за известно време. След това вдигна слушалката и я остави на масата. Днес заслужаваше малко почивка.

* * *

„Оукуд хаус“ приличаше повече на богаташка вила, отколкото на старчески дом. Представляваше масивна постройка от края на XVIII век с почти петстотин декара гори и градини, постлана с чакъл алея и фонтан пред главния вход. Фоайето бе величествено, с изящни антикварни мебели и масивен полилей над широкото дъбово стълбище. Въпреки луксозното обзавеждане и вазите със свежи цветя, ароматът им не можеше да замаскира миризмата на урина и дезинфектант. Сам се усмихна на жената от рецепцията и се запъти по коридора към стаята на Грейс. Няколко врати бяха отворени и отвътре с надежда гледаха старчески лица. Щом ги отминеше, те отново се свеждаха унило.

Грейс седеше в голямо кресло и гледаше през прозореца. До нея на малка маса стоеше непипната чаша чай.

— Здравей, Грейс. Аз съм. — Сам затвори вратата след себе си и седна на един стол до свекърва си. — Как си, Грейс?

Старицата не отговори. От ъгълчето на устата ѝ се стичаше струйка слюнка. Сам извади кърпичка от чантата си и я избърса.

— Е, не знам за теб, но за мен последните дни са истински ад. Твоят любим син го тикнаха зад решетките, остави ме без пукнато пени и иска да го замести в организирането на многомилionна наркосделка, за да платя обжалването му.

Грейс не реагира. Въртеше венчалната си халка и зяпаше парка.

— А твоята седмица как мина, Грейс?

Вратата се отвори. Беше млада медицинска сестра с ослепително бяла униформа и очарователна усмивка.

— Искате ли чаша чай, госпожо Грийн? — попита тя.

— Не, благодаря.

— Госпожа Ханкок моли да се отбиете в кабинета ѝ, преди да си тръгнете.

— Добре.

След като вратата се затвори, Грейс се обърна към Сам. Погледът ѝ беше замечтан, сякаш умът ѝ е на друго място.

— Коя си ти? — попита.

— Аз съм Сам. Снаха ти.

— Лора ли?

— Не, Грейс. Лора ти е внучка. Аз съм Сам, майката на Лора.

— Красавица е нашата Лора.

Грейс се усмихна щастливо и отново се загледа през прозореца.

— Така е, Грейс. Така е.

Сам седя при свекърва си около час. Разговорът протичаше главно като монолог с вмъкнати реплики от страна на Грейс. Старицата се интересуваше главно коя е Сам и защо никой не ѝ е донесъл чай, въпреки че Сам всеки път ѝ сочеше чашата.

Госпожа Ханкок я чакаше в кабинета си. Беше около петдесетгодишна жена със сива изкуствено накъдрена коса и пенсне със златни рамки, зашипано на върха на носа ѝ. При първата им среща Сам си беше помислила, че директорката на пансиона е стара мома, която още от моминските си години се е отказала от любовта и е прекарала остатъка от живота си в омраза към другия пол, но на бюрото на Ханкок имаше снимка със симпатичен мъж и три деца; носеше и венчална халка.

Сам много добре знаеше как подвежда външният вид. Грейс Грийн изглеждаше толкова елегантна и интелигентна, колкото и преди десет години, но главата ѝ бе напълно празна.

— Този месец няма усложнения, госпожо Грийн, но и никакви подобрения — каза Ханкок; повтаряше почти едни и същи думи при всяко посещение на Сам. — Алцхаймер е ужасна болест. Можем само да се постареем да ѝ осигурим всички удобства. Тя не изпитва болка. Понякога дори изглежда щастлива по свой собствен начин.

— Щастлива ли?

— Да, щастлива.

Госпожа Ханкок се намръщи и Сам се помъчи да се усмихне:

— Значи затова сте искали да ме видите. За да ме уведомите за състоянието на свекърва ми.

— Всъщност не. — Госпожа Ханкок отвори една синя папка, която лежеше пред нея. — Искан да поговорим за таксата ѝ.

Последните вноски не са преведени. Сигурна съм, че просто сте забравили.

Сам въздъхна.

— Сигурно е някаква грешка в банката. Наскоро отворихме нов влог и може някой превод да не е извършен правилно. Още този следобед ще се заема.

Госпожа Ханкок се усмихна окуражително и бутна пенснето към основата на носа си.

— Не мога да не спомена сегашните обстоятелства около вас, госпожо Грийн. След като съпругът ви... е, вестниците писаха.

— Информацията не ви ли е достатъчна?

— Просто искам да ви помоля, ако имате проблеми от финансово естество, да ни уведомите своевременно.

— Разбира се. Благодаря.

— Защото, ако изпитвате недостиг на средства, можем да ви помогнем да настаните Грейс в някое държавно заведение.

Сам я погледна сурово.

— Моля?

— Можем да уредим Грейс на друго място. Аз имам доста добри връзки с пансиони на държавна издръжка. Няма да има никакъв проблем.

Сам се изправи.

— Нека си изясним нещата, госпожо Ханкок. Няма да изпратя Грейс в приют за бедни.

— Госпожо Грийн, реакцията ви е излишна. Просто искам да изтъкна, че частните пансиони не са по джоба на всички.

— През последните три години с удоволствие прибирахте парите ни. Сега просто защото сме пресрочили две вноски, сте готови да изхвърлите старицата на улицата.

— Госпожо Грийн, моля ви...

— Ще си получите парите, госпожо Ханкок. Не се бойте.

Сам изскочи от кабинета със сълзи на очи.

* * *

Тери вървеше по коридора. Един млад затворник му тикна две фонокарти и Тери кимна в знак на благодарност. Беше разгласил, че предлага двайсет пъти по-висока цена от стойността на фонокартите. Парите се изплащаха на роднини извън затвора. Около него постоянно се тълпяха желаещи да разменят фонокартите си за пари и Тери събираше всичко, което му се предлагаше.

Той пхна фонокартите в задния джоб на панталона си. Пред него двама едри затворници, чернокож и бял, стояха с гръб към стената и оглеждаха внимателно целия етаж. И двамата бяха над метър и осемдесет, с широки рамене и яки ръце. Когато Тери се приближи, те се изправиха, застанаха пред него със скръстени ръце и каменни изражения на лицата.

— Здравейте, момчета — каза Тери. — Той вътре ли е?

— Имаш ли среща? — попита единият с дебел глас.

— Не, просто искам да му засвидетелствам уважението си.

Другият затворник блъсна вратата на килията зад гърба си и изчезна вътре. След няколко секунди се върна и кимна на Тери:

— Влизай.

— Благодаря, момчета.

Двамата мъже се отдръпнаха и Тери влезе в килията. Вътре седеше строен и жилав млад чернокож с къса коса. От лявото му око към ъгълчето на устата му преминаваше силно изпъкнал белег. Носеше тъмносиня фланелка „Найк“, долнище на анцуг и бели маратонки, също „Найк“. Той кимна леко на новодошлия:

— Нагаждаш ли се вече към обстановката, Тери?

Тери вдигна рамене.

— Знаеш как е, Баз.

Баз Солтър бе въртял търговията с наркотици в цялата южна част на Лондон, преди да получи доживотна присъда за палежа на един бар, причинил смъртта на четирима емигранти от Ямайка и тежки изгаряния на повече от десетима. Тери никога не го беше срещал навън, но бе слушал много за него. Четиримата загинали при пожара бяха само върхът на айсберга — според слуховете Баз бе отговорен за смъртта на повече от десетима членове на враждуващи банди при борбата за завземане на кокаиновия пазар в Южен Лондон.

— Сядай — покани той Тери.

Махна му към стола до единствената койка. Килията беше със същите размери като тази на Тери и Хойл, но Баз живееше сам. На една полица имаше стереоуредба и няколко книги, на леглото — зеленочерен юрган. Баз управляваше цялото крило и се ползваше със съответните привилегии.

Тери седна.

— Реших да ти се обадя.

— Там-тамите вече съобщиха за идването ти.

— Ако има някакви недоразумения, искам да ги изгладим в самото начало. Не ща постоянно да се оглеждам.

Баз кимна бавно, но не отговори.

— Там-тамите съобщиха ли ти защо съм тук? — продължи Тери.

— Пишеше във вестниците. Много се прочу.

Тери се усмихна леко.

— Значи няма да има ответна реакция?

Баз се наведе напред и наклони глава на една страна.

— От какво естество?

— Престън Сноу беше от вашите.

Баз се усмихна.

— Минала история.

Тери кимна бавно. Вгледа се в тъмните очи на Баз в опит да разбере дали чернокожият говори искрено или не.

— Не съм плакал за Сноу — продължи Баз. — Отдавна си го просеше.

— Добре.

— Та какви са ти плановете?

— Да се измъкна колкото се може по-скоро.

— Лесно е да се каже. Имах предвид повече намеренията ти, докато си в моето крило.

— Крилото си е твое, Баз. Няма да ти мътя водата.

— Пък и трудно ще ти се удаде.

— Напълно си прав. Ще мирувам.

— Чух, че изкупуваш много фонокарти. Вдигаш цената.

Тери кимна.

— Имам много неща за уреждане навън.

— Всеки има. Вдигането на цената ме прецаква.

— Разбрано.

— Комар, цигари, дрога, пиячка, всичко е в мои ръце.

Тери кимна.

— Ако имаш проблеми на крилото, първо говориш с мен и после си уреждаш сметките.

— Става.

— Ако искаш да ти внесат нещо, първо говориш с мен. Не обичам на крилото да се извършва контрабанда без мое знание.

— Добре.

Баз се усмихна.

— Това са всички правила. Ако ги нарушиш, ще си имаш работа с мен.

Тери се изправи.

— Благодаря, че ми отдели време, Баз.

— Всичко хубаво.

Тери излезе, затвори вратата и кимна на двете горили. Върна се в килията си. Не обичаше да превива гръб пред отрепки като Баз Солтър, но нямаше избор. Тери не възнамеряваше да остава дълго и затова нямаше време да отстоява правата си за контрол върху крилото. Ако Баз искаше да управлява собствена малка затворническа империя, негова работа. Тери имаше по-големи цели, и то извън стените на затвора.

* * *

Управителят на банката остави Сам да го чака почти цял час, преди секретарката да я пусне в кабинета му. Помещението бе скромно обзаведено, сякаш банката държеше да демонстрира колко малко отделя за вътрешна украса. Управителят бе между трийсет и четирийсетгодишен, с оредяла сламеноруса коса, лунички по носа и бузите и носеше твърде малко сако, поради което постоянно се налагаше да подръпва ръкавите му, за да закрие маншетите на ризата си. Дървена табелка с пластмасови букви обявяваше, че името му е „господин Филипс“. Без малко име. Той подаде потната си ръка на Сам и се представи като господин Филипс, с натъртване на „господин“, сякаш нарочно подчертаваше половата си принадлежност.

Той натисна един клавиш на компютъра с показалеца си, зачете екрана и се намръщи:

— А. Ето какво е станало. — Той посочи нещо на екрана, въпреки че от мястото си Сам виждаше само жиците от задната страна. — Сметката още съществува, но няма достатъчно средства, за да покрие дебитните плащания. Затова не са извършени.

— Защо никой не ме е уведомил? — поинтересува се Сам.

Господин Филипс присви очи и се взря още по-отблизо в екрана.

— По принцип трябваше да ви уведомят. Ще говоря с административния отдел.

— Значи можете да извършите плащанията. Много е важно.

Предложението й явно изненада господин Филипс.

— О, не може, госпожо Грийн. Нямаме достатъчно средства. — Той отново се взря в екрана. — Всъщност в момента на сметката има по-малко от триста лири.

— Със съпруга си имаме и друг влог в банката ви, нали? За изплащане вноските за къщата и сметките на домакинството.

Управителят отново натисна няколко клавиша и леко подсвирна през зъби:

— Тя също клони към неплатежоспособност, госпожо Грийн. Допреди няколко месеца във влога редовно са постъпвали преводи от една от деловите сметки на съпруга ви, сега явно са спрели. Всъщност добре, че се обадохте, защото от известно време искам да поговорим за финансите ви. При сегашното, как да се изразя... неразположение на съпруга ви, бихме искали да разберем какви намерения имате по отношение на финансовото си състояние.

Тя се намръщи и отметна един кичур от лицето си.

— Не ви разбирам.

— Казано направо, приходите ви не могат да покрият сегашните ви плащания. Всъщност, както изглежда, вие изобщо нямаме приходи.

— Откога?

Той натисна нов клавиш.

— От три месеца. Тогава съпругът ви е извършил последния превод на ваша сметка.

Сам кимна замислено. Горедолу тогава беше арестуван Тери.

— Съпругът ми има няколко фирми, господин Филипс. Знаете го. Притежава няколко клуба, куриерска агенция, недвижима собственост.

— Ние обаче не се занимаваме с деловите сметки на съпруга ви. Само с неговия и вашия личен влог. Точно това ме тревожи. — Той се облегна назад и събра ръце като за молитва. — Смятате ли, че съпругът ви ще е в състояние да преведе нови средства, като се има предвид сегашното му положение.

— Той е в затвора, господин Филипс. Не е умрял.

Лицето на управителя стана малко по-сериозно.

— Именно...

Сам си спомни документите, които ѝ бе показал Лорънс Патерсън. Нямаха достатъчно пари да прехвърлят в разплащателните си влогове и със сигурност не можеха да покрият нито вноските за старческия дом на Грейс, нито таксите за обучението на Джейми. Ако го признае обаче пред Филипс, той щеше да действа в съгласие с интересите на банката, което означаваше да постави запор над имуществото ѝ. Тя се опита да си придаде спокойно изражение.

— След два дена ще се видя със съпруга си. Ще взема и необходимите документи.

— Радвам се да го чуя, госпожо Грийн. Вие със съпруга ви сте дългогодишни клиенти на банката, няма да ни е приятно да ви загубим.

Сам се изправи и му подаде ръка. Всъщност ѝ се искаше да го удари през лицето, но знаеше, че не може да си го позволи. Затова просто се усмихна любезно:

— Скоро ще се обадя, господин Филипс. Благодаря за разбирането.

И стисна ръката му над бюрото.

Сам се свърза с Лорънс Патерсън по мобифона и си уреди среща с него и Ричард Ашър в кабинета на счетоводителя. Той не я попита защо, без съмнение знаеше много добре причината.

Тя се отби през една закувалня за двойно кафе и три цигари; кофеинът и никотинът щяха да са ѝ необходими през следващите няколко часа.

— Проклет да си, Тери Грийн — промърмори си сама, докато пиеше силната напитка и бълваше облаци дим към минаващите коли.

Патерсън и Ашър я очакваха. Тя седна на коженото кресло срещу бюрото на счетоводителя и извади няколко сметки от чантата си.

— Трябва да избирам между дявола и просяшката тояга, нали, Ричард?

Ашър кимна.

— Тери ме остави в безизходица, мръсникът.

Патерсън изсумтя тихо:

— Мисля, че ако имаше избор, щеше да го избегне, Саманта. Не го прави по свое желание.

Сам хвърли сметките на бюрото на Ашър.

— Тези трябва да се платят, и то веднага. Как вървят нещата по измъкването му от затвора? Тогава сам ще се заеме с мръсните си сделки.

— Няма да е лесно, Саманта — каза Патерсън. — Процесът беше справедлив. Няма законна причина да обжалваме.

— Да, но на единствения им свидетел едва ли може да се вярва.

— Не можем да обжалваме само защото съдът е повярвал на една отрепка, която продава наркотици на деца. Разполагат и с резултатите от огледа на местопрестъплението.

— Не са открили оръжието на убийството.

— Не е нужно, за да се стигне до присъда.

— Значи няма да обжалваме? Това ли искаш да ми кажеш?

Патерсън вдигна ръка, сякаш да успокои буен жребец.

— Искам да кажа, че за да се явим пред Апелативния съд, трябва да разполагаме с твърди доказателства. Доказателства, че присъдата е несправедлива.

— Тери е невинен.

— Саманта, аз съм на твоя страна. Виж, най-добрият начин да измъкнем Тери е, като открием истинския убиец на Престъпн Сноу.

— И как ще го постигнем?

— С частно разследване. Ще наемем професионалисти. Мога да ти препоръчам няколко частни детективи.

— Каквото и да направя, ще ми струва купища пари.

Патерсън я погледна тъжно:

— Съжалявам.

Сам стана и закрачи напред-назад. Чувстваше се като удавник, който се лови за сламки.

— Вижте, няма ли начин да отделим законните начинания на Тери от нелегалните сделки? Не може ли нещо да се направи с тези

недвижими собственисти, с куриерската фирма? Вече се оправих с модната къща, а в момента търся купувач за дела му във футболния отбор. Не може да няма начин да спечелим пари по законен път.

Двамата мъже поклатиха глави.

— Те се поддържат взаимно, Саманта — каза Патерсън.

— Това е симби... как се казва — добави Ашър.

— Симбиоза — подсказа му Сам.

— Точно така.

— По дяволите. — Сам отново седна на креслото. — Знаете в какво положение съм, нали? Ще ме изхвърлят на улицата. Майката на Тери ще влезе в приют за бедни. Синът ни ще се принуди да прекъсне следването си. Освен ако не направя, както иска Тери.

— Както вече казах, Саманта — намеси се Патерсън, — той не го иска. Няма избор.

— Докато идвах насам, си мислех, защо не ипотекираме отново къщата? Сигурно струва към триста хиляди. А ипотеката е колко? Сто и осемдесет?

— Сто деветдесет и пет — поправи я Ашър.

— Значи можем да вземем повече. Може би още сто хиляди.

Ашър поклати глава.

— Няма да стане, Саманта. Ти нямаш доходи. Банката няма да ти отпусне повече пари без гаранция.

— Но могат да вземат къщата.

— Въпросът е там, че къщата вече е тяхна. Ако закъснееш с вноските, могат да я продадат.

Саманта осъзна, че е прав. Погледна двамата си събеседници. Те чакаха спокойно решението ѝ.

— Добре — склони тя накрая. — Какво трябва да правя?

Ашър се наведе назад и издърпа едно чекмедже. Извади прозрачна пластмасова папка с няколко листа.

— Първо трябва да подпишеш няколко документа.

Патерсън се надвеси над рамото ѝ, подаде ѝ писалка. Сам я взе и погледна първия документ.

— Имам чувството, че подписвам със собствената си кръв — каза горчиво тя и подписа.

Ашър дръпна листа, попи мастилото и ѝ подаде втори документ. Сам не си правеше труда да ги чете. Знаеше, че няма смисъл.

Единственият ѝ избор бе да подпише. Тери беше постигнал, каквото искаше. С подписа си тя поемаше контрола върху фирмите му. Върху влоговете му. Имаше повече от десет документа. Това бе целият му живот.

— И сега какво? — попита тя, след като свърши.

— Тери има сейф в Южен Кенсингтън — отвърна Патерсън. — Трябва да видиш какво има вътре.

— Нали може да го оставим за утре? Днес много ми се събра.

Когато Сам се прибра, Триша нагъваше пица.

— Ти ли си я купи? — попита Сам, кимайки към кутията.

Триша поклати глава.

— Ти. Използвах кредитната ти карта.

— Триш! Защо не ме попита?

— Защото те нямаше. Помислих, че може пак да закъснееш.

— Бях при баба ти. — Сам си взе парче от пицата. — Нали знаеш, че мразя ананас.

— Плодовете са полезни. Как е тя?

Сам седна на масата срещу дъщеря си.

— Все същото. Няма изгледи за подобрене. Такава е болестта.

— Да, знам. Учихме го по биология миналата година.

Сам отхапа от пицата, Триша отиде при хладилника и й наля чаша мляко.

— И как е в училище?

— Училище като училище. И там няма изгледи за подобрене.

— Скоро ще свърши. Ще отидеш в колеж или в университет.

Триша въздъхна.

— Не започвай отново, мамо.

— Не започвам. Образованието е много важно нещо. Знаеш го.

— Ти си напуснала училище на петнайсет и си се справила в живота.

Сам се засмя и остави парчето пица на масата.

— О, Триша, стига. Почти четвърт век завися от другиго. Това не е голямо постижение.

— Ти си съпруга и майка. Отгледала си три деца. Създала си дом.

— Такава ли искаш да станеш? Домакиня?

Триша се намуси.

— Не, по дяволите. Просто казвам, че в живота винаги има избор, това е.

— Точно това ще ти осигури образованието, по-голям избор в живота. И не ругай.

— „По дяволите“ не е ругатня, мамо.

Сам вдигна вежди и Триша разпери ръце.

— Добре, няма да говоря вече. — Тя стана. — Имам домашни. Не стой много до късно, трябва да се наспиш, за да си хубава.

— Благодаря — засмя се Сам.

След като Триша се качи в стаята си, Сам си отвори бутилка бяло вино, пусна диск на „Игълс“ и разгърна документите, които ѝ беше дал Патерсън. Второто четене не ѝ помогна много да разбере скучните числа. Чекът от Уоруик Лок щеше да успокои кредиторите ѝ за около седмица, но без сериозни приходи пясъчният ѝ замък скоро щеше да се срина. Единственото спасение бе в сейфа на Тери.

След няколко часа тя се качи на горния етаж и се изкъпа. Докато сушеше косата си в спалнята, тя видя леко проблясване през завесите. Загаси лампата и погледна навън. Пред къщата ѝ беше спряна някаква кола. Голяма кола.

* * *

Франк Уелч лапна два ментови бонбона и отново загледа дома на Сам Грийн. Беше посещавал къщата два пъти, и двата при обиск. Първия път, преди четири години, бе идвал, за да търси доказателства срещу наркоимперията на Грийн. Къщата обаче се оказа чиста и Уелч и колегите му си тръгнаха с празни ръце под дъжд от обиди от страна на Тери и Сам. Вторият път бе не по-малко безрезултатен — откриха обувките с петна от кръв, която впоследствие се оказа на Престън Сноу, едва след като претърсиха апартамента на Тери. Не беше сто процента сигурно, но експертът по генетика на отдела можеше да се закълне, че на земята би трябвало да живеят двеста милиарда души, за да има още някой същия ДНК профил. Това твърдение бе достатъчно убедително за Уелч и съдебните заседатели.

Уелч събра ръце пред устата си и издиша бавно, след това внимателно смръкна. Усети само аромат на мента. Намекът на Сам за лошия му дъх бе попаднал точно в целта. Този проблем го мъчеше още от ученическите му години. Той не беше пушач и честото миене на зъбите явно никак не помагаше, защото при всеки по-близък контакт хората се извъръщаха с отвращение. Самият Уелч не надуваше нищо необичайно, което влошаваше допълнително нещата, защото нямаше как да разбере сериозността на проблема. А и ненавиждаше миризмата на мента.

Уелч се облегна и забарабани с пръсти по кормилото. Лампата в спалнята бе изгаснала още преди час, малко след това си беше легнала и дъщерята. Уелч знаеше, че Сам Грийн го е забелязала — той нарочно светна с фарове, когато тя влизаше в спалнята си. Искаше да ѝ даде да разбере, че ще продължи нещата докрай и няма да се откаже, докато не съсипе целия престъпен бизнес на Тери Грийн. И без това нямаше какво по-полезно да прави. Никой не го чакаше вкъщи, освен това вече беше вечерял — прегоряла риба и пържени картофи в стола на управлението. Планираше само да дремне няколко часа и отново да се заеме за работа.

Той изви врат, за да го разкърши. Изведнъж забеляза тъмен силует до колата; застина. Лицето му беше познато. Беше Анди Макинли, бившият шофьор на Тери Грийн.

Уелч смъкна стъклото на джипа:

— Какво, по дяволите, търсиш тук, Макинли? Мислех, че работиш вече за Джордж Кей.

Макинли се облегна на багажника и наведе глава на нивото на лицето на Уелч. Ухили се, показвайки големите си зъби:

— На госпожа Грийн не ѝ харесва да киснеш пред дома ѝ. Сигурен съм, че разбираш. Самотна жена с малко момиче в такава голяма къща. Виж, ако го правеше по служба, нямаше да имаме нищо против, но доколкото се досещам, не си по служба. Има тънка граница между наблюдение и дебнене и на мен ми се струва, че си я прекрачил.

Уелч присви очи.

— Мога да те задържа за възпрепятстване на полицейско разследване, Макинли. Сега изчезвай от...

Макинли извади голям автоматичен нож, натисна сребристото му копче и от дръжката изскочи петнайсетсантиметрово острие.

— Не прави глупости, Макинли.

Макинли го изгледа презрително, наведе се и заби ножа в предната гума на джипа. Издърпа го и прибра острието; от гумата се чу силно съскане.

— Защо, по дяволите, го направи? — изсъска Уелч. — Мога да те арестувам за това.

Макинли вдигна равнодушно рамене:

— Ами арестувай ме. Така ще можеш да обясниш на шефа си защо киснеш посред нощ пред дома на една самотна жена.

* * *

На вратата се звънна и Сам побърза да отвори. Беше Анди Макинли с черен шлифер и вдигната яка заради студа.

— Всичко е наред, госпожо Грийн. Няма повече да ви безпокои.

— Благодаря, Анди. Не се сетих на кого друг да се обадя.

— Нали затова съм тук, госпожо Грийн. — Той вдигна ръка, сякаш козирува. — Пазете се.

Обърна се да си върви.

— Анди, мога поне да те поканя за едно питие. Влез за малко.

Макинли се подвоуми, после се обърна и се усмихна:

— Благодаря, госпожо Грийн. Аз никога не отказвам.

Сам затвори вратата и го покани в хола. Триша се показа от горния етаж:

— Кой е?

— Търсят ме по работа — отвърна Сам.

Триша беше само по широк сутиен и шорти. Макинли бързо извърна очи и това накара Сам да се засмее. Триша също забеляза реакцията му и слезе няколко стъпала, за да погледне по-отблизо госта.

— Триша, в леглото! — изкомандва Сам.

Триша се изплези и изтича нагоре.

— Хайде, Анди, свали този шлифер.

Макинли съблече дрехата и я преметна на облегалката на креслото. Сам наля две чаши уиски.

— Искаш ли нещо вътре, Анди?

— Само капка вода, госпожо Грийн, всичко друго би било светотатство.

Сам наля малко вода в двете чаши и подаде едната на Макинли. Вдигна своята за наздравица:

— Благодаря, Анди, рицарю мой.

— Няма защо. Както казваше баща ми, тежка е царската корона. — Той се усмихна. — Знаете ли, бях на дванайсет, когато разбрах какво искаше да каже.

Той се разположи на дивана, Сам се сви на един стол до камината. Двамата надигнаха чашите.

— Засега Раquel си тръгна, госпожо Грийн, но не мисля, че ще се откаже. Знаете ли, има някакво особено отношение към вас.

Тя кимна.

— Да. По очите му се познава. Имам чувството, че ме съблича с поглед.

Макинли кимна.

— Разбирам го напълно.

Отпи нова глътка уиски.

Сам го погледна над ръба на чашата си, запита се дали ирландецът не опитва да флиртува, но реши, че не. В Макинли имаше някаква особена галантност, която много ѝ харесваше, и тя реши, че ако той реши да сваля някоя жена, ще го направи на колене и с червена роза в ръка. Тя си го представи и се засмя.

— Добре ли сте, госпожо Грийн? Изглеждате, сякаш умът ви е на светлинни години оттук.

Сам се усмихна по-широко.

— Всичко е наред, Анди. Просто съм радостна, че ми даде визитната си картичка.

— Винаги съм на вашите услуги, госпожо Грийн.

— Как се разбираш с Джордж Кей?

Макинли вдигна рамене, но не отговори. Сведе поглед и Сам предположи, че не иска да обсъжда отношенията с шефа си.

— Какво правиш за него?

Макинли отново вдигна рамене.

— Горещо-долу каквото и за Тери.

— Мислиш ли, че можеш да правиш същото и за мен?

Макинли вдигна очи и я погледна. Тя за пръв път забеляза колко сини са очите му — изключително бледосини, сякаш гледаше през нея.

— От защита ли имате нужда, госпожо Грийн?

Сам прокара пръст по ръба на чашата.

— Тери ме помоли да свърша някои неща вместо него. Това е нова територия за мен, Анди. Ще съм по-спокойно, ако някой ми пази гърба.

— Госпожо Грийн, за мен ще бъде удоволствие. — Той протегна ръка и чукна чашата ѝ. — Истинско удоволствие.

* * *

Капитанът провери положението на кораба на компютърната радарна система и изръмжа на първия си помощник на испански:

— Още десетина минути.

Извади малък портативен апарат за определяне на географското положение и го включи. На монитора се появиха същите данни, както на корабния компютър.

Първият помощник почука с пръст върху монитора на радара:

— Господ ни закриля. — Той измъкна един кръст от пазвата си и го целуна. — Ще подготвя хората.

Първият помощник слезе от мостика върху подвижната палуба. Името му бе Лусеро и за една нощ и краткото пътуване до Лондон щеше да получи сто хиляди долара.

Нощта бе ясна и безоблачна, но нямаше луна и четиримата мъже в задната част на корабчето се виждаха като неясни тъмни сенки. Лусеро се запъти към тях с характерната походка на моряк. Той бе около петдесетте и още от юношеските си години плаваше по море. Почти нямаше голямо пристанище в света, което да не е посетил, но напоследък работата му се състоеше в кратки разходки от бреговете на Испания до Северно море с този рибарски траулер. Рибата обаче бе последното, което го интересуваше.

Върху палубата бяха наредени осем опаковани в дебел найлон бали върху метални шейнички. За всяка шейничка беше прикрепена бутилка със сгъстен въздух, свързана с пластмасова кутия. Лусеро извади фенерче от якето си, клекна до балите и провери механизма на всяка поотделно. Тъкмо затваряше и последната кутия, когато капитанът се появи на мостика и изрева с пълно гърло да спускат товара. Лусеро потупа единия от хората си по гърба и извика:

— Хайде!

Четиримата мъже също получаваха солидно заплащане за труда си и също както Лусеро бяха извършвали това пътуване много пъти. Избутаха балите една по една през борда и те бавно изчезнаха под повърхността. Четири тона суров канабис потънаха на дъното.

* * *

Когато Сам слезе на долния етаж, Триша се гледаше в огледалото.

— Разрешават ли ви да носите толкова много грим в училище?

Триша се нацупи.

— Мамо, всяка сутрин ми задаваш един и същ въпрос.

Сам се приближи и постави ръце върху раменете ѝ:

— Учителките нямат ли нещо против червилото и изкуствените мигли?

— Това не е червило, а балсам за устни. Устните ми са напукани.

— О, сигурно.

— А миглите ми са съвсем естествени.

Сам потупа дъщеря си по раменете.

— Да, да. Знаеш ли, когато аз бях ученичка, в училище дори не ни позволяваха да си покажем крака над коляното. А косата трябваше да е къса или вързана отзад. Гонеха ни вкъщи дори да видят следа от червило.

— Знам, знам, и по земята скитаха динозаври, нали? — Триша се обърна и целуна Сам по бузата. — Чао.

Изскочи навън.

— Чао — отвърна Сам и се насочи към кухнята.

— Божичко!

Сам се закова на място.

— Какво? Какво има?

Триша стоеше на прага с широко отворена уста.

— О, Господи. Мамо, виж си колата.

Сам се показва на прага. Върху предното стъкло на сааба ѝ с жълт спрей бе изписано: ЛЪЖЛИВА КУЧКА.

— Мръсници — възкликна Триша. — Това сигурно е дело на някой от рода Сноу.

— Възможно е. Ще го оправя.

— Мамо, трябва да се обадиш в полицията. Не можеш да им позволяваш да продължават. Това е вандалщина.

— Полицията няма да се впусне да ни помага, Триш. Аз ще се оправя. Тръгвай за училище.

Сам затвори вратата и отиде в кухнята. Обади се на Анди Макинли и го помоли да я вземе от къщи. Беше си уредила среща с Лорънс Патерсън в десет часа пред обществения трезор в Кенсингтън.

Направи си силно кафе, взе една праскова и зачете „Дейли мейл“.

Макинли позвъни в девет и половина. Носеше синьо сако, черни панталони, бяла риза и тъмносиня вратовръзка и приличаше на екскурзовод, чакащ група туристи на летището. Беше спрял сивия си лексус зад сааба на Сам. Сам заключи къщата и тръгна към него.

— Откъде взе тази кола, Анди?

— Тери ми остави ключовете — отвърна Макинли. Отвори ѝ вратата и тя се настани на меката седалка. — Реших, че най-много ви подхожда.

Той заобиколи колата отпред и седна зад волана.

Сам се изсмя.

— На какъв подхожда, на кръстник на мафията?

Макинли подкара към центъра на Лондон.

— Сложи си колана, Анди.

— Моля?

Макинли я погледна изненадано в огледалото.

— Сложи си колана. Не искам да ти се случи нещо, докато ме возиш.

Макинли изпухтя:

— Ох, госпожо Грийн, коланите убиват повече хора, отколкото спасяват.

— Това май съм го чувала за въздушните възглавници. Пък и на тези данни надали може да се вярва.

Макинли изръмжа недоволно и си сложи колана.

— Кой мислите, че е направил това на колата ви, госпожо Грийн?

— Някой от фамилията Сноу, предполагам.

— Братът ли?

— Може би. Получих няколко анонимни заплахи по телефона и една пилешка глава по пощата.

Макинли се извърна рязко:

— Пилешка глава ли?

— Да. Гледай си в пътя, Анди.

Лорънс Патерсън я чакаше пред безличната сграда на обществения трезор. Носеше дълъг шлифер, който се развяваше от

вятъра зад гърба му, придаваше му вид на проскубан гарван. Той им махна и се втурна да отваря вратата на Сам. Макинли му кимна мълчаливо.

— Наред ли е всичко, Саманта? — попита Патерсън, докато показваше пластмасовата си лична карта на пропуска.

— Тип-топ, Лорънс. Като за първи ден в света на организираната престъпност.

Пазачът, мъж около четирийсетте, ѝ подаде една тетрадка и тя записа името си и се подписа.

— Шегува се — оправда се Патерсън пред служителя.

Лицето на пазача остана безизразно. Той натисна едно копче и тежката врата към отделението със сейфовете се отвори.

Сам последва Патерсън по сивия коридор с две видеокамери на охранителната система. Влязоха в приемна, където млад мъж със сив костюм провери отново документите им. Патерсън му даде някакъв ключ и служителят излезе през една странична врата.

— Добре, оставям те сама — каза Патерсън.

— Няма ли да останеш?

— По-добре не. Тери каза, че съдържанието на кутията е само за твоите очи.

— Може би по-скоро не искаш да си цапаш ръцете. — Адвокатът я изгледа обидено и тя го потупа по ръката: — Шегувам се, Лорънс.

Скоро след като Патерсън излезе, мъжът със сивия костюм се появи отново с голяма метална кутия. Постави я в една кабина, кимна към звънеца при гишето и каза на Сам да позвъни, когато стане готова.

След като остана сама, тя си пое дълбоко въздух и отвори кутията. Първото, което видя, бе десетина сантиметра дебела пачка банкноти от по петдесет лири. Тя изсвири тихо и прокара пръсти по парите. Сигурно имаше няколко стотици банкноти. Повече от десет хиляди лири. Тя ги прибра в чантичката си и извади от кутията черно тефтерче с кожена подвързия. Страниците му бяха плътно изписани с имена и телефонни номера. Отзад в прозрачно пластмасово джобче на подвързията бе тикната еднодоларова банкнота, сгъната на две. Сам я извади. Опита да я разгъне и установи, че не е сгъната, а е само половин банкнота. Тя се намръщи, почуди се какво ли означава. Отново разлисти бележника и откри няколко листа, изписани плътно с кривия почерк на Тери. Прибра и тефтерчето в чантата си.

В металната кутия имаше голям жълт плик за документи. Сам го вдигна и видя под него три паспорта. Вдигна ги и ги заоглежда озадачено — полицията бе конфискувала паспорта на Тери при ареста му. Два от паспортите бяха английски, вътре бе залепена снимката на Тери, но името и датата на раждане не бяха попълнени. Третият бе американски, също със снимката на Тери, но на друго име. Сам ги върна в кутията и отвори плика. Вътре имаше шест снимки, правени с обектив с голямо увеличение. На тях се виждаха Тери и някакъв непознат за Сам мъж; широкоплещест, с шлифер. На една от снимките Тери му подаваше някакъв плик, на други две непознатият отваряше плика и разглеждаше дебела пачка банкноти. Сам върна снимките в плика и в кутията. Позвъни и мъжът със сивия костюм се появи отново, взе кутията и я отнесе. Сам си тръгна.

Макинли я върна вкъщи, остави лексуса пред дома ѝ и откара сааба на монтьор, за да отстрани надписа. Сам си направи кафе и седна в кухнята, започна да преглежда бележките на Тери.

Още четеше, когато Триша се върна от училище. Сам прибра бележника и сготви вегетарианска яхния с люти чушки и див ориз, едно от любимите ястия на дъщеря ѝ. Седнаха заедно на вечеря пред телевизора. След това, когато Триша се качи в стаята си, Сам отново се зае с бележника.

* * *

Лусеро излезе от терминала за пристигащите полети и взе специалния автобус до хотела на летището, където си беше резервирал стая под фалшиво име. Винаги отсядаше в една и съща стая на седмия етаж и никога не оставаше повече от дванайсет часа, въпреки че плащаше в брой за двайсет и четири. През последните три години бе предприемал това пътуване шест пъти, като никога не оставаше във Великобритания повече от необходимото. Страната не беше от любимите му. Не обичаше нито климата, нито храната, нито хората.

Той отвори чантата си, единствения си багаж, и провери преносимото устройство за определяне на географското положение. Върна го на мястото му, извади едно испанско футболно списание,

седна на леглото и зачете. Не включи телевизора. Можеше да мине и без английска телевизия.

Беше стигнал до средата на вестника, когато на вратата се почука. Особено почукване — почукване, което очакваше през цялото време. Две бързи, пауза, едно изтропване, пауза, накрая три бавни. Лусеро стана от леглото и надникна през шпионката. Намръщи се. Отвън стоеше някаква жена. Жена около четирийсетте, с тъмни очила и с шалче около врата като Джаки Онасис. Като филмова звезда, която не иска да я познаят. Преди никога не беше идвала жена, но чуването бе същото.

Лусеро сложи веригата и откряна вратата. Жената стоеше и го чакаше да заговори. Лусеро я загледа безмълвно. Виждаше собственото си отражение в очилата ѝ. Тя бръкна в чантичката си, измъкна половин еднодоларова банкнота и му я подаде. Лусеро взе банкнотата и затвори.

Върна се при нощната масичка и вдигна портфейла си. Извади кредитната си карта. Под нея имаше нагънато няколко пъти листче. Половиндоларова банкнота. Разгъна я, постави я върху масичката и долепи до нея парчето, което му беше дала жената. Съвпадна. Лусеро провери серийните номера два пъти, за да е съвсем сигурен, след това взе чантата, отвори и я подаде на жената. Тя си тръгна, без да пророни и думичка, и Лусеро затвори вратата. Погледна часовника си. До полета му оставаха четири часа. Време беше да пийне нещо. Една от причините да отсяда все в този хотел бе това, че предлагаха испанска бира. Лусеро мразеше английската.

* * *

Сам седна на задната седалка на лексуса и свали шала и тъмните очила. Макинли се обърна:

— Как мина, госпожо Грийн?

Сам се усмихна пресилено. Ръцете ѝ трепереха.

— Мислех си, че ще припадна. Господи, колко бях уплашена, а трябваше просто да взема една чанта. — Тя въздъхна дълбоко. — Но успях! По дяволите, успях!

Тя отвори чантата и извади уреда за ориентиране.

— Как работи това, Анди?

Макинли запали двигателя и изкара колата от паркинга на хотела.

— Чрез сателити — отговори.

Сам извади компютърчето от пластмасовия му калъф и го заразглежда любопитно.

— Може да определи географското ви положение с точност до метър навсякъде по земното кълбо. Ако въведете координатите си, можете да се върнете на абсолютно същото място, където и да ходите.

— Това са новите технологии — възкликна впечатлено Сам. — Сигурно японците са го измислили, а?

— По-скоро американците. Американските военни.

— Добрите стари Щати помагат на наркотрафикантите да си намерят стоката. Странен свят, не мислиш ли?

Тя запали цигара, Макинли продължи към мястото на срещата ѝ с Рег Солмън. Солмън бе стар приятел на Тери и Сам го беше виждала десетина пъти през последните пет-шест години. Остана много изненадана да научи, че той не само прави компания на Тери на чашка, ами е и ключова фигура в контрабандата на канабис. Беше около петдесетте, живееше в голяма къща в Хемпшир и обожаваше лова и риболова. Дори имаше два ловни сокола, които бе отгледал от пилета. Сам никога не се беше интересувала откъде идват парите му и едва сега си даваше сметка колко е била наивна. Винаги бе знаела, че приятелите на Тери плуват в недотам бистри води, но това можеше да се очаква, като се имат предвид някои от неговите занимания — нощни клубове, боксови мачове, сделки с недвижима собственост. Никога обаче не беше предполагала, че може да са чисти престъпници. Сега мъглата пред очите ѝ се бе разсеяла и тя си даваше сметка колко заблудена е била.

Макинли спря насред някакъв селски път между една картофена нива и пасбища. Пред тях бе паркиран зелен джип, опръскан с червена кал.

— Искате ли да дойда с вас, госпожо Грийн?

— Не, ще се справя и сама, Анди. Няма да се бавя. Съжалявам само, че не си взех ботуши.

Сам слезе от лексуса и тръгна по пътя към дървената порта на едно телено заграждение. Изровена пътека водеше към група дървета.

Сам вървеше на зигзаг, заобикаляйки многобройните кални локви. Когато стигна до дърветата, видя реката, в която Солмън ѝ беше казал, че ще лови риба, след няколко минути забеляза и самия него, седнал върху голям бамбуков панер с въдица в ръка, втрещен в крещящо оранжевата плувка на повърхността на водата. Носеше старо яке и каскет, между зъбите си, както винаги, стискаше тънка пура. Щом забеляза Сам, той стана и ѝ помахаша:

— Сам, радвам се да те видя.

Той извади пурата от устата си и я целуна по бузата.

— Здравей, Рег. Голямо чудо, а?

Солмън се направи на засрамен. Вдигна рамене и отново лапна пурата. Сам му подаде чантата и той я взе и я отвори. Извади устройството за ориентиране, включи го, провери дали работи и кимна на Сам:

— Тери винаги ми даваше...

Преди да довърши, тя му подаде един плик. Той се усмихна и се изправи. Провери тежестта на плика на ръка, без да си даде труда да преброи парите, които бяха вътре.

— Благодаря, Сам. Искаш ли да присъстваш?

— За нищо на света няма да го изпусна, Рег. — Тя се обърна да си върви, но изведнъж спря. — Колко пъти сте правили такива неща с Тери?

— Няколко.

— Някога проваляли ли сте се?

Солмън остави чантата в панера.

— Средно една от четири пратки отива зян — отвърна, — но проблемите обикновено са от страната на испанците. Или доставчиците ги пращат за зелен хайвер, или испанските ченгета хващат кораба, преди да напусне териториалните им води. Щом товарът се намери на дъното на океана, на нас ни остава само да го приберем. Всичко ще мине добре, Сам, не се тревожи.

— Надявам се.

— Как се справя Тери?

Сам се намръщи.

— Изглежда много добре.

— Ще обжалва, нали?

— Вероятно.

— Гадна история. Тери не е убиец.

— Е, на мен не ми приличаше и на търговец на наркотици. Чао, Рег. Късмет.

Тя се върна при колата. Макинли слезе и ѝ отвори вратата. Сам му се усмихна. Щом се качи, погледна часовника си.

— Хайде, Анди. До два трябва да съм в затвора.

— Ще стигнем навреме, госпожо Грийн.

Макинли се качи и потегли, Сам извади цигара.

— Коланът, Анди.

Макинли спря пред затвора. Сам си пое дълбоко въздух. Мразеше тази сграда, мразеше миризмата, шума, хората вътре.

— Не знам колко ще се забавя, Анди.

— Стойте колкото искате, госпожо Грийн. И предайте поздрави на господин Грийн.

Сам слезе и мина през малката метална врата за пешеходци до портала за колите. Показа разрешителното писмо за свиждането и паспорта си на входа и се подписа в дневника за посетителите. Дадоха ѝ временен пропуск и тя го закачи на самото си.

Поканиха я в чакалнята, където двайсетина посетители, главно жени, седяха на оранжеви пластмасови столове. Сам остана права. Посегна към цигарите си, но забеляза голям надпис „Пушенето забранено“ и рисунка на цигара, задраскана с дебела червена черта, в случай че някой не разбира английски.

През следващите двасет минути в чакалнята влязоха още десетина души, след това всички посетители бяха преведени през едно вътрешно дворче към залата за свиждане. Сред тях се втурна малко черно-бяло коли и заразмахва лудо опашка. Изведнъж кучето залая по една дебела негърка, хвърли се към чантата ѝ. Двама надзиратели хванаха жената под мишниците и я повлякоха нанякъде въпреки съпротивата ѝ. Кучето ги последва с радостно джафкане.

Преди да бъдат допуснати до залата за свиждане, документите на всички отново трябваше да бъдат проверени по списък; две служителки на затвора започнаха да проверяват личния им багаж. Сам се нареди търпеливо на опашката, въпреки че ужасно ѝ се пушеше.

Когато ѝ дойде редът, един надзирател с отегчен вид поиска разрешителното ѝ и затърси името ѝ в списъка. Накрая поклати глава и почука с химикалка по устните си:

— Няма ви в списъка, госпожо Грей.

— Казвам се Грийн, като цвета.

— Грей също е цвят^[1].

Той я погледна безизразно и Сам се зачуди дали нарочно се прави на тъп, или наистина е малоумен. Доколкото имаше впечатление от надзиратели, бе по-склонна да приеме второто.

— Знам, че грей е цвят, но аз се казвам Грийн.

Той ѝ върна разрешителното.

— Няма ви в списъка.

— В списъка на главния вход ме имаше.

— Този е друг.

Сам размаха разрешителното пред очите му.

— Ами това? Има ли печат на затвора? Пише ли, че имам право на свиждане? С днешна дата ли е?

Служителят я изгледа напълно безразлично.

— Няма ви в списъка — повтори.

От опашката се чуха нетърпеливи възгласи. Появи се друг надзирател, обувките му скърцаха, сякаш бяха чисто нови. Имаше лукаво изражение и беше с десетина сантиметра по-нисък от колегата си.

— Какъв е проблемът, господин Брадшоу? — попита.

— Тази жена я няма в списъка, господин Ригс.

Ригс погледна тетрадката му и прокара пръст по списъка.

— Наистина, няма ви.

— Откъде знаете? Дори не попитахте за името ми.

Ригс я погледна, присви очи:

— Няма нужда, госпожо Грийн. Съпругът ви е знаменитост тук.

— Значи това било. Изкарвате си го на мен заради Тери, така ли?

Ригс показва кривите си зъби.

— Хайде, хайде, госпожо Грийн, не сме толкова дребнави. — Показа ѝ тетрадката. — Уверете се сама.

— Не ме интересува какво пише в тъпия ви списък. Имам разрешително за свиждане днес и искам да се видя със съпруга си.

Отзад се чуха нови недоволни възгласи, но Сам не им обърна внимание, цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху човека, който отказваше да я допусне до съпруга ѝ.

— Разбира се, мога да допълня списъка — каза Ригс, едва сдържайки усмивката си, — но преди това трябва да преминете през една допълнителна процедура.

— Процедура ли?

Той кимна към една служителка, застанала пред врата с надпис „Стая за претърсване“, и вдигна рамене:

— Наркотиците са голям проблем тук. Е, вие сигурно го знаете по-добре, нали съпругът ви е в този бизнес.

— Сигурно се шегувате.

Усмивката на Ригс се стопи.

— Вие решавате, госпожо Ригс. Без претърсване няма свиждане.

Тя преглътна тежко. Искаше ѝ се да се нахвърли върху този мръсник, да го удари в самодоволното лице, но знаеше, че така няма да постигне нищо. Тя се усмихна пресилено.

— Добре, защо не.

Ригс я изпрати до стаята за претърсване и служителката я покани вътре. В помещението имаше маса, покрита с бяла хартия, малък умивалник, кошче и остъклен шкаф. От вътрешната страна на вратата бе залепен плакат, предупреждаващ за опасността от СПИН.

Надзирателката провери устата на Сам с помощта на дървена шпатула.

— Изплезете си езика, ако обичате?

Сам се подчини. Надзирателката провери под езика ѝ и кимна:

— Добре, съблечете се.

— Предполагам, че това ви възбужда по някакъв начин — отбеляза Сам, докато си сваляше сакото.

Надзирателката си сложи гумени ръкавици.

— О, да — отвърна, — от малка съм си мечтала да се занимавам точно с това.

— Приличам ли на жена, която носи наркотици в... в себе си?

— Няма да повярвате какви хора го правят. Сега си свалете полата и гащите и легнете по гръб. Няма да направя нищо, което гинекологът ви да не е правил.

Сам си даде сметка, че жената не участва в заговора срещу нея, просто изпълняваше заповедите на Ригс. Тя свали полата и бикините си, легна на масата и се разкрачи. Жената бръкна с пръст във влагалището ѝ и заопипва вътре.

— Ако искате да ме докарате до оргазъм, бръкнете още два сантиметра навътре.

Надзирателката се подсмихна:

— Няма да повярвате колко пъти съм чувала тези думи.

Тя издърпа пръста си.

— Готово ли е?

— Още една проверка.

Сам осъзна какво има предвид и потръпна:

— Само това не. Хайде, стига.

— Такива са правилата. Повярвайте, не го правя за удоволствие. Затворете очи и докато преброите до три, ще е свършило.

Сам затвори очи; надзирателката бръкна с пръст в ануса ѝ, опипа бързо и го извади.

— Готово — обяви. — До умивалника има хартиени кърпички.

— Благодаря. — Сам едва сдържаше сълзите си. — Хиляди благодарности.

Тери седеше на същата маса, както при предишното свиждане. Изправи се, щом видя Сам.

— Здравей, любов моя.

Опита да я целуне по бузата. Тя го отблъсна и седна.

— Какво има?

Тя го изгледа на кръв.

— Съблякоха ме гола, Тери.

— О, за бога. Съжалявам.

— Бъркаха ми къде ли не. Какво става?

Тери я хвана за ръката.

— Добре ли си?

Сам се отдръпна. Не искаше Тери да я докосва. Не искаше да я докосва който и да било повече.

— Не. Не съм добре. Изобщо.

Отляво седеше възрастна двойка. Мъжът, около седемдесетте, носеше затворническа униформа с няколко номера по-широка. Кожата му бе набръчкана като стар пергамент, очите му бяха хлътнали и придаваха на главата му вид на мумифициран череп. Жена му, вероятно пет-шест години по-млада, бе два пъти по-едра от него, закръглена и с пищни форми, носеше дебело вълнено палто и голяма шапка и стискаше надута пластмасова чанта в скута си. Ноктите ѝ бяха изгризани до живеца. Двамата седяха мълчаливо, от време на време се поглеждаха и се усмихваха. Сам се запита какво ѝ предстои. Дали след години и те с Тери нямаше да имат какво повече да си кажат? Тя потрепери.

— Студено ли ти е? — попита Тери.

Тя поклати глава.

Тери се наведе напред, по лицето му се четеше искрена загриженост.

— Тук един човек е решил да ми прави мръсно, скъпа. Казва се Ригс.

— Главен надзирател Ригс ли? Да, запознахме се. Каза, че ме нямало в списъка. Мръсник.

— Съжалявам.

— Стига си „съжалявал“. От това не ми става по-добре.

Тя се огледа. В другия край на залата един затворник, едва излязъл от пубертета, плачеше пред намръщения поглед на млада жена, вероятно съпруга или приятелка. Наоколо лудуваха деца, неколцина надзиратели зорко бдяха за наркотици.

— Господи, иска ми се да съм на хиляди километри оттук — възкликна Сам.

— И на мен.

Ригс влезе и седна на една маса до вратата; загледа ги втренчено. Тери се усмихна широко и му махна леко.

— Ще ти го върна, щом се измъкна — изсъска тихо, без да престава да се усмихва.

Сам се обърна, за да види кого гледа. Забеляза Ригс и бързо се обърна към Тери, намръщи се.

— Кога ще престанеш да си създаваш врагове, Тери? Нищо чудно, че пак са те взели на мушка.

Той вдигна ръце и се отпусна назад на стола.

— И спри да повтаряш, че съжеляваш. Става ли?

— Добре.

Поседяха известно време в мълчание. Накрая Тери се наведе към нея:

— Всичко е уредено, нали?

Сам го изгледа гневно.

— Ти си мръсник, Тери Грийн.

— Любов моя...

— Не съм ти никаква „любов“. Караш ме да ти върша мръсната работа. — Тя тръсна глава, опита да събере мислите си. — Стоката е доставена на уговореното място. Взех онзи апарат и го дадох на Рег Солмън. Утре ще разговарям с Кей и останалите.

— Внимавай с тях. Трябва да им покажеш кой е шефът.

— Само че аз не съм шефът, Тери. Аз съм съпруга и майка, не мафиот.

— Не показвай никакви признаци на слабост, любов моя. Те веднага ще се обърнат срещу теб.

Сам въздъхна и кимна.

— Добре. Ще се оправя. — Прокара ръка по челото си. — Не мога да повярвам, че ме замеси в такова нещо.

— На кого другиго да се доверя?

— За фалшивите пари обаче не ме търси. Уредих тази сделка, но повече не искам да се замесвам. — Тери опита да стисне ръката ѝ, но тя се дръпна. — Сериозно говоря.

— Знам. — Той постави ръце на масата и склучи пръсти. — Анди Макинли се грижи добре за теб, нали?

Сам кимна.

— Добър човек е.

— Да. Стабиляга. Въпреки че не се отличава с особен интелект.

— И Кей го каза. Анди не е глупак, Тери. Ако някой тук е глупав, това съм аз.

Тери се усмихна и поклати глава.

— Лора идва ли ти на свиждане?

— Още не. Изпратил съм ѝ формуляр за молба. Ще ѝ отнеме известно време.

Някакво момченце падна в краката на Сам и тя се наведе да го вдигне. То се отскубна от ръцете ѝ и се втурна към майка си със сълзи

на очи.

— Помниш ли как Лора все се опитваше да тича още преди да се е научила да ходи? — каза Тери. — Все падаше. Но никога не плачеше. Упорито дете.

— Упоритостта невинаги е добро качество, Тери.

Сам загледа как майката успокоява момченцето под загрижения поглед на съпруга си. Обърна се отново към Тери:

— Ти ли го направи, Тери?

Той я погледна в очите. Поклати бавно глава.

— Не. Не, любов моя.

Тя се вгледа в очите му, сякаш очакваше да прочете там отговора. Накрая поклати разочаровано глава.

— Навремето познавах по очите ти кога лъжеш. Прибираше се късно и твърдеше, че си имал дълго заседание, а аз знаех. Познавах Тери Грийн, знаех, че си бил с някоя от курвите си, защото го разбирах по очите ти. Но сега... Не мога да преценя. Защо стана така, Тери? Ти ли си започнал да лъжеш по-убедително?

Тери се приведе напред.

— Открий курвата Морисън, любов моя. Открий го и го накарай да каже истината.

— Той я каза пред съда, Тери. Каза им всичко. Че те е видял да излизаш от стаята на Сноу.

— Лъжеше, любов моя. Кълна се в живота на майка си.

— Защо му е да лъже, Тери?

— Сигурно Ракул го е накарал. Подкупил го е. Предложил му е сделка.

— Тери...

— Знаеш ги ченгетата. Той беше готов на всичко, за да ме тикне зад решетките. Не му е било трудно да подкупи Морисън. Сега, след края на процеса, той може да каже истината. Може дори да разберем кой е истинският убиец на Сноу.

— И как да открия Морисън?

Тери се озърна, сякаш се опасяваше да не ги подслушат.

Ригс гледаше към тях, но беше твърде далеч, за да ги чуе. Тери закри устата си с ръка и продължи:

— Едно ченге ми дължи услуга. Казва се Марк Блэксток. Началник на отдел. Телефонът му е записан в бележника под името

Блаки. Ако се опъва, покажи му някоя от снимките, които намери в сейфа.

Сам поклати удивено глава.

— Корумпирани ченгета? Как можеш да ме забъркваш с такива хора? — Тя се отпусна на стола. — Нещата отиват от лошо на по-лошо.

[1] Green — зелено; gray — сиво; англ. — Б.пр. ↑

Люк Сноу чистеше задната седалка на тъмнозеления ягуар с прахосмукачка. Неочаквано някой го потупа по рамото. Той се извърна. Пред отворената врата стоеше едър мъж с тъмен шлифер.

— Люк Сноу?

— Кой пита?

— Аз, Люк. Сега престани да се правиш на отворен. Излез, ако обичаш, от колата.

Люк с мъка разбираше ирландския акцент на непознатия, но усети скрита заплаха в гласа му. Непознатият се отдръпна, за да му направи място. Люк излезе от колата и изключи прахосмукачката.

— Какво искаш?

Люк опита да си придаде самоуверен тон. Непознатият беше с една глава по-висок и явно яко тренираше. Лицето му бе сериозно и хладните му сини очи не мигваха. Люк не можа да издържи погледа му и сведе очи.

— Казвам се Макинли — представи се непознатият. — Сега знаеш кой съм. Аз не се крия зад анонимни заплахи, Люк. Аз съм си аз, нали?

— Е, и?

— Твоят брат беше мръсник. Продаваше наркотици на деца. Човек не можеше да го види по гащеризон да чисти задната седалка на някоя богаташка кола.

— Въпреки това не заслужаваше да умре като куче.

Макинли кимна.

— Разбирам те, Люк. Разбирам чувствата ти. Но това е само между теб и Тери Грийн. Между мъже. Схващаш ли мисълта ми?

Люк не отговори. Сините очи на Макинли продължаваха да дълбаят с поглед душата му.

— Тя излъга, човече. Излъга.

— Всички лъжем, Люк.

— Ама тя излъга пред съда.

— Е, значи няма да иде в рая. Женен ли си, Люк?

Люк присви очи, запита се дали тази горила няма да заплаши, че ще убие някого от семейството му.

— Да — отговори колебливо.

— Обичаш я, нали? Обичаш своята половинка.

Люк кимна.

— И би излъгал заради нея, нали? Разбира се, че ще го направиш. Няма значение дали е правилно или не, ние трябва да защитаваме онези, които обичаме. Виж, брат ти е мъртъв и аз си представям какво ти е, но Тери Грийн вече лежи в затвора заради него. Когато излезе, ще е на седемдесет. Ти си млад, имаш жена, за която да се грижиш. Чиято топлина чувстваш до себе си всяка нощ. Бъди мъж, Люк. Ако искаш да си изкараш яда на някого, изкарай си го на Тери Грийн. Или на мен. Но не се нахвърляй на беззащитни жени. Разбрахме ли се?

Люк вдигна очи и за пръв път срещна погледа на Макинли. Погледа го няколко секунди. Макинли бе доста по-як, но не това накара Люк Сноу да се замисли. Ирландецът беше прав. Люк не биваше да изкарва яда си върху жената на Грийн.

Той кимна.

— Добре. Разбрахме се. Няма повече да й досаждам.

Макинли кимна доволно.

— Радвам се, Люк. Наистина. — Тръгна да си върви, но спря и пак се обърна: — Отговори ми на още един въпрос, Люк.

— Какво?

— Тази пилешка глава. Някаква вуду магия ли беше?

Люк Сноу поклати объркано глава.

— Вуду ли? Стига бе, човече. Аз съм от Брикстън, не от Хаити.

— Защо тогава й изпрати тази пилешка глава?

— Искях само да я посплаша.

Макинли се подсмихна и си тръгна, оставяйки Люк в пълно недоумение.

* * *

Сам Грийн отвори вратата секунди след като Макинли позвъни. Носеше бледосиньо костюмче с пола малко над коляното и тъмночервено куфарче. Макинли протегна ръка за куфарчето, но тя поклати глава.

— Голяма съм вече, Анди, сама мога да си нося багажа.

— Както искате, госпожо Грийн.

Той ѝ отвори вратата на лексуса, след това се качи зад кормилото. Усети погледа ѝ и стегна колана без излишно напомняне. Погледна я в огледалото — тя се усмихваше доволно.

През целия път към „Лапландия“ той ѝ хвърляше по някой и друг поглед в огледалото. Сам гледаше замислено през прозореца, стискаше куфарчето върху коленете си. Сигурно не ѝ е лесно, мислеше си Макинли. Тери Грийн бе познал, че жена му ще се съгласи да поеме неговия бизнес, докато той е в затвора. Тя все още му беше вярна, въпреки че бяха разделени от доста време. Малко жени биха приели такова предизвикателство. Ако нещата се провалят, ако планът на Тери не успее, имаше опасност и тя да прекара остатъка от живота си зад решетките.

Тя запали цигара и смъкна наполовина прозореца, вятърът развя косите ѝ. На Макинли му се прииска да я успокои, да я увери, че всичко ще мине по мед и масло, но знаеше, че това не му влиза в работата. Той беше просто слуга, безмозъчна горила, освен това думите му можеха да ѝ прозвучат снизходително и да я обидят.

Сам пуши през целия път, без да продума. Макинли спря зад клуба между чисто ново беемве и червено порше. На малкия паркинг бяха наредени общо десетина луксозни возила. На задния вход стояха неколцина мъже, някои познати на Макинли; посрещнаха го с кратки кимвания. Един от тях, непознат на ирландеца, направи някакъв намек за късата пола на Сам. Макинли спря и го изгледа строго, но Сам продължи, сякаш не го е чула. Мъжът наведе виновно глава и Макинли го прие за извинение, но се постара да запомни лицето му. Можеше пак да се срещнат.

— Съжалявам, госпожо Грийн — каза той, когато я настигна. — За съжаление не ги избират според добрите им маниери.

— Анди, на моите години всеки комплимент е добре дошъл.

— О, госпожо Грийн... — опита да възрази той.

Отвори ѝ вратата и я последва вътре.

До отварянето на клуба за посетители имаше три часа, но дванайсетимата мъже, седнали на бара, не бяха дошли, за да гледат голи танцьорки на пилон. Когато токчетата на Сам отекнаха по сцената, те се извърнаха едновременно. Джордж Кей, който седеше в средата, я посрещна с широка усмивка.

Макинли се оттегли встрани, скръсти ръце и загледа безстрастно групичката.

Сам изчака, докато се увери, че всички я слушат внимателно, след това постави куфарчето си върху барплота и заговори:

— Благодаря, че дойдохте, господа. Знам, че всички сте разтревожени от внезапното отстраняване на Тери от сцената, но мога да ви уверя, че нещата ще продължат нормалния си ход.

Чуха се недоволни реплики, но Джордж Кей бързо въдвори тишина.

— Оставете момичето да говори — призова той съучастниците си.

Гласът му прозвуча покровителствено, което не се хареса на Сам, но поне останалите утихнаха.

— Тери ме помоли да осигуря доставянето на пратката — продължи тя. — На стоката, за която сте платили.

Мъжете отново замърмориха и Сам вдигна ръка, за да ги успокои.

— Знам, че предпочитате с това да се занимава Тери, и съм сигурна, че и той би предпочел същото, но няма как. Утре всичко ще протече по плана. По плана на Тери.

— Аман от аматьори — измърмори един дебелак с рошава посивяла коса.

Беше заврял пръсти под колана на панталоните си, шкембето висеше над ръцете му. Казваше се Майки Фокс и Сам го беше виждала преди няколко години на един боксов мач, организиран от Тери.

— Добре, Майки, ще предам съображенията ти на Тери.

— Нищо лично, скъпа, просто в това съм вложил доста пари.

Чуха се още възгласи от рода на „Да, аз също“.

Сам кимна и вдигна отново ръце, за да ги успокои.

— Добре, добре. — Мъжете постепенно млъкнаха. — Вижете, момчета, никой тук не е заложил толкова, колкото аз. По-голямата част от парите трябва да дадете след доставката, нали? Внесли сте капаро, но лъвският пай тепърва предстои да се изплати.

Майки Фокс кимна, неколцина други също се съгласиха.

Сам постави ръце върху куфарчето и забарабани с червените си нокти.

— Ако някой иска да се откаже, може да го направи сега — продължи тя. — Ще ви върна капарото. Веднага мога да си намеря други купувачи.

Майки Фокс се намръщи, погледна Джордж Кей. Кей вдигна рамене. Останалите мъже изглеждаха не по-малко объркани.

— Е, Майки?

— Да не бързаме, Сам. Стоката още не е пристигнала.

— Трябва само да се прибере. Рег Солмън ще свърши работата, но всеки, който иска да помага, е добре дошъл.

Фокс огледа мъжете около себе си. Неколцина кимнаха. Фокс я погледна и се усмихна:

— Какво пък, давай смело, Сам!

Мъжете нададоха окуражителни възгласи, неколцина вдигнаха ентузиазизирано юмруци.

Сам се усмихна на Макинли и той й отвърна с усмивка.

Макинли я придружи до лексуса. По пътя тя му подаде куфарчето:

— По-добре да се погрижиш за него, Анди.

Той го взе. Беше доста тежко.

— Колко пари носите тук, госпожо Грийн? — попита той, докато прибираще куфарчето в багажника.

— Два телефонни указателя и няколко миналогодишни списания.

Сам се качи на задната седалка.

Макинли се усмихна.

— Госпожо Грийн, идеално го изиграхте. — Той седна зад волана. — Накъде сега?

— Към Трафалгарския площад. Имам среща с един полицай, задължен на Тери.

Макинли изкара колата от паркинга и натисна газта.

— С кого от всичките?

— А те колко са?

— Добър въпрос.

— Отговорът ти не е много точен, Анди. Коланът.

Макинли изръмжа недоволено и си сложи колана. Почувства се неловко, че пак са го сварили неподготвен.

— Казва се Блэксток — обяви Сам. — Марк Блэксток.

— А, Блаки. Той е началник на отдел. От старата гвардия. Коров мъж и затънал до гуша в подкупи.

Сам седеше на горния етаж на туристическия автобус. Зад нея пътуваха шестима японски туристи, една германска двойка и френско семейство. Всички носеха слушалки и въртяха едновременно глави към забележителностите на Трафалгарския площад, за които слушаха на запис на родните си езици. Идеята за тази среща бе на Блаки и Сам разбираше логиката му. Почти никой в автобуса не говореше английски и със сигурност никой нямаше да ги познае.

Блаки се качи малко преди моста над Темза при Парламента. Беше едър мъж, дори по-едър от Анди Макинли, наложи се Сам да се долепи до стъклото, за да му направи място да седне до нея. Косата му бе късо подстригана, а по тънките му устни, изглежда, доста рядко се изписваше усмивка. Челото му беше прорязано от дълбоки бръчки, а ноктите му — изгризани до живеца.

— Не ти ли е писнало от разглеждане на забележителности? — попита Сам. — Осемнайсет години в полицията.

Блаки присви очи.

— Тери няма никакво право да раздава телефона ми на всеки срещнат. Никакво. Кажу ми го.

— Ще му кажа. Нали се сещаш за отрепката, която свидетелства срещу него? Морисън. Рики Морисън.

— Е?

— Тери ще ти е много задължен, ако го откриеш. — Тя замълча за момент, за да придаде по-голяма тежест на думите си, потърка чело, сякаш си припомня нещо отдавна минало. — Всъщност не, не се изрази точно така. Точните му думи бяха: „Кажу на Блаки да си извади пръстите от задника и да се заеме със случая.“ Нещо в този дух.

Минаха през площад „Ламбърт“ и всички туристи погледнаха надясно. Блаки поклати глава и се намръщи.

— Даваш ли си сметка колко ще бъде опасно?

Сам го потупа леко по рамото.

— Дори по-опасно от петнайсет години взимане на подкупи от съпруга ми?

Блаки я изгледа, сякаш всеки момент щеше да избухне. Лицето му бе почервенияло, очите му заплашваха да изскочат от орбитите си, дишаше учестено.

Сам се усмихна.

— Хайде, Блаки, да не се караме пред хората. Тери моли за съвсем малка услуга. Правил си го стотици пъти.

Блаки се поуспокои и се отпусна на седалката. Зад тях се чува щракания на фотоапарати, но Сам и полицаят продължиха да гледат напред. Автобусът мина над Темза.

— Какво иска? — попита накрая Блаки.

— Иска да ме заведеш при Морисън. Да поговоря с него и да опитам да науча истината.

— Момчетата от „Убийства“ вече го направиха. Той им разказа всичко и го повтори в съда. Дори не се е наложило да му пускат ток през топките например. Доколкото научих, не са могли да му затворят устата.

— Искам само да поговоря с него.

— Не е само свидетелят. Има улики. Кръвта върху обувките на Тери. Отпечатъците върху килима на убития.

— Тери твърди, че Раquel го е натопил. Първо ще научим истината от Морисън, после ще опровергаем уликите.

Блаки поклати скептично глава.

— По дяволите, Сам, това не става като на кино. По разследването работят трийсетина ченгета, това са хиляди човекочаса. Няма да успееш да сринеш обвинението с игрички на частен детектив.

— Какво толкова се опъваш, Блаки? Трябва просто да ми дадеш адреса на Морисън. Нищо повече не искам.

Блаки се изправи и се наведе над нея.

— Добре, ще видя какво може да се направи.

— Става.

Блаки слезе на следващата спирка, близо до гара „Ватерло“. Сам се облегна и продължи към „Трафалгар“, където я чакаше Макинли. Нужно ѝ беше малко време за размисъл.

Сам седна на дивана и запали. Погледна бутилката уиски на масичката. Страшно ѝ се пиеше нещо силно, но в момента имаше

нужда от трезв ум. Изтръска цигарата в пепелника, ръката ѝ леко трепереше. Пресегна се към тефтерчето на Тери, но бързо дръпна ръка. Беше го чела вече десетина пъти. Тери бе помислил за всичко. Трябваше просто да изпълнява нарежданията му, и с финансовите им проблеми щеше да е свършено.

Тя легна и издиша облак дим към тавана. Щеше да има достатъчно пари за изплащане на ипотеката, за таксата на Джейми в университета и на Грейс в старческият дом и Патерсън щеше да може да започне собственото разследване по делото. И за всичко това бе достатъчно да изкара четирите тона канабис от дъното на морето.

— Лесна работа — промърмори си тя.

Отвън се чу кола и тя бързо стана. Беше минала половината разстояние до външната врата, когато Анди Макинли позвъни. Триша се размърда на горния етаж.

Сам отвори. Макинли носеше дълго тъмносиво палто и черни кожени ръкавици.

— Студено е, госпожо Грийн, облечете се добре.

— Идвам след минутка, Анди. Благодаря.

Сам затвори вратата и се качи на горния етаж. Стаята на Триша беше затворена. Тя почука. Не последва отговор.

— Триш?

— Какво?

Сам отвори вратата. Триша лежеше на леглото си по корем и четеше книга.

— Ще си развалиш очите — предупреди я Сам.

— Това ли се качи да ми кажеш?

Сам седна на ръба на леглото и погали русата ѝ коса.

— Много хубава коса имаш.

— Къде отиваш? — попита троснато Триша.

— Навън.

— Къде навън?

Сам се усмихна, завъртя един кичур от косата ѝ.

— Струва ми се, че аз съм майката.

— С него ли отиваш?

— С кого?

— Знаеш с кого. С онзи с лексуса.

— Всъщност лексусът е на баща ти.

— Всъщност не ми пука.

Триша стана и седна на нощното шкафче.

— Що за език!

Триша погледна майка си в огледалото.

— За бога, мамо, всеки казва „не ми пука“. Можеше да кажа...

Сам вдигна предупредително пръст:

— Внимавай какво говориш, млада госпожичке.

Предупреждавам те за последно.

Триша я погледна в очите, после се извърна. Взе една четка и започна да реши косата си с бавни, дълги движения.

Сам я погали по бузата. Не искаше да се кара с Триша, но нямаше време да ѝ обяснява спокойно.

— Излизам за малко. Сигурно ще се върна късно.

Триша се извъртя, сякаш са я ударили.

— Колко късно?

— Не знам.

— Когато аз кажа „не знам“, ти вдигаш скандал.

— Което отново идва да покаже, че аз съм майката, а ти — дъщерята.

Сам си пое дълбоко въздух, опитвайки да не повишава глас.

— Виж, Триш, може да ме няма цяла нощ.

Триша се озъби:

— Курва!

Сам се сепна, сякаш са ѝ ударили шамар.

— Триш, имам работа.

Триша ѝ обърна гръб и отново започна да реши косата си.

— Триш... — опита да я умилюва Сам, но тя продължи да съзерцава огледалото. Сам погледна часовника, вече закъсняваше. — Виж, напоследък получавам някакви заплахи по телефона. Ако се звъни...

— Какво, вече и по телефона ли не мога да говоря?

— Просто исках да ти кажа, ако някой ти досажда, да оставиш телефона отворен.

— Не съм малка, мамо.

— Знам. Ако имаш нужда от нещо, отвън седи един човек с кола. Има мобифон, оставила съм ти номера при телефонния секретар. Разбра ли?

Сам не харесваше идеята да оставя дъщеря си сама. Беше предложила да извика жена, но Триша отказа категорично. Съгласиха се на компромис — един колега на Макинли от „Лапландия“ да седи навън и да държи къщата под око.

— Ставаш по-лоша от татко — упрекна я Триша.

— Не е вярно. Просто баща ти има доста врагове, много хора му имат зъб.

Сам постави ръка на рамото ѝ, но Триша се дръпна.

— Има ли пистолет?

— Кой?

— Онзи пред къщата.

— Разбира се, че не — излъга Сам; погледна часовника си. — Съжалявам, слънчице, трябва да вървя. Умната.

Тя стана, целуна Триша по главата, излезе и затвори внимателно вратата след себе си.

Макинли я чакаше със запален двигател.

— Всичко наред ли е, госпожо Грийн?

— Да, Анди.

Сам носеше тъмносиньо яке с подплата, което си беше купила за една ваканция с Тери на ски в Австрия. Струваше ѝ се, че оттогава е минала цяла вечност.

— Настанете се удобно, доста път ни чака.

Макинли кимна за поздрав на един мъж, седнал в някакъв джип на близкия ъгъл. Другият му отвърна също с кимване.

Пътят наистина беше дълъг. Тръгнаха на север и макар че се движеха по магистрала, Макинли спазваше всички ограничения. Последното, което им трябваше сега, бе фиш за глоба, писмено свидетелство за пътуването им.

Продължиха така до Нюкасъл, после завиха на изток към крайбрежието на Нортъмбърланд. Сам дремна на задната седалка, докато пътят не стана прекалено неравен. Фаровете на лексуса осветиха табелката за начало на някакво село. Олнмаут. Малко преди първите къщи Макинли зави наляво и Сам забеляза набраздената повърхност на океана в далечината.

— Малко остана, госпожо Грийн.

Сам погледна през прозореца. Луната представляваше съвсем тънък сърп, хвърляше светлина само колкото да обагри гребените на вълните в сребристо.

— Анди. Планът се променя.

— Какво има, госпожо Грийн?

— Нищо. Просто не искам да съм на брега, когато извадят стоката.

— Не знам дали идеята е много добра, госпожо Грийн. Тери винаги е казвал, че е най-добре да следиш събитията отблизо. Това вдъхва увереност на хората. И намалява риска да те измамат.

— Може и така да е, но аз не съм Тери. Намери място, откъдето да наблюдаваме плажа, но да останем скрити. Става ли?

— Както кажете, госпожо Грийн.

Сам усети, че Макинли е останал разочарован, задето не го е послушала, но не можеше да му обясни защо толкова внезапно промени решението си. Изведнъж я обхвана предчувствие за назряваща опасност и единственото обяснение беше женската интуиция. Не ѝ се вярваше Макинли да го приеме сериозно.

Продължиха по брега още около километър, после завиха на запад по някакъв черен път към едно възвишение. Макинли спря пред дървената порта на някакво заграждение и загаси фаровете. Слезе, отвори портата и пак се качи.

Продължиха внимателно през полето и оставиха колата под едно голо дърво. Отдолу се виждаше плажът.

— Това ли е? — попита Сам.

— Всеки момент започват — обяви Макинли, след като погледна часовника на таблото. — Можете да си сверите часовника с Рег.

Сам се отпусна на седалката. Запаля цигара, но не можеше да смъкне стъклото, защото Макинли бе изгасил двигателя.

— Нали нямаш нищо против, че пуша, Анди?

— Не, госпожо Грийн. Майка ми изпушваше по четирийсет цигари на ден. Сигурно не е спирала и докато ме е кърмила.

Сам прехапа устна, за да не се засмее. Вдиша и издиша бавно, наслаждавайки се на топлия пушек, нахлуващ в белите ѝ дробове.

— Кой избра мястото?

— Тери. С часове обикаляхме крайбрежието, от Дувър, та чак до Шотландия.

— Това може би обяснява защо толкова нощи не се е прибирал.
Макинли й хвърли подозрителен поглед в огледалото.

— Шегувам се, Анди. — Тя дръпна отново от цигарата и издиша замислено. — В нощта на убийството на Престън Сноу Тери не беше с теб, нали?

Макинли поклати глава.

— Защо?

— Каза, че трябвало да свърши нещо сам.

— Не каза ли какво?

Той пак поклати глава.

— Знаеш ли какво ми каза, че правил?

— Не, госпожо Грийн, не знам.

От тона му личеше, че и не иска да знае.

— Нали знаеш, че ме помоли да излъжа, за да му осигуря алиби?
Каза, че на никого друго не можел да се довери.

Макинли не отговори.

— Твърдеше, че имал работа с някакви ирландци. Нещо, свързано с пране на пари. Взимал парите от тях, прекарвал ги през клубовете и им ги връщал чисти, като им плащал за стоки и услуги, които не е получил, такива неща. Каза, че в нощта на убийството бил в Килбърн.

— Мислите ли, че е имал предвид военизираните групировки?

— Така твърдеше, Анди.

— Опасни хора.

— И Тери така каза. Заплашили го, че ако каже на полицията за тях, ще прекратят договора. Със съответните последствия. Затова Тери не могъл да се оправдае пред полицията. И ме накара да лъжесвидетелствам. — Тя издиша нов облак дим и въздъхна. — Не че му помогнах с нещо.

Макинли посочи към плажа.

— Ето го Рег. Настанете се удобно и наблюдавайте.

* * *

Рег Солмън изключи двигателя и слезе от микробуса си с голяма непромокаема торба в ръка. Тримата му спътници го последваха и му

помогнаха да разтовари надуваемата лодка от ремаркетото. До тях спряха още три микробуса с надуваеми лодки. Наизлязоха още мъже. Също като Солмън и хората му, и те бяха облечени в черно и се движеха като роботи. След броени минути четирите лодки бяха във водата.

Навлязоха с гребане трийсетина метра навътре и чак тогава включиха моторите. Солмън извади устройството за ориентиране от торбата и го включи. То изсъска и екранчето му светна в оранжево. Солмън свери показанията му с компаса си и посочи наляво. Мъжът на руля веднага реагира и промени курса. Останалите три лодки го последваха.

С отдалечаването им от брега вълнението се увеличи чувствително и мъжете в черно се хванаха здраво за въжетата на подскачащите в стихията лодки. Солмън продължи да следи компютърчето и да насочва плавателните съдове.

Когато стигнаха желаното място, вече се бяха отдалечили на пет-шест километра от брега и вълните достигаха човешки бой. Солмън даде знак да спрат и моторите моментално замлъкнаха. Солмън провери за последен път компютърчето и извади един предавател от торбата. Издърпа антената до крайно положение. Предавателят имаше осем ключа и лампичка, показваща кога е активиран. Беше изработен по поръчка на Тери от един специалист в Мадрид и Солмън го бе използвал успешно вече пет-шест пъти.

Той натисна последователно осемте ключа. На морското дъно се задействаха осем механизма, бутилките с втечен въздух надуха осем гумени шамандури. Шамандурите изплуваха, изкарвайки осемте бали с опакован в найлон канабис на повърхността.

Първата шамандура изплува отляво и една от лодките веднага се приближи до нея. Втора се появи до лодката на Солмън. След минута цялата стока бе на повърхността.

След още пет минути лодките със стоката се насочиха към брега. Солмън присви очи заради вятъра, после прибра компютърчето и предавателя в торбата.

Макинли отвори жабката и извади бинокъл. Огледа океана и погледна часовника си. Сам забеляза нещо да се движи в морето и посочи:

— Анди, там.

Макинли отново вдигна бинокъла и погледна накъдето сочеше тя. Четирите лодки плуваха към брега, мъжете едва се виждаха в тъмното.

— Да. Те са, госпожо Грийн.

Лодките излязоха на плажа и мъжете започнаха да разтоварват балите. Повлякоха ги към микробусите.

— Тип-топ — каза Макинли.

Преди да се доизкаже обаче, плажът се озари от прожектори. На пясъка изскочиха шест джипа, на пътя отгоре се появиха десетина полицейски коли и микробуси със сирени и сигнални светлини.

Сам се отпусна тежко на седалката.

— Мамка им!

Макинли свали бинокъла.

— Предали са ни. Знаели са, че ще дойдем.

Мъжете в черно зарязаха балите и се втурнаха да бягат, но от джиповете изскочиха полицаи и кучета. В небето светнаха по-ярки прожектори и дори от наблюдателницата си Сам чу бръмченето на хеликоптер.

Макинли се обърна.

— Да тръгваме, госпожо Грийн.

Сам кимна. Макинли запали двигателя и потегли по обратния път бавно, защото не искаше да пуска фаровете. Включи ги едва когато се отдалечиха на безопасно разстояние от брега.

Сам запали нова цигара.

— Къде да ви закарам, госпожо Грийн?

— У дома. Искам у дома.

* * *

Франк Уелч лапна две ментови бонбончета, докато наблюдаваше как колегите му вкарват двама контрабандисти в един микробус.

— Добра работа, шефе — похвали го Симсън.

— Трябва да те наградят — добави Дъган. — Повишението не ти мърда. Колко мислиш, че има тук?

— Четири тона — отвърна надутото Уелч.

Слезе на брега и косата му се развя от течението от хеликоптера. Симсън и Дъган го последваха. Двама от контрабандистите бяха опитали да върнат една от лодките в морето. Почти бяха успели, но десетина полицаи ги застигнаха. Бегълците оказаха съпротива и сега ченгетата им го връщаха с ритници и палки. Едно куче ръфаше крака на един от мъжете в черно, а дресьорът му стоеше встрани и наблюдаваше. Нещастникът го молеше да извика животното, но той се разсмя още по-силно. Повечето контрабандисти се бяха предали веднага при вида на толкова много полицаи, хвърлиха балите и вдигнаха ръце.

Кларк се приближи, вдигна непромокаемата торба с триумфална усмивка:

— Рег Солмън е в микробуса, шефе. Гледа, сякаш са му потънали гемиите.

— През следващите десет години няма да може да изплува.

Уелч отвори торбата и разгледа предавателя и устройството за ориентиране.

Един служител от Националното следствено бюро към митниците се приближи откъм лодките и Уелч му подаде торбата.

— Започват да използват все по-нови технологии — отбеляза митничарят, набит четирийсет и няколко годишен мъж с посивяла коса, стар познат на Уелч. — Помня, когато опаковаха балите със сол, преди да ги хвърлят в морето. Солта се разтваряше и стоката изплуваше след дванайсет часа. Сега използват компютри и сателити. По-добре екипирани са от нас. — Той претегли предавателя в ръка. — Мога ли да задържа това и компютърчето? Може да ни наведе на някоя следа към големия шеф.

— Знам кой е големият шеф. Проклетият Тери Грийн.

— Нали е в затвора?

— Откога това е пречка за тях, Стюарт? В днешно време използват килиите си за офиси. Добре, задръж апаратурата. Съмнявам се някой тук да твърди, че е невинен.

Уелч остави торбата на служителя от митниците и се запъти към полицейските микробуси. Кларк избърза напред и му показа къде е Солмън. Докато Уелч се качваше в микробуса, хеликоптерът отлетя.

Кларк понечи да последва шефа си, но Уелч поклати глава. Кларк се отдръпна и затвори вратата на микробуса.

— Хубава вечер, Рег — каза весело Уелч и седна срещу арестувания. — Спокойно море, тихо време, не можеше да изберете по-подходящ момент.

Солмън не реагира.

— Май за трети път се проваляте — продължи Уелч. — Сега вече няма да ти се размине. — Наведе се, доближи уста на сантиметри от ухото на арестанта и пошепна съзаклятнически: — Къде е тя, Рег?

Солмън продължи да наблюдава съсредоточено пода.

— Хайде, Рег. Така ще е по-добре за теб. Имаш семейство. Две деца, нали? Като излезеш, вече ще си старец. Помогни ми и аз ще подшушна тук-там по някоя добра дума за теб. Девет месеца, и ще си вЪн.

Солмън не реагира. Уелч го удари с все сила по главата.

— Къде е тя! — изкрещя. — Къде е проклетата Сам Грийн?

Заудря го с юмруци в лицето, но Солмън остана безмълвен.

НавЪн служителят от митниците и Симсън се приближиха до Кларк. Микробусът се клатеше, отвЪтре се чуваше глухо думкане.

— Какво, по дяволите, става? — попита служителят от митниците.

— Разпит на заподозрян — обясни лаконично Кларк.

— Шефът ви не изглежда особено радостен от акцията.

— Защото гаджето му не дойде на срещата — отвърна Симсън.

— Гадже ли?

От микробуса се чу силно думкане, сякаш нещо (или някой) пада на пода.

— Единствената му и най-голяма любов — поясни Симсън.

— Да, несподелена любов — допълни Кларк.

Със Симсън размениха съзаклятнически погледи; митничарят ги изгледа озадачено.

В микробуса разпитът продължаваше.

* * *

Когато стигнаха пред къщата на Сам, вече се съмваше. Джипът още стоеше отпред. Шофьорът си наливаше чаша кафе от един термос; когато беемвето мина покрай него, той вдигна ръка за поздрав.

Макинли спря пред къщата. Сам потърка очи и погледна разсеяно входната врата.

— Да дойда ли с вас, госпожо Грийн?

— Не, прибирай се, Анди. Сигурна съм, че ти се спи не по-малко, отколкото на мен.

Макинли се усмихна и кимна.

— Да, така е. Но не се притеснявайте прекалено.

Сам се намръщи.

— Знам, знам, госпожо Грийн. Нещата може би изглеждат по-черни, отколкото са всъщност. Рег и момчетата няма да кажат и думичка, имайте им вяра. Те са професионалисти. Няма да ви издадат.

— Не е това...

Сам остави изречението незавършено. Нямаше смисъл да занимава Анди с тревогите си. Потупа го по рамото.

— Иди да дремнеш. Ще ти се обадя, ако имам нужда от теб.

— Благодаря, госпожо Грийн. Приятни сънища.

Тя слезе, Макинли се прозина, показвайки два реда безупречни зъби. Сам почука на прозореца.

— Хайде, Анди, влез за едно кафе. Така ще заспиш на волана.

Макинли кимна и пак се прозина широко.

— Благодаря, госпожо Грийн. Няма да е хубаво, ако блъсна лексуса.

Сам измъкна ключовете си, отвори входната врата и отиде направо в кухнята. Застина на прага — до хладилника стоеше някакво момче само по червени гащета и пиеше мляко от една бутилка.

— Какъв си ти бе? — изкрещя Сам; момчето се задави, разплиска мляко по плочките. — Какво, по дяволите, правиш в кухнята ми?

Той се преви на две, разкашля се още по-силно, разсипа още мляко по пода.

— Аз... аз съм... то...

Не успяваше да си поеме въздух и всеки път, когато опитваше да заговори, се задавяше.

— Какво има, госпожо Грийн? — Макинли се появи зад гърба й. — Кой е този?

Триша се появи на стълбите по фланелка до коленете, с разрошена коса:

— Той е с мен.

— Как така с теб? — сопна се Сам. — Какво прави в кухнята ми?

— Бях жаден — успя най-накрая да се оправдае момчето.

Макинли взе полупразната бутилка от ръката му и го потупа по гърба, след това прибра бутилката в хладилника.

Сам изгледа гневно дъщеря си.

— Триша, какво прави той тук?

— Учехме.

Сам кимна към тъмночервеното бельо на момчето.

— Това ли ви е униформата?

— Нямаше пари за такси.

— Да не е забравил как се ходи?

Момчето се поокопити, изправи се и направи неуспешен опит да заглади рошавата си коса.

— Аз съм Кен — каза и подаде ръка на Сам, но тя се направи, че не забелязва.

Подаде ръка на Макинли, но той просто поклати тъжно глава.

— Той живее в другия край на града, мамо.

— Не мога и за минутка да те оставя сама.

Триша присви очи.

— Ти си тази, която не се прибира по цели нощи. — Размаха пръст към Макинли. — Все с него ходиш.

Тя излезе от кухнята и се втурна нагоре по стълбите.

Кен се усмихна смутено на Сам и Макинли.

— Е, не е болка за умирање.

Сам се намръщи.

— Какво?

Кен кимна към млякото.

— Млякото на пода. Не е болка за умирање.

Сам го изгледа презрително.

— Обличай се и се махай от дома ми.

Кен остана на мястото си като вкоренен. Помръдна едва когато Макинли пристъпи към него, промъкна се покрай Сам и изтича в хола.

Сам го последва. Дрехите на момчето бяха на един стол, върху единия диван имаше чаршаф.

— Тук ли си спал? — попита тя.

Той кимна и започна да обува дънките си. Сам огледа стаята. Върху масичката имаше купчина учебници.

Мобифонът на Макинли иззвъня и той излезе в задния двор, за да говори; Сам се качи на горния етаж и почука на вратата на Триша.

— Триш?

— Остави ме на мира.

— Триш, искам да поговорим.

Сам отвори вратата.

Триша седеше на леглото с четка за коса в ръка.

— Това е моята стая. Нямам ли право да остана малко сама?

— Ти си на петнайсет, а аз съм ти майка.

— Това не означава, че нямам права, нали?

Сам седна на леглото до дъщеря си.

— Разбира се, че имаш права, но и аз имам право да се тревожа за теб, нали?

— Все си мислиш най-лошото. Мислиш си, че съм спала с Кен.

— А какво да си помисля, като го заварвам в кухнята по гащи?

— Е, не сме правили секс. Той искаше, но аз отказах. Не забравяй, че ти си правила секс като непълнолетна. Нали?

— За бога, тогава бях на седемнайсет.

Триша кимна рязко.

— Което в тъмното средновековие е било една година преди да навършиш пълнолетие. Така че нека не си вадим кирливите ризи.

— Триша, това съм ти го казала като пример какво не трябва да правиш. Ако можеш да върна времето...

— Какво, щеше още да си девствена, когато се жениш за татко? Така по-добре ли щеше да ти е?

— Как изведнъж разговорът се извъртя към моя живот? Говорехме за теб.

— Ти ме обвини, че съм спала с Кен. Просто изтъкнах, че и ти не си била света вода ненапита като тийнейджърка.

— Тогава нямаше тийнейджъри. До едно време бяхме деца, после изведнъж ставахме възрастни.

— И за превъплъщението е било достатъчно да изпиеш две чашки разредено вино...

Сам въздъхна отчаяно.

— Разказах ти този случай, защото мислех, че така ще разбереш опасностите. Не съм предполагала, че ще го използваш като аргумент против мен.

— Да, но нали разбираш какво имах предвид.

Сам кимна.

— Да, извинявай. Направих си прибързани изводи, не трябваше да те подозирам.

Триша се усмихна.

— Приемам извинението. — Присви изпитателно очи. — Къде беше?

— Имах работа. — Триша се извърна и Сам постави ръка на коляното ѝ. — Наистина.

— Мамо, каква е тази работа, която се върши посред нощ?

Сам се подвоуми. Не искаше да лъже дъщеря си, но нямаше начин да ѝ каже какво е правила на брега на Нортъмбърланд цяла нощ.

Триша прие мълчанието ѝ за самопризнание.

— Виждаш ли! Прекарала си цяла нощ с онзи мъж, а на мен ми вдигаш скандал, защото съм поканила Кен да спи на дивана. Такава си двуличница!

— Не е така.

— Точно така е. — Триша стана и се запъти към банята. — Трябва да се приготвям за училище.

— Триша...

Триша затръшна вратата на банята и Сам остана на леглото, загледана в собственото си отражение в огледалото над тоалетката. На рамката бяха закрепени няколко снимки: Триша със Сам, с Лора, с Джейми. Нямаше снимка на Тери.

Сам въздъхна. Слезе на долния етаж точно когато Кен излизаше, закопчавайки ризата си. Той отвори уста да каже нещо, но Сам поклати глава. Не искаше изобщо да го слуша. Той метна раницата си през рамо и се измъкна покрай нея през вратата.

Макинли се появи от кухнята, пъкна мобифона в джоба на палтото си.

— Имаме проблем, госпожо Грийн.

— И още как, Анди.

— Не, истински проблем.

— По-голям ли е в сравнение с попадането на четири тона канабис в ръцете на полицията?

Макинли спря пред стар тухлен хангар недалеч от гара „Падингтън“. Прозорците на горния етаж бяха замазани с блажна боя, тези на партера — заковани с дъски. Сградата изглеждаше изоставена, но отпред бяха спрени три сравнително нови микробуса „Форд Транзит“ и пет-шест други коли.

Макинли слезе и отвори задната врата за Сам. Тя запали цигара и се огледа.

— Малко запуснато изглежда.

— Мястото не буди много подозрения, госпожо Грийн. Внимавайте къде стъпвате, плочите са малко неравни.

Сам последва Макинли при рампата. Между бетонните плочи беше избила трева и бурени. Макинли се качи по рампата и потропа по металната врата на склада. След малко отвътре някой извика:

— Кой е?

— Кой, по дяволите, може да е? Хайде, стига си се правил на интересен и отваряй, мамка ти. — Макинли се обърна виновно към Сам: — Извинете за израза, госпожо Грийн.

Вратата се отвори и на прага се показа набит мъж с работна куртка.

— Не е ли малко късно за предпазни мерки? — посрещна го Макинли; обърна се към Сам: — Госпожо Грийн, това е Ким Флечър. Той работи за Тери.

Флечър се ухили и й подаде ръка:

— Госпожо Грийн, радвам се да се запознаем.

Ръкуваха се. Флечър бе около четирийсетте, с прошарена коса. Очарователната му усмивка малко се разваляше от факта, че предните му два зъба липсваха и устните му бяха разкъравени. Лявото му око бе почти затворено, а дясното ухо — подуто.

— Съжалявам за Тери. Това беше несправедливо.

— Стига празни приказки, Ким — сръза го Макинли. — Госпожа Грийн се е наслушала на съболезнования, давай по същество.

Флечър кимна и ги покани вътре, затвори металната врата след тях.

Складът бе пълен с различни бутилки алкохол, наредени по метални рафтове — концентрати, вина, бири. Сам прокара ръка по един ред бутилки с шампанско. Имаше достатъчно за цял супермаркет. За няколко супермаркета.

Макинли се приближи.

— Това всичкото на Тери ли е? — попита тя.

— Да. Внася го от континента и го продава на няколко нелегални клуба. Джордж Кей също пазарува оттук. Тери не е ли споменал?

Сам поклати глава и смачка фасата си на пода.

— Едно от многото неща, за които скъпият ми съпруг не си е дал труда да ме осведоми. Как работите?

— Доставките са редовни, три пъти седмично. Три микробуса, понякога повече, в зависимост от работната ръка. Алкохолът идва от Франция и се продава из цял Лондон. Почти законен бизнес.

— Почти?

— Ами законен е, докато не го продадем. Внасяме го под претекст, че е за лична консумация, и митниците копче не могат да ни кажат.

Сам се усмихна, огледа кашоните с алкохол, натрупани почти до тавана.

— За лична консумация, а?

— Да. Това, което виждате, сме го събрали за последните няколко месеца.

— Все говориш в множествено число, Анди.

— Имам предвид Тери. Хората на Тери. Шофьорът на микробуса казва, че организира сватба или рожден ден и че е поканил петдесетина приятели. Митниците нищо не могат да направят и алкохолът се докарва тук. Чиста работа.

Флечър се приближи.

— Момчетата чакат в офиса.

Той ги поведе към една пластмасова будка в дъното на склада. Вътре трима мъже се суетяха около четвърти, седнал с извита назад глава на един стол.

Беше около трийсетте, с рошава коса, брада и мустаци. Присвиваше очи от болка, докато един от останалите попиваше кръвта от лицето му с парцал.

— Стига си скимтял, Райзър, нищо ти няма — окуражаваше го онзи с парцала.

— Знаеш ли как боли? — проплака Райзър.

Лицето му беше насинено, устните му — подути, през челото му минаваше дълбока драскотина.

— Това е психологически момент — каза онзи с парцала.

— Адски боли — настоя Райзър.

— Какво е станало? — попита Сам; четиримата мъже в кабинката я погледнаха озадачено.

— Ограбиха ни — обади се Флечър, преди Макинли да проговори. — Проклетата слободия. Ограбиха ни на пътя посред бял ден. Не знам какво ще стане с тази страна. Вижте как ни наредиха със Стив.

— Бяха шестима — допълни Райзър. — Най-малко шестима. С шибани бухалки.

— Момчета, може ли да се държите по-прилично в присъствието на дамата. Това е съпругата на Тери.

Райзър сведе виновно очи.

— Извинявайте, госпожо Грийн. Просто сме малко възбудени. Аз съм Стив Райзър.

— Съжалявам, госпожо Грийн — извини се Флечър; допря носната си кърпичка до устата.

— Да, извинявайте, госпожо Грийн — каза и мъжът с парцала.

Беше нисък, с голо теме и малък белег на бузата. Вдигна ръка, но осъзна, че още стиска парцала. Хвърли го на Райзър и се представи:

— Аз съм Роджър Пайк.

Сам се ръкува и с него. Другите двама се представиха като Пит Елис и Джони Ръсел.

— Сега ще ми кажете ли какво точно стана? — обърна се Сам към Райзър.

— Слязохме от ферибота както всеки път, госпожо Грийн. Минахме през митницата и се разделихме, трите микробуса по различни пътища. За по-голяма сигурност. Това го измисли Тери.

Макинли му направи знак да побърза и Райзър кимна енергично.

— Добре — продължи, — значи караме си най-спокойно и не щеш ли, задминава ни друг микробус. Син, нали, Ким?

Флечър кимна.

— Тъмносин.

— И така, зад волана седи някаква руса мадама. И така се усмихва, че мед да ти закапе на душата. И ни показва някакъв регистрационен номер. Нашия номер. Така че аз решавам, че е паднал. И че двамата с приятеля й се проявяват като добри самаряни. Отбивам.

Макинли отпусна глава назад, затвори очи и въздъхна отчаяно.

— Хайде, Анди — възнегодува Флечър. — И ти щеше да постъпиш така.

Макинли просто въздъхна още веднъж.

— Добре, значи спирам — продължи Райзър. — Слизам и отивам от задната страна на нашия микробус, за да видя дали няма някаква повреда. Да ме шибат отзад, ама... — Макинли му хвърли строг поглед и той се поправи: — Извинявайте, госпожо Грийн. Както и да е, можете да си представите колко бях изненадан, като установих, че номерът си е на мястото. Тогава другият микробус спря и отвътре наизскачаха онези с бухалките и плетените маски и ни се нахвърлиха. Било е капан.

— И още как — съгласи се Сам; обърна се към Макинли: — Какво са взели?

— Алкохол за около десет хиляди и микробуса.

— И портфейла ми — добави Райзър. — Взеха ми портфейла.

Макинли го изглежда хладно; Райзър отмести поглед, промърмори нещо и вдигна парцала към челото си.

— Имате ли представа кой го е направил? — попита Сам.

— Конкуренцията, госпожо Грийн — отвърна Макинли. — От време на време имаме спречквания с други фирми, но това е различно. Предполагам, че след като Тери е в затвора, някой е решил, че може да ни измести. Този бурен трябва да се изтръгне из корен, преди да се е разраснал.

— Не съм по градинарската работа — отвърна Сам. — Ако трябва да се плеви нещо, съпругът ми да се оправя.

* * *

Тери лежеше на койката си и четеше Библията, когато главен надзирател Ригс се появи на вратата на килията с двама свои колеги.

— Откога стана религиозен, Грийн? — изсумтя презрително той.

— Спазвам само заръката на Господ да се разселим по земята и да се множи семето ни — отвърна Тери, без да вдига очи от книгата. — Така че, защо не го послушате, господин Ригс? Да се изнесете оттук и да се размножавате?

— Много остроумно, Грийн. — Ригс пристъпи в килията и измъкна Библията от ръцете му; подаде я на един от подчинените си. — Правото за четене на Грийн се отнема от днес. За един месец.

— Няма значение, господин Ригс, знам как свършва. С израждане на расата.

— Размърдай си задника и идвай в стаята за разпити, Грийн. Имаш посещение.

Тери седна и провеси крака от койката.

— Кой е?

— Не съм ти ординарец, Грийн. Смъкни си задника на долния етаж незабавно.

Ригс излезе, оставяйки двамата други надзиратели да придружат Тери до помещението за разпити на долния етаж.

Единият от надзирателите се казваше Дюн, бивш парашутист, и изглеждаше разбран човек. За разлика от Ригс, който използваше всяка възможност да вгорчи живота на затворниците, той беше спокоен и се държеше учтиво, въпреки че имаше физическата възможност да се справи с всяко непокорство.

— Кой е, господин Дюн? — попита тихо Тери. — Адвокатът ми ли?

— Ченгета.

— И таз добра.

Вратата на стаята за разпити беше отворена и вътре с гръб към коридора стояха двама мъже с тъмни костюми. Обърнаха се, когато чуха стъпките им. Единият беше Уелч, другият — инспектор Симсън.

Уелч се ухили злобно, очите му блестяха победоносно. Тери веднага се досети, че нещо в сделката с канабиса се е провалило, и стомахът му се сви.

— Добре изглеждаш, Тери — похвали го Уелч. — Загладил си косъма. Сядай.

— Предпочитам да остана прав.

Погледът на Уелч стана по-сериозен.

— Сядай, по дяволите, Грийн!

Тери го погледа няколко секунди в очите, после бавно изтегли един стол и седна. Уелч кимна на двамата надзиратели и те излязоха, като затвориха вратата след себе си. Симсън застана с гръб към вратата. Тери скръсти ръце и зачака Уелч да заговори, но детективът

продължи да се усмихва с надеждата да го смути. Тери се прозина отегчено.

— Много поздрави от Рег Солмън — каза накрая детективът.

Тери запази непроницаемо изражение. Усмихна се леко и спря погледа си в една точка на стената зад Уелч.

— Четири тона — продължи полицаят. — Сигурно сърцето ти се къса. Това се казва удар.

— Да, е, не забравяй да дадеш на информатора си трийсет сребърника.

Уелч изцъка с език.

— Цената е доста по-голяма. — Погледна Симсън, за да се увери, че си води записки. — Това за самопризнание ли да го смятам, Грийн?

— Откога търсиш самопризнания, Раquel?

Уелч кимна.

— Прав си. По-голямо удоволствие ми доставя, когато твърдите, че сте невинни. Да се беше видял само, когато съдията прочете присъдата. Заслужаваше си.

— Това ли дойде да ми кажеш?

Уелч седна на отсрещната страна на масата.

— Колко струват четири тона марихуана на улицата? Няколко милиона. Мисълта ми е, че има и други участници в сделката, нали? За да разделите рисковете. Лъвският пай обаче щеше да дойде при теб, нали? Обзалагам се, че парите много ти трябват. Доколкото чух, имаш сериозни финансови затруднения. И няма начин да ги разрешиш. Поне докато си на топло. — Той се ухили и потърка брадичка. — Рано или късно Солмън ще пропее. Тогава името ти ще изплува и ще ти лепнат още десет години.

— Какво ще направиш, ще го биеш, докато проговори ли? Напълно в твой стил, нали Раquel? Защо не си избереш някой с твоите размери?

Уелч се наведе, без да сваля усмивката от лицето си.

— Като теб ли, Тери? Да, можем да го уредим. Защо не още сега? Да освободим напрежението. Ти си тук, а очарователната ти Саманта е въвн. Сигурно доста неща ти липсват. Хубавата храна, разпивките с приятели, футболът. И сексът, разбира се. Сигурно много ти липсва сексът. Е, поне нормалният, между мъж и жена.

Тери махна небрежно.

— За разлика от този, по който ти си падаш.

Очите на Уелч станаха по-сериозни, но той продължи да се усмихва.

— Разбира се, ще пожелаеш да се срещнеш със Саманта. Да чуеш за станалото от нейната уста. Да разбереш какво се е провалило.

— Джаф, джаф, джаф — изрече бавно Тери.

— Не те смятах за човек, който ще се крие под фустата на жена си. Че ще я накараш да ти върши мръсната работа.

— Джаф, джаф, джаф. Като кученце, което иска да го изведат, за да пишка. Иди да въртиш опашка пред някой друг.

Усмивката на детектива се стопи.

— Мислиш се за много корав мъжага, а, Грийн? За велик.

— Всичко е относително, Радел.

— Ти си едно нищо, Грийн. Нищожество, обикновен престъпник като най-долния педофил или джебчия.

Тери се усмихна спокойно.

— Помията вече я изхвърлиха, не си ли разбрал?

— На колко си сега, Тери, на петдесет? Петдесет и една? След петнайсет години влизаш в пенсионна възраст и знаеш ли какво? Ще ти остава още много в затвора. Когато излезеш, ще носиш чене, ще имаш изкуствена става и ще ходиш до клозета по десет пъти на нощ.

Тери се изправи толкова бързо, че столът му падна, звукът изкънтя в помещението като изстрел. Уелч разпери ръце и примигна, помисли, че Тери ще го нападне.

Тери се усмихна.

— Какво си помисли, Радел, че ще те ударя тук, пред твоя човек и с половин дузина надзиратели отвън, които само чакат повод да ме тикнат в изолатора? — Той пристъпи към детектива и Уелч направи крачка назад. — Когато те ударя, ще е навън и ще е толкова силно, че няма да можеш да се свестиш.

Уелч се отърси от уплахата и размаха пръст.

— Заплашваш ме, а? — Обърна се към Симсън. — Нали го чу, той ме заплаши.

Тери изсумтя презрително и му обърна гръб. Симсън се дръпна от вратата и го пусна да излезе.

* * *

По-късно същата сутрин Макинли закара Сам до автосервиза, където бяха почистили спрея от сааба ѝ. Тя остана доволна от работата, на стъклото нямаше и следа от жълтата боя. Монтьорът, който бе извършил услугата, дребен накуцващ ирландец, отказа да вземе пари с обяснението, че бил задължен на Тери.

Сам каза на Макинли, че ще отиде направо да види свекърва си. Уредиха си среща за следващия ден. Тя седна зад волана и си даде сметка, че се чувства по-добре, когато шофира сама. Нямаше нищо против да я возят, но предпочиташе да държи съдбата си в собствените си ръце.

Както обикновено Грейс седеше пред прозореца с ръце в скута и гледаше разсеяно навън.

— Добро утро, Грейс — поздрави весело Сам.

Грейс не реагира. На масичката до нея имаше чиния с риба на скара, варени пресни картофи и чаша портокалов сок.

— Грейс, не си пипнала обяда — смъмри я Сам.

Сложи си стол пред нея, взе вилицата и набоде парче риба.

— Много вкусно изглежда, Грейс. Защо не опиташ малко?

Поднесе вилицата към устата на свекърва си. Устните на Грейс се отвориха и Сам пъкна парчето риба в устата ѝ. Грейс задъвка машинално, без да отмества поглед от прозореца.

— Добре ли спа, Грейс?

Не последва отговор, а и Сам не беше очаквала. Грейс Грийн отдавна не беше в състояние да води смислен разговор с когото и да било.

— Аз лично не съм мигнала — продължи Сам, поднасяйки ново парче риба към устата ѝ. — С Тери изгубихме четири тона канабис и едва не ме арестуваха. Ужасна нощ.

Грейс се усмихна любезно и продължи да гледа през прозореца, дъвчейки замислено.

— Виж, след този провал оставаме без пукната стотинка. Къщата, колата, тази клиника. Ще се наложи да зарежем всичко. Освен ако не се съглася да се включа в мръсните игрички на любимото ти

синче. Фалшиви банкноти от Испания. Трябва само да ги вкараме в страната. Какво да правя, Грейс?

Грейс се намръщи. Обърна се към Сам:

— Ти не си ли Лора?

— Не, Грейс. Лора е дъщеря ми. Аз съм Саманта.

Вратата се отвори. Появи се болногледачка в бяла униформа; изглежда, присъствието на Сам я изненада.

— О, здравейте, госпожо Грийн. Тъкмо идвах да прибера чинията на Грейс.

— Още не сме свършили.

— Ще дойда по-късно тогава. — Болногледачката понечи да излезе, но спря и затвори вратата. — Сигурно не е моя работа, госпожо Грийн, но госпожа Ханкок искаше да я уведомя, ако ви забележа в заведението. Заради таксата на Грейс.

Лицето на Сам посърна. След провала в Нортъмбърланд нямаше представа как ще плати таксата за старческия дом. Или която и да било друга такса.

— След петнайсет минути започва обичайната си обиколка — завърши болногледачката.

Сам се усмихна и ѝ благодари. Младата жена излезе и тя продължи да храни свекърва си.

Грейс преглътна, след това се обърна към Сам със замечтан поглед:

— Ядохме варена съомга, нали? Съомга със спаначен сос.

— Точно така. Това ядохме.

По лицето на Грейс се разля лъчезарна усмивка:

— Сосът беше пресолен. Иначе хубава сватба. С Тери бяхте прекрасна двойка.

— Нали? Много добра двойка.

Грейс се намръщи и лицето ѝ стана отново безизразно. Тя наклони глава настрани и се вгледа в Сам.

— Коя си ти?

Сам въздъхна и набоде ново парче риба.

— Аз съм Саманта, Грейс. Хайде, дояж си рибата.

* * *

Ричард Ашър говореше по телефона и крачеше из кабинета си като пантера в клетка. Лорънс Патерсън, който седеше на ръба на бюрото му, стана и посрещна Сам с въздушна целувка.

Ашър каза дочуване на събеседника си от другата страна на линията и остави слушалката.

— Саманта, благодаря, че се отби. Научих, че нещата са минали... немного гладко.

— Може и така да се каже, Ричард. — Сам седна на един от черните дивани и запали цигара. Патерсън побърза да ѝ предложи кристален пепелник. — Чакаха ни с отворени обятия. Знаеха точно кога и къде ще изкараме стоката.

— Ти нали не се... така да се каже... компрометира? — осведоми се Ашър.

— Искаш да кажеш дали са ме заловили на местопрестъплението? Не, Ричард. Надали щях да съм тук, ако ме бяха пипнали.

Двамата мъже се спогледаха и Сам разбра какво искаха да си кажат.

— Мислите, че съм дошла да ви предам? Че работя за ченгетата, за да получа по-лека присъда? Това ли си помислихте?

Ашър и Патерсън поклатиха глави.

— Далеч сме от подобна мисъл — отвърна адвокатът.

Ашър бръкна в едно чекмедже и извади малък детектор за метални предмети.

— Но можем да проверим за всеки случай, нали? — каза.

— Сигурно се шегуваш — възкликна Сам.

— Саманта, моля те. Нищо няма да ти стане.

Сам въздъхна и се изправи. Разпери ръце и Ашър прокара детектора около тялото ѝ.

— Нали няма да ме преглеждате и отвътре, а, Ричард? Защото трябва да те предупредя, че от вчера не съм се къпала.

Ашър се намръщи, но не отговори. Свърши с огледа и се отдръпна.

— Извинявай — каза, — но нали знаеш, в наши дни престъпниците нямат никакво достойнство.

— Какво стана с морала на крадците?

— Вече е демоде — отвърна Патерсън; дръпна остъклената плъзгаща се врата към отрупаната с цветя тераса. — Какво ще кажете да излезем малко на чист въздух.

От терасата се откриваше гледка към финансовия център на града. Имаше фонтанче с формата на делфин и масичка от ковано желязо с шест стола. В единия край на терасата бе устроена малка японска градина с валчести камъни сред безупречно изгладен пясък и десетина бонзаи върху дървени скамейки.

Отстрани всичко това беше оградено със свежа зеленина с автоматична система за поливане.

В далечината се извисяваше сградата на „Нашънъл Уестминстър банк“, около нея останалите небостъргачи на Ситито приличаха на джуджета. Сам се приближи до парапета на терасата и загледа града.

— Страхотна гледка, момчета.

— Да знаеш само колко струва — оплака се Ашър. — Девет кожи ми съдират.

Сам се обърна към двамата мъже. Патерсън бе взел някакво куфарче, постави го върху масичката.

— Какво е финансовото ни състояние сега, Ричард? — попита Сам. — Като се има предвид снощният провал.

— Има пари в две сметки. Дължиш вноски по ипотеката за три месеца назад, но банката няма да бърза с конфискацията. Лорънс обаче има нужда от пари за делото.

Сам се обърна към Патерсън:

— Има ли напредък?

Патерсън се облегна назад и си придаде важен вид, сякаш ще изнася лекция:

— Саманта, има два начина да измъкнем Тери от затвора.

— Нямам пари за хеликоптер, Лорънс.

Патерсън се усмихна кисело, като чичо, който се прави, че шегата на любимия му племенник му е забавна.

— Не, Саманта, не броя хеликоптера. За щастие няма да стигаме чак дотам. Трябва да оборим криминологичните улики и да изобличим Рики Морисън в лъжа. Ако предположим, че веществените доказателства са подхвърлени от някой от детективите...

— Ракул... — прекъсна го Сам.

Патерсън кимна.

— Ракул. Точно така. Ако приемем, че уликите са подхвърлени, най-лесно е първо да изобличим Морисън. Ако докажем, че полицията го е принудила да лъже, оттам следва, че е възможно тя да е подхвърлила и уликите. Или поне ще имаме убедителни причини да се явим пред Апелативния съд. Първо обаче трябва да намерим Рики Морисън, а досега, признавам, не можем да открием и следа от него. Явно е включен в програмата за защита на свидетелите. Доста ще се охарчим, докато го намерим, Саманта.

— Вече съм натоварила един човек със задачата — успокой го Сам; отдолу се чу вой на пожарникарска сирена.

— Това може да спести малко пари, но хората, които съм наел по случая, също се нуждаят от заплащане. А като си седим и си клатим краката, няма да спечелим нищо.

Сам запали цигара.

— Уоруик Лок обеща да ми даде пет хиляди за дела на Тери в модната къща. Чекът трябва да пристигне всеки момент.

Патерсън я погледна тъжно.

— Пет бона са капка в морето. Само за започването на дело по обжалване ще са ни необходими десет пъти по толкова.

Сам посърна. Петдесет хиляди лири? Откъде, по дяволите, щеше да ги вземе?

— Знам, че са много пари, Саманта, съжалявам. Но толкова струва. Дори не съм включил моя хонорар и този на Ричард. Ще се наложи да минем отново през всички съдебни формалности, да разпитаме пак всички свидетели, да прегледаме отново уликите.

Сам погледна единия, после другия. В очите им се четеше съчувствие и тя се постара да не издава тревогата си. Усмихна се пресилено:

— Ще осигуря парите. Каквото и да става, ще ги намеря.

Патерсън потупа куфарчето си.

— Тери каза ли ти и за другата далавера?

— За фалшивите банкноти ли? Да. Казах му да си гледа работата, но това беше преди...

Тя остави изречението незавършено.

— А сега какво? — попита Ашър.

— Сега нямам избор. Известно ли ви е точно какво е замислил?

— Немного. Само той знае подробностите.

Патерсън отвори куфарчето.

— Но каза да ти дам това, ако решиш да се заемеш.

Той извади един бележник и ѝ го подаде.

Сам го взе и го отвори. Ашър се оттегли в другия край на терасата, сякаш искаше да се дистанцира колкото се може повече от бележника и написаното в него.

— Защо имам чувството, че с мен си играят като с марионетка?
— попита Сам.

— Просто Тери е планирал всичко, Саманта — успокои я Патерсън и затвори куфарчето. — Предвидил е проблемите, преди да възникнат.

— Нима? По-скоро той ги създава.

— Саманта, още ли караш онзи сааб? — попита Ашър, който наблюдаваше улицата отдолу.

— По дяволите, какво сега? Да не са го намацали пак?

— Не, вдигат го с паяк.

Сам изруга и се втурна през кабинета към коридора. На излизане изкрещя, че ще поддържа връзка. Влезе в асансьора и през целия път надолу нервно удряше бележника по бедрото си.

Докато стигне долу, саабът ѝ вече висеше във въздуха. Един пътен полицай с черти на индиец пишеше нещо на портативно компютърче. Сам бързо се приближи:

— Извинявайте, имах делова среща. Сигурно съм пропуснала да сложа достатъчно пари в автомата.

— Късно е, мадам — каза той, без да отмества поглед от компютърчето.

— Не съм се забавила повече от десет минути.

— Нищо не мога да направя, колата вече е вдигната. — Той натисна още няколко клавиша и затъкна компютърчето в колана си като шериф от Дивия запад, който прибира револвера си. — След около час можете да си я приберете от гаража.

— Не може ли просто да се направим, че съм слязла малко по-рано? Наистина имам много натоварен ден.

— Всеки има, мадам.

— Бихте ли престанали да ме наричате „мадам“? Звучи, сякаш съм собственичка на публичен дом.

Саабът изтрака върху камиона, двама други индийци се заеха да поставят скоби на гумите му.

— Вижте, колата ми трябва. Много ми трябва. Моля ви, не ми причинявайте това.

Полицаят скръсти ръце и я погледна безизразно.

— Мадам, само ми губите времето. Аз просто пиша квитанцията. Предаването на колата в ръцете на собственика не е в моите компетенции.

Сам побесня:

— Майка ви сигурно е горда с вас. Синът ѝ — пазител на реда. Сигурно сърцето ѝ се сгрыва...

Тя погледна безизразното мургаво лице на полицая и си даде сметка, че нищо не може да развълнува този човек. Вероятно беше подебелокож и от носорог и би чул всяка възможна ругатня. Тя се завъртя гневно и се отдалечи.

Обади се на Анди Макинли. Той обеща да дойде след половин час и Сам седна в едно кафене, за да прегледа новия бележник, докато чака.

По-голяма част от тефтерчето бе празна — изписани бяха само първите шест страници. Бяха написани в разговорен стил и тя си представи как Тери ѝ говори. Имаше много мили обръщения, извинения и вметнати думи, но основното бе, че Тери платил четвърт милион лири на някаква мафиотска организация в Малага, която можела да достави висококачествени фалшиви банкноти от по двайсет лири. Тери имаше десеткратна печалба от цялото начинание — щял да получи подправени банкноти на стойност общо два и половина милиона лири. Просто трябваше някой да отиде до Испания и да ги пренесе в Англия. „И тъй като аз съм в затвора, скъпа — завършваше Тери, — този някой трябва да си ти.“

Сам поклати глава.

— Мръсник си ти, Тери — прошепна и отпи от кафето си.

Беше ѝ оставил телефонен номер, на който да се обади в Испания, и подробности около вкарването на парите във Великобритания заедно със списък на надеждните шофьори и телефонните им номера. Сам се огледа тревожно. В ръцете си държеше пълно ръководство за контрабанда на фалшиви пари и тя си представи

какво ще направи полицията, ако намери този бележник у нея. Бързо го пъкна в чантичката си.

Сам запали нова цигара и си поръча друго кафе, запитва се какво още ѝ предстои. На всяка цена трябваше да измъкне Тери. Ако успее, той щеше да си поеме мръсната работа, а тя да започне поне някакво подобие на нормален живот. Все пак вероятността не беше много голяма, зависеше от това дали ще осигури навреме петдесетте хиляди лири, а това можеше да стане само ако отиде да прибере фалшивите пари от Испания. Въртеше се в затворен кръг и колкото повече опитваше да се измъкне, толкова повече се заплиташе.

* * *

Франк Уелч даде мигач и отби на паркинга зад бензиностанцията. Мразеше информаторите. Ужасно ги ненавиждаше. А още повече мразеше да им дава пари. Уелч знаеше, че те са необходимо зло, но въпреки това се чувстваше омърсен от самата среща с тях. Беше закъснял, но не се съмняваше, че мъжът, с когото имаше среща, ще изчака. Премина внимателно през паркинга, докато забележа джипа, и спря до него.

Джордж Кей смъкна стъклото си:

— Мислех, че се разбрахме за два и половина?

Подаде ръка на Уелч, но полицаят се направи, че не я вижда, и се настани на задната седалка.

— А аз си мислех, че тя ще е там.

— Така ни каза — отвърна Кей, вдигна стъклото.

— Да, ама не беше. А Ред Солмън и хората му мълчат като риби.

Направих всичко, за да я пипна.

— Не е моя грешка. Казах ви кога и къде ще изкарат стоката, дадох ви цялата информация, която искахте.

— Това, което исках, малоумен дебелако, е да пипна Саманта Грийн на местопрестъплението.

Кей зина и започна да се задъхва. Извади инхалатора си и вдиша от него.

— Моля, без лични обиди, господин Уелч.

Уелч поклати глава.

— Въпросът е личен, Кей. Няма да позволя на Саманта Грийн да ме прави на маймуна. Искам да разбера какво друго е замислила. И ти ще ми го кажеш.

Кей прибра инхалатора.

— Няма да е лесно, господин Уелч. В сделката с марихуаната участвах лично от самото начало. За другите планове на Тери не знам нищо.

— Ами узнай.

Кей го изгледа обидено.

— Ще направя, каквото мога, господин Уелч, но Сам не е глупава. Ако любопитствам прекалено много, ще се досети, че съм замислил нещо.

Уелч го изгледа презрително.

— А ти какво си замислил всъщност, Кей?

— В какъв смисъл?

— Колко изгуби от сделката с канабиса? Сто хиляди?

Кей вдигна мълчаливо рамене.

— Това, което ти плащам, не може да покрие загубите, нали?

— Не го правя за парите, господин Уелч.

— О, да не е от будна гражданска съвест? Приличам ли ти на малоумник, Кей? — Уелч потупа по джоба си. — Ами да задържа това тогава.

— Господин Уелч... — проплака Кей.

Уелч извади плика от вътрешния си джоб и го подаде на Кей.

Дебелакът претегли плика в ръка.

— Колко са тук?

— За колкото се уговорихме. Въпреки че не ги заслужаваш, след като изпуснахме Сам Грийн.

Дебелакът бързо прибра плика, сякаш се опасяваше, че детективът ще размисли.

— Пък и не съм загубил сто хиляди — добави Кей. — Много по-малко. Повечето пари бяха вложени от Тери и Майки Фокс.

— Въпреки това не се е отразило много добре на джоба ти. — Уелч се намръщи. — Искаш Тери да изпадне във финансова криза, нали? Защо? За да завземеш територията му? Да станеш новият кръстник на южнолондонската мафия? Надявам се да не целиш точно това, Кей, защото в такъв случай ще завършиш зад решетките заедно с

Грийн. Като си ми информатор, не означава, че можеш да си разиграваш коня. Едно е да продаваш незаконен алкохол и да печелиш от сводничество, друго е да поемеш юздите на престъпния свят от Тери Грийн.

— Целя само контрол над клубовете, господин Уелч. Кълна се в господ, нищо повече. Пък имам пълно право да го искам. И без това само аз ги управлявам, Тери идва колкото да изпие някоя чашка.

— Идваше. Вече не — ухили се Уелч.

— Това исках да кажа и аз. Докато е в затвора, не ми се струва справедливо да му давам половината от печалбата всеки месец. Просто искам онова, което ми се полага.

— Значи прецакваш Тери, той остава на червено и се принуждава да ти продаде дела си на безценица, а? Хитра лисица си ти, Кей.

— От вашите уста, господин Уелч, го приемам като комплимент.

Когато Сам пристигна в залата за свиждане, Тери го нямаше. Наложил се да го чака петнайсет минути. Той я целунал по бузата и седнал.

— Извинявай, любов моя, още ми въртят номера.

— Какво стана?

— „Пълна чистка“, така го наричат. Претърсват цялата килия.

— Защо?

— Би трябвало да търсят контрабандни стоки. Наркотици, алкохол, фонокарти, такива неща. В случая обаче не търсеха нищо, просто обърнаха килията нагоре с краката. Скъсах няколко снимки, счупиха ми огледалото, хвърлиха пастата ми за зъби в тоалетната. — Той се усмихна. — Но какво от това, не съм на курорт. Ти как си?

— Защо не ми каза за контрабандата с алкохол, Тери?

— Какъв алкохол?

— Как „какъв алкохол“? Не ми се прави на светец, Тери Грийн.

Тя му разказа за Райзър и Флечър и за откраднатия микробус.

Тери изруга и удари с юмрук по масата. Околните го изгледаха подозрително и той вдигна ръце, за да покаже, че всичко е наред.

— Знаеш ли какво мразя, Тери?

— Дебели мъже с високи токчета и жартиери. — Сам го изгледа хладно и той вдигна ръце. — Добре, добре. Извинявай. Какво мразиш?

— Мразя да ме разиграват, да ми подават информацията на парченца. Първо ми казваш за марихуаната, после ми дават някакъв бележник за фалшивите банкноти. Научих за алкохола само защото се появи проблем.

— Добре де, мислех, че Ръсел и Пайк ще се справят сами. Всичко вървеше добре.

— Не това е въпросът, Тери. Ти ми казваш само това, което трябва да знам. Което искаш да знам. Всичко друго остава скрито. Какво има, Тери? Нямах ли ми доверие?

Тери протегна ръка, но Сам не му позволи да я докосне.

— Разбира се, че ти имам доверие. За бога, на кого друго да се доверя?

Сам подпря главата си с ръце.

— Не знам още колко ще издържа.

Тери се наведе напред, изглеждаше искрено загрижен.

— Любов моя, всичко ще се оправи.

Тя изсумтя.

— Така каза и Джейми, преди да ти прочетат присъдата.

— Наистина ще се оправим, обещавам.

— Не можеш да обещаеш такова нещо, Тери.

Сам вдиша дълбоко, за да се успокои. Тери я изгледа загрижено, но тя поклати глава.

— Добре съм. Наистина. Добре съм.

— Сигурна ли си?

Сам кимна.

— Тази работа с алкохола трябва да я уредим. Трябва да открием кой стои зад това и да му стъпим на врата.

— Пак „ние“.

Тери вдигна рамене и разпери ръце.

— Оттук не мога да направя много, любов моя. И както казах, само на теб мога да се доверя навън. Някой е пропял за марихуаната. Виж, скъпа, ако не се заемем веднага, ще го сметнат за слабост и ще ударят отново и отново. Ще се обадя на Ръсел да подготви всичко, но ти трябва да следиш хода на операцията. Анди Макинли ще ти обясни всичко.

Сам не каза нищо. Ужасно ѝ се пушеше, но в залата за свиждане беше забранено.

— Ричард и Лорънс дадоха ли ти бележника?

Сам кимна.

— Това е фасулска работа, Сам.

— Да бе, каза го и за предишната акция. Тери, ако ме бяха пипнали с Рег и останалите, щяха да ме тикнат зад решетките за десет години. — Тя се наведе към него и зашепна: — Сега искаш да пренасям фалшиви пари. Не може ли да почака?

— Проблемът е, че не само аз съм вложил пари. Има и други инвеститори. Единият е Майки Фокс. Ще иска да си върне загубата от последния провал.

— Тери, ти явно не разбираш колко ми е тежко. Ще ме изритат от къщи. Таксата на Джейми не е платена. От старческият дом заплашват да изхвърлят мама на улицата. Спешно имаме нужда от пари. Не следващата седмица или следващия месец. Имаме само пет бона от Уоруик Лок.

Тери се намръщи.

— Пет бона ли? За какво?
— За дела ти в модната къща.
— Какво? По дяволите, Сам, петдесетте ми процента струват много повече.
— Уоруик не смята така.
— Уоруик е мръсник.
— Мислех, че сте приятели.
— Така ли? Явно не си мислила правилно. — Тери поклати глава. — В наши дни не можеш да имаш доверие на никого.
— Твърдеше, че бизнесът не вървял.
— Последния път, като гледах балансите, всичко си беше наред.
— Той постави ръце върху масата. — Добре, щом имаш нужда от пари, оставил съм на Джордж Кей да ми пази известна сума. Десетина бона.
— Не ми спомена при последната ни среща.
— Е, сега ти му спомени. Кажу му, че ти трябва спешно. Трябва да бутнеш нещо и на Блаки. А за Испания също ще имаш разходи.
Сам се отпусна на стола си. Чувстваше се изтощена.
— Не е честно — каза с въздишка. — Имах личен живот. Бях независима от теб.
Тери се засмя.
— Никога не си била независима от мен.
Сам се изсмя нервно.
Тери се наведе, лицето му изведнъж придоби сериозно изражение.
— Чувствата ми към теб не са се променили. Дълбоко в душата си винаги съм ти бил верен.
— Значи изневерите са били само повърхностни, а? Какво успокоение. — Тя си пое дълбоко въздух. — Съгласих се само да ти осигуря алиби за онази нощ. Сега ме въвличаш в нещо, което... — Тя тръсна глава, опита да събере мислите си. — Нещата вече ми се изплъзват.
— Ще се справиш.
— По-добре да ми беше разказал всичко.
— Кълна се в живота на майка си, нищо друго не крия.
Тя го изгледа хладно.
— Не въвличай Грейс в тази мръсотия, Тери.
Той вдигна виновно рамене.

— Ако излезе още някоя сделка, за която не си ми казал, Тери Грийн, има опасност да ме обесят заради теб.

— Не си ли разбрала? Смъртното наказание е отменено.

— Да, голям късметлия си.

— Хей...

Той я изгледа обидено, но това не я трогна.

— Мръсник такъв.

— Ще ти се реванширам, като изляза, любов моя. Обещавам.

— Ще видим. Ще видим.

* * *

През деня „Лапландия“ бе неуютно, западнало място. Всички лампи светеха, разкривайки истинската мизерия на заведението. Червените велурени седалки в сепаретата бяха избелели и скъсани на места, масите — издраскани, килимите — с дупки от цигари. Един мъж чистеше с прахосмукачка и си подсвиркуваше фалшиво, друг, покачен върху дървена стълба, сменяше някаква крушка. Бяха напръскали с ароматизатор с миризма на лимон, но тя не успяваше да замаскира вонята на цигарен дим.

Джордж Кей стоеше зад бара и броеше бутилките с алкохол. Чу стъпките на Сам и се обърна. Отначало лицето му помръкна, но той побърза да се усмихне.

— Сам, каква приятна изненада. — Той излезе иззад бара, целуна я по бузата и стисна ръката ѝ. — Нямахме уговорка, нали?

— Неочаквано посещение, Джордж. Как вървят нещата?

— Чудесно. — Той кимна към бутилките зад бара. — Ако не броя всичко, ще ме оберат до шушка.

— Да, в наши дни човек не може да се довери на никого, нали?

Лицето на Кей стана малко по-сериозно.

— Та какво мога да направя за теб?

— Тери твърди, че ти е оставил някакви пари.

Кей присви очи.

— Така ли?

— Да. И честно казано, малко съм разочарована, че не ми каза при последната ни среща, Джордж.

Кей извади инхалатора си и вдиша дълбоко. Потупа се по гърдите и прибра апаратчето.

— Да идем в кабинета ми.

Сам го последва. При всяка крачка от гърдите му се чуваше леко хриптене, панталоните му шумоляха при търкането на бедрата му. Той ѝ отвори вратата на кабинета си и Сам се мушна покрай него, мина достатъчно близо, за да подуши потта му.

Тя се настани на дивана и запали цигара. Кей седна зад бюрото си. Намръщи се при вида на цигарата, но не каза нищо.

— Тери твърди, че му държиш десет хиляди лири.

— Това е работен капитал, Сам. Постоянно е в обращение.

— Не така ми представи нещата Тери. Каза, че ти ги оставил да му ги пазиш за черни дни. И повярвай ми, Кей, напоследък така ми е причерняло, че две не виждам.

Кей потърка бузата си, намръщи се.

— Сам, съжалявам, но в момента не са у мен.

— Къде са, Джордж?

— Ами... — Той се запъна, търсейки подходящи думи. — Вложил съм ги. В обращение са. За текущи разходи.

— Джордж, колко хиляди печелиш всяка нощ? Последния път отвън имаше опашка.

— Затънал съм в дългове, Сам.

— Глупости, Джордж.

— Да не се караме сега, Сам, моля те.

— Това не е караница, Джордж. Това е разговор. Караницата ще бъде, когато Тери разбере, че не искаш да му върнеш парите.

Кей застина.

— Това звучи като заплаха, Сам.

— Много добре познаваш Тери.

— Да, но Тери го няма, нали?

— Много си бил наблюдателен, Джордж. Само че той има приятели, които са на свобода.

— Като Макинли. Дочух, че сега работел за теб.

Сам не отговори, избълва облак дим към тавана.

Кей забарабани с пръсти по бюрото. По лицето му избиха капки пот. Сам го погледна в очите и накрая той отмести поглед.

— Днес мога да ти отпусна няколко бона — каза, — останалата част са вързани в бизнеса.

— Ами отвържи ги. Час по-скоро.

Кей се надигна и отиде до голяма снимка на две прегърнати голи блондинки на стената. Дръпна я и отдолу се показа малък сейф. Нагласи комбинацията на ключалката и отвори вратата. Извади пачка банкноти от по дваайсет лири.

— Знаеш ли — каза, — размислих над предложението ти да купя дела на Тери в клубовете.

Сам протегна ръка и Кей ѝ подаде парите. Тя прокара пръст по ръба на пачката.

— Колко има тук, Джордж?

— Две хиляди.

— Нали каза няколко. Две не е няколко. Две си е две. Тери каза десет.

— Ще ти дам и останалите осем, Сам. При първа възможност. Доста загубих с тази марихуана, забрави ли?

— И аз загубих.

Тя прибра пачката.

— Помислих, че може да се споразумеем с Тери. Да купя дела му. Това ще разреши финансовите ви проблеми, нали? Е, след загубата с канабиса няма да мога да платя веднага, но съм сигурен, че ще се споразумеем.

— Ще предам на Тери, като го видя.

— Дали е планирал още нещо?

Тя присви очи.

— Какво имаш предвид, Джордж?

— Ами... Нали знаеш. Някакви други... далавери. За покриване на загубите.

— Питай самия Тери. Защо не му идеш на свиждане? Сигурна съм, че ще ти се зарадва.

Кей кимна. Върна се при сейфа и го заключи, премести снимката на мястото ѝ.

— Знам, че преживяваш тежки моменти, Сам. Имаш много ядове.

— Благодаря за съчувствието.

Кей се върна зад бюрото и се отпусна на стола. Извади инхалатора и се заигра с него.

— Винаги си ми била слабост, Сам. Знаеш го. Ако искаш да поговориш с някого...

Сам кръстоса крака и забеляза, че Кей проследи с поглед движението ѝ. Тя опита да сдържи раздразнението си: беше дошла за парите на Тери, не да флиртува с негов приятел.

— Единственото, което ме интересува в момента, са парите на Тери.

— Парите не са най-важното в живота, Сам. — Кей отново вдиша от инхалатора. — Можеш да дойдеш някоя вечер в клуба. Да пийнеш шампанско. Да хапнеш. Да се видиш с хора като в добрите стари времена. Жена като теб не бива да се самоизолира така.

Сам се изправи. Изведнъж се почувства омърсена, не искаше да прекарва и минута повече в компанията на Кей. Той беше дори по-отвратителен от клуба си.

— Обади ми се, когато събереш останалите пари — каза тя и излезе.

Зад гърба си чу отново звука от инхалатора.

Сам се качи в колата и въздъхна.

— Как мина, госпожо Грийн? — осведоми се Макинли.

— Добре, предполагам. — Тя затвори очи и облегна глава на седалката. — Колко получаваш от Джордж Кей, Анди? — Макинли не отговори и тя отвори очи. — Какво е това, да не си му дал обет за мълчание? Хайде, кажи.

Той се усмихна.

— Нека се изразя по-просто, госпожо Грийн. Ръкувахте ли се с него?

Тя поклати глава.

— Не.

— Това е добре, не се налага да си броите пръстите. — Той запали двигателя. — Накъде сега?

Сам погледна часовника си. Наближаваше обяд.

— Искам да се видя с Блаки.

— Не вярвам да се зарадва на визитата ви.

— Може би, но трябва да измъкнем Тери от затвора, а само Блаки може да ни помогне.

Макинли я остави на ъгъла до полицейския участък, където работеше Блаки, и тя се обади на инспектора по мобифона си, докато отиваше към входа.

— Блаки, Сам Грийн се обажда.

— Как, по дяволите, можа да се обадиш тук?

— Ако предпочиташ, мога да накарам Тери да ти се обади от затвора, но струва ми се, това ще ти създаде известно неудобство.

— Не е смешно, Сам.

— Да си ме чул да се смея? Пред участъка съм, Блаки. Ако не слезеш до пет минути, ще те потърся на рецепцията.

Тя затвори и запали цигара. Беше я изпушила едва наполовина, когато Блаки изскочи от участъка, навличайки палтото си.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — тросна се той.

— Щом като Мохамед не ще да отиде при планината...

— Май няма да се откажеш, докато не ме видиш зад решетките при съпруга ти. — Той се огледа тревожно. — Хайде, не можем да стоим тук.

— Срам ли те е от мен, Блаки?

Той изсъска раздражено и закрочи към главната улица, Сам го последва.

Полицаят се насочи към една градинка, постоянно се озърташе.

— Блаки, по-спокойно. Изглеждаш подозрително.

— Ти си жена на убиец. Как иначе да изглеждам в твоята компания?

— Какво, никога ли не говориш с престъпници? Какво ченге си? Ще кажеш просто, че съм от информаторите ти.

Блаки отново изсъска и се запъти към едно езерце наред градинката.

Сам го последва.

— Виж, Блаки, трябва да говоря с Морисън. Той твърдеше, че е видял Тери да излиза от апартамента на Сноу след изстрелите. Искам да знам дали лъже. Няма да ти струва много усилия.

Блаки се обърна:

— Морисън е включен в програмата за защита на свидетелите: нова самоличност и тем подобни.

— Знаеш ли къде е?

— Не можеш да се видиш с него. Точка. Ако те оставя да говориш с него, слухът ще стигне до Уелч и ще загазя.

— Но ти знаеш къде е, нали?

Блаки я изгледа, без да спира.

— Не можеш все да бягаш, Блаки — извика Сам след него. Извади един плик от чантата си и му го подаде. — Не и ако искаш тези нещица да бъдат унищожени. — Блаки не се обърна. — Прави се на мъж, щом искаш, но ако това стигне до шефа ти, с кариерата ти е свършено.

Блаки спря. Обърна се бавно и се вгледа в плика в ръката на Сам.

— Какво, по дяволите, е това?

Сам не отговори. Двамата стояха и се гледаха като съперници на дуел, никой от които не смее да стреля пръв. Блаки стисна зъби, извади ръце от джобовете си и бавно тръгна към нея. Дръпна плика от ръцете ѝ и бързо го отвори. Вътре бяха черно-белите снимки от сейфа на Тери. Блаки ги разгледа, лицето му почервения.

— За такова нещо можеш да получиш седем години — изсъска той.

— За няколко снимки с приятели?

— Това е изнудване!

— О, не знаех. Е, взимам си ги обратно и забравяме всичко. Осъзнай се, Блаки. Знаем, че е изнудване. Точно това целя. Сега ще ме заведеш ли при Морисън, или да изпратя негативите на шефа ти?

Блаки върна снимките в плика.

— Бързо се учиш, Сам.

— Налага се.

— Само внимавай да не преучиш. — Той пъкна плика във вътрешния си джоб. — Имаш ли кола?

Сам извади мобифона си и се обади на Макинли. След две минути лексусът спря пред градинката и Сам и Блаки се качиха отзад. Блаки каза на Макинли накъде да кара и тримата продължиха в пълно мълчание.

Спряха пред един жилищен блок в северозападната част на Лондон. Сам и Блаки слязоха и тя заоглежда закованите с дъски и напръскани със спрей витрини на магазините и купищата боклук по тротоара.

— Голяма грижа за свидетелите, Блаки, няма що.

— Съкращения на бюджета, какво да правиш? Пък и никой няма да си дава много труд, за да осигури удобства на отрепка като Морисън.

Блаки тръгна към блока. Ръждясалата метална врата бе с електронно заключване, но ключалката беше счупена и тя се отваряше и затваряше леко от вятъра. На два от трите асансьора бяха закачени бележки „Не работи“.

— На кой етаж е? — попита Сам.

— На третия.

— Не е ли по-добре да се качим по стълбите?

— Добра идея.

Тръгнаха по стълбите. Стените бяха изпъстрени със спрей — главно имена и мръсни надписи и рисунки на полови органи.

— От колко време е тук? — попита Сам.

— От около месец преди делото.

— И това ли е част от сделката, ако натопа Тери?

— Не го е натопил — възрази Блаки, задъхан от бързото изкачване. — Той е очевиден престъпление. Има разлика.

— Да, малка подробност. Защо е в програмата за защита на свидетели?

— Помага на отдела за борба с наркотиците по няколко случая. Морисън е дребен пласъор, но познава няколко души по-високо в йерархията.

— Явно не са особено високо, иначе щяхте да му осигурите повече удобства.

Блаки се намуси. Някой се беше изходил на площадката и двамата заобиколиха опасното място със страхопочитание. На Сам й се догади, закри устата и носа си с кърпичка.

Блаки се ухили.

— Ако това ти се вижда гадно, чакай да видиш Морисън.

В коридора на третия етаж имаше петнайсетина врати. Тази на Морисън имаше шпионка и на стената личаха дупките от електронна ключалка. Устройството бе изтръгнато, но очертанятията му още личаха на по-светлия цвят на боята. Блаки натисна звънеца и след като не чу нищо отвътре, потропа. Чуха се стъпки и той почука отново.

— Хайде, Рики, знам, че си тук.

Дупката на шпионката се затъмни и Морисън ги разгледа внимателно отвътре.

— Стига си се правил на интересен — подкани го Блаки.

— Кой е? — чу се приглушен глас.

Блаки извади служебната си карта и я показа пред шпионката.

— Полиция.

Вратата се откряна. Беше закачена с веригата. През процепа се показа част от лицето на Морисън — кичур рошава коса, присвито око, брадясала буза. Въпреки това Сам успя да го разпознае.

— Трябва да говорите първо с адвоката ми — изфъфли Морисън.
— Не можете да си идвате, когато ви скимне.

— Нямаме време за каналния ред.

— Кой сте вие?

Блаки завря служебната си карта под носа му.

— Детектив Блэксток, началник на отдел.

Морисън се взря в документа.

— Блэксток ли? Не си от антинаркотичния, нали?

— Не, Рики. Не съм. Сега ще отвориш ли вратата, или да разбивам?

Морисън кимна към Сам.

— А тая каква е?

— Искам само да поговорим — каза Сам.

Блаки опря длан във вратата и натисна.

— Хайде, Рики, съседите ще станат подозрителни, ако ни държиш още тук.

Морисън се изхили.

— Съседите пет пари не дават.

Сам извади един плик от чантата си.

— Нося ти нещо.

Блаки я изгледа заплашително, но не каза нищо.

— Какво е това? — попита Морисън.

Сам се усмихна и потърка плика във вратата. Морисън прехапа устни, после свали веригата и отвори. Сам влезе първа, подаде плика на Морисън. Той го отвори. Вътре имаше пачка банкноти от по петдесет лири.

Блаки видя парите и постави ръка на рамото на Сам.

— Не може така! Той е свидетел, не можеш да подкупваш свидетели!

— Ти ще кажеш, че не може — сряза го Морисън.

Беше по пижама и халат. Побърза да занесе парите в спалнята, сякаш се опасяваше, че ще го накарат да ги върне.

Сам смъкна ръката на Блаки от рамото си.

— Просто улеснявам нещата — каза. — Както постъпвате с информаторите си. Ако ти е неприятно, можеш да изчакаш навън.

— Може би си права — съгласи се Блаки. Погледна часовника си. — Десет минутки, нали? След това се махаме.

Сам кимна.

Блаки я погледна, сякаш иска да каже още нещо, но просто се обърна и излезе.

Сам огледа стаята. Имаше вехт диван, две изтъркани кожени кресла и чисто нов голям телевизор с видео. Подът беше осеян с празни кутии от храна за вкъщи, върху масичката до отворена кутия бира бяха натрупани порносписания. Сам отиде при прозореца и дръпна мръсните дантелени завеси. Отдолу се виждаше преобърнатата обгорена кола и контейнер, преливащ от боклук.

Морисън се върна в стаята и Сам се обърна.

— Не знам какво очаквате да ви кажа — заговори той.

— Знаете коя съм, нали?

— Разбира се. Видях ви в съда, госпожо Грийн.

Тя кимна.

— Имате ли нещо против да запаля?

— Давайте.

Сам извади цигара и предложи на Морисън. Той си взе и тя му подаде запалка. Погледна дивана. На едната странична облегалка имаше отворено списание, до него стоеше кутия с хартиени кърпички. Морисън проследи погледа ѝ, извади една салфетка и си избърса носа.

— Имам хрема — обясни. — Сума ти време ме държи.

Той хвърли списанието върху другите и се загърна по-плътно с халата.

Сам реши да остане права. Застана с гръб към прозореца и издиша облак дим.

— Рики, чух показанията ти в съда, но съм сигурна, че съпругът ми е невинен. Не може да е убил Престън Сноу.

Морисън вдигна рамене.

— Каквото съм видял, видял съм го.

— Какво по-точно?

— Вече го казах. В съда. Не съм излъгал, госпожо Грийн.

— Разкажи ми пак, Рики.

Морисън въздъхна. Смукна силно от цигарата, пак въздъхна и издиша дима.

— Разказвал съм го хиляда пъти. На ченгетата, на прокурора, на адвокатата.

— Направи ги хиляда и един.

Морисън се почеса по брадичката и вдигна крака на масичката.

— Добре. Както си спя, изведнъж се събуждам. Чувам два изстрела. Бум. Бум. Ставам и отварям вратата. Съпругът ви слиза по стълбите и прибира нещо в джоба си. Аз го виждам, той не ме вижда. Той слиза, аз затварям вратата и пак си лягам. След два часа ченгетата цъфват у нас и ми съобщават, че Сноу е мъртъв. Застрелян с два куршума. — Той вдигна ръце, сякаш е доказал някаква сложна теорема. — Не е ли очевидно?

Сам кимна замислено:

— У Сноу ли живееше?

Морисън поклати глава.

— Сноу държеше горните два етажа, на долния имаше наематели.

— Познаваше ли Сноу?

— Не сме били приятели, ако това имате предвид. Просто ми продаваше стока от време на време.

— Стока ли?

— Малко кокаин.

— Често ли се друсаш?

— Ако имам пари, да.

— Каза ли го пред съда?

— Никой не ме е питал.

Сам закрочи напред-назад, забеляза малка кухня отстрани на хола. Газовата печка бе покрита с почерняла мазнина, в умивалника имаше купчина мръсни чинии, чешмата капеше.

— Да ви направя ли кафе, госпожо Грийн? — предложи Морисън.

Този неочакван израз на гостоприемство изуми Сам, но тя предпочете да не рискува да пие от чашите на Морисън.

— Не, благодаря, Рики. Беше ли взимал наркотик, когато убиха Сноу?

Морисън се намръщи като бебе, което се кани да зареве.

— Знам какво си мислите. Не ми се е привиждало.

— Не казвам, че ти се е привиждало, просто може би си бил малко замаян. С размътено съзнание.

Морисън поклати глава.

— Каквото съм видял, видял съм го.

— Било е през нощта. В коридора не е имало осветление.

— Адвокатът на мъжа ви каза всичко това в съда. Отвън идваше достатъчно светлина. Видях лицето му.

— Но само в профил. Бил е с вдигната яка.

— Той беше, госпожо Грийн. — Морисън смукна от цигарата, държеше я с палец и показалец. — Не сте били с него онази нощ, нали?

— Аз плащам за информация, Рики.

— Да, и двамата знаем, че ако някой е излъгал пред съда, това сте вие май? Не е бил с вас, нали?

Сам не отговори и Морисън се ухили самодоволно. Размаха цигарата към нея.

— Виждате ли?

— Какво те накара да се събудиш?

Морисън се намръщи.

— Какво имате предвид?

— Каза, че си се събудил и чак тогава си чул двата изстрела. Какво те събуди?

Морисън вдигна рамене.

— Не знам. Може би ми се е ходило по нужда. Защо се будят хората?

— Не чу ли крясъци, спор?

— Просто се събудих. След това чух изстрелите. После видях съпруга ви.

Цигарата на Сам изгоря до филтъра. Тя се огледа за пепелник, но не видя. Отиде в кухнята и смачка фасата в умивалника. Някаква

хлебарка пробяга по една от мръсните чинии и Сам се дръпна уплашено.

— За бога, Рики, защо не почистиш тази кочина?

— Обещаха да ми изпратят чистачка.

Сам се върна в хола.

— Работил ли си друг път с Раquel?

— С какво?

— С Франк Уелч. Имали ли сте вземане-даване преди убийството на Сноу?

Морисън продължи да я гледа объркано.

— Бил ли си му информатор?

Морисън завъртя очи.

— Не мога да ви кажа такова нещо. Знаете ли колко хора ме търсят да ме очистят?

— И аз ли се включвам в това число, Рики?

— Ако се разчуе, че съм информатор, знаете ли какво ще стане с мен?

— Рики, включен си в програмата за защита на свидетелите. За всички е ясно, че пееш като канарче. Искам просто да знам, беше ли информатор на Уелч?

Морисън кимна.

— Да. Бях.

— Виж, мисля, че Уелч е натопил съпруга ми. Подозирам, че е подправил уликите.

— И мислите, че ме е накарал да лъжесвидетелствам?

Сам го погледна и кимна бавно.

— Точно това мисля.

Той срещна спокойно погледа й.

— Е, тук грешите, госпожо Грийн. Много грешите.

Трите бели микробуса излязоха от ферибота поотделно, но веднага след терминала отново се събраха. Един отегчен митничар с рефлекторно жълто яке им махна вяло да минават. Микробусите бяха само три от стотиците коли, които ежедневно внасят евтин алкохол от континента, а и мъжете вътре бяха минавали много пъти през митницата и знаеха много добре как да останат незабелязани.

Ким Флечър и Джони Ръсел бяха в първия микробус. Ръсел караше, а Флечър се свърза по мобилния си телефон с Елис, после с Райзър, които караха другите две коли. Продължиха в колона до голямата детелина на излизане от Дувър, после се разделиха по различни пътища за Лондон. На известна дистанция след всеки микробус караха по два мотоциклета с по двама души с кожени дрехи и каски.

Ръсел постоянно поглеждаше в огледалото, Флечър държеше мобифона в скута си, готов да го използва. Отзад се чу дружен смях и Флечър се обърна:

— Ще млъкнете ли там, отзад?

В каросерията върху каси с бира седяха четирима мъже с бухалки. Носеха кожени якета, дънки и чанти с екипи и щеки за крикет, в случай че ги спрат за проверка на границата.

— Извинявай, шефе — каза един от биячите.

— Имаме опашка — обяви Ръсел.

Флечър погледна в страничното огледало.

— На четири коли зад нас. Син микробус.

Флечър забеляза микробуса. Караше го едър плешив мъж, до него седеше русо момиче.

— Сигурен ли си?

— Движи се все в нашата лента, вече три километра кара с нашата скорост.

— Добре, момчета — обърна се Флечър към останалите. — Това е.

Той се обади до другите два микробуса, за да му изпратят подкрепленията с мотоциклетите. Отвори жабката и извади малък предавател. Мотоциклетистите отзад имаха радиостанции, нагласени на същата честота. Флечър ги предупреди за синия микробус, после се отпусна на седалката и се ухили доволно. Затананика си тихо.

Синият микробус продължи след тях още петнайсетина минути. Когато навлязоха в сравнително пуст участък от пътя, нападателите най-после решиха да действат. Синият микробус ускори и се доближи на една кола зад тях, след това пак забави и продължи с тяхната скорост. Стигнаха някакъв светофар, той смени на червено и Ръсел намали.

— Това е, момчета — обяви Флечър. Пресегна се под седалката и извади голям френски ключ. — Бъдете готови.

Ръсел рязко спря. Синият микробус се блъсна отзад, но Ръсел вече бе вдигнал крак от спирачката и колата продължи малко напред. Флечър смигна на Ръсел и слезе.

Жената вече беше излязла от синия микробус и започна да се извинява с източноевропейски акцент:

— Толкова съжалява. — Вдигна ръце. — Не видели червено. — Имаше доста широка уста и изрусената ѝ коса бе вързана на опашка. — Всички ли добре?

Флечър стисна по-силно френския ключ зад гърба си и се усмихна.

— Добре сме. А вие? Няма ли пострадали?

— И ние добре. Но счупили отзад на ваша кола. — Тя посочи задницата на микробуса им. — Вижда?

Ръсел също слезе и се присъедини към Флечър. В този момент задницата на синия микробус се отвори и отвътре изскочиха четирима мъжаги с щанги. Момичето изтича при тях и им закрещя на някакъв непознат език.

— Мамка им — извика Ръсел. — Това е грабеж.

— Неуспешен грабеж — поправи го Флечър и извади френския ключ иззад гърба си.

Ръсел измъкна дълга верига от джоба на якето си, завъртя я пред себе си и тръгна към нападателите. Четиримата биячи от микробуса също изскочиха с бухалките си за крикет и закрещяха обиди.

Четиримата нападатели застинаха, зинаха от изненада. Шофьорът им също беше слязъл и сега стоеше на платното като вцепенен.

Изведнъж се чу рев на мотори и двата мотоциклета забиха спирачки зад синия микробус. Пътниците им слязоха и се насочиха към злополучните нападатели, размахвайки разнообразни оръжия.

Мотоциклетистите и хората с бухалките за крикет се нахвърлиха върху пътниците от синия микробус. Боят едва бе започнал, когато пристигнаха още два мотоциклета с хора на Тери.

Мелето приключи за броени минути. Четиримата мъже от синия микробус стенеха, целите в кърви, на асфалта. Изрусеното момиче побягна с писъци. Един от мотоциклетистите я хвана за косата, но Флечър поклати глава и го накара да я пусне. Нямаше да бият жена.

Ръсел и един от биячите с бухалките сграбчиха шофьора на синия микробус — плешив мъж около трийсетте с премрежено дясно око и белег на лявата буза. Той ги замоли на развален английски да не го бият.

— Аз невинен наблюдател — започна да повтаря за забавление на нападателите му.

Те му нахлузиха торба на главата и го блъснаха в задницата на микробуса си.

Флечър и Ръсел се качиха по местата си, задните врати се затръшнаха и потеглиха. Флечър продължаваше да си тананика; мъжете отзад се заеха с пленника.

* * *

Сам прибра пощата от изтривалката и я внесе в кухнята, където Триша лапаше от купичка с корнфлейкс.

— Нещо за мен? — попита.

— Не, освен ако не се интересуваш от сметката за тока.

Сам остави писмата на масата.

— Няма ли да ги отвориш? — попита Триша.

— Какъв е смисълът? И без това не мога да ги платя.

Триша я погледна тревожно.

— Всичко наред ли е, мамо?

Сам се усмихна напрегнато.

— Малко сме на червено с парите, скъпа. Само това.

— Колко на червено?

Сам поклати глава.

— Няма за какво да се тревожиш.

— Как да не се тревожа? И аз съм част от семейството. Или поне от това, което е останало от него.

Сам разроши косата на дъщеря си.

— Направих си лоша шега. Извинявай. След като се разделихме с баща ти, животът стана малко по-труден. Само временно. Скоро ще дойдат пари и всичко ще се уреди, обещавам.

Триша не изглеждаше особено убедена.

— Сигурно мога да намаля разходите си. Ако ще помогне.

Сам се засмя.

— И как ще го постигнеш? На хляб и вода ли ще минеш?

— Няма проблем, стига да е пълнозърнест.

Двете се засмяха и Сам прегърна дъщеря си, целуна я по челото.

— Ще закъснееш за училище.

Триша взе раницата си, изпрати въздушна целувка на Сам и се насочи към вратата. Преди да я стигне, отвън се позвъни. Триша отвори, на прага стоеше Макинли със закопчан догоре шлифер.

— Добро утро, Триша.

— Да — измърмори тя и се измъкна покрай него.

Сам се показа от кухнята.

— Анди? Какво има?

— Хванахме един от хората, които нападат микробусите. Момчетата в момента разговарят с него.

— Мислиш ли, че трябва да присъствам?

— Така ще е най-добре.

Сам кимна, взе си палтото и последва Макинли при лексуса.

Отидоха в склада в Падингтън. Потропаха на металната врата и след две минути тя се отвори. Беше Джони Ръсел, дънковата му риза бе мокра.

— Госпожо Грийн — поздравя я той. — Идвате за най-интересното.

Сам и Макинли го последваха в склада. На пода бе проснат маркуч, свързан с един кран на стената. В средата на помещението Флечър и Пайк стояха до варел с вода. От тавана, завързан за краката, висеше друг мъж, главата му беше натопена под повърхността. Елис и Райзър държаха другия край на въжето. Жертвата се гърчеше, но не можеше да измъкне главата си над водата.

— Какво, по дяволите, е това? — изкрещя Сам.

— Убеждаваме го да говори — обясни Пайк.

— Как ще говори, като главата му е под водата?

Пайк и Флечър се спогледаха тревожно. Пайк вдигна рамене. Мъжът във варела изведнъж замря. Всички останали погледнаха Сам в очакване да им каже какво да правят.

— За бога, вие малоумни ли сте? Свалете го веднага.

* * *

Зоран Поскович отпи от бутилката водка, обърса устни с ръка и отново се зае да брой пачките на бюрото си. Наоколо хората му вече приготвяха хотдози за обяд — отваряха консерви с кренвирши, режеха хлебчета, запържваха лук. Както Поскович, всичките бяха от Косово. Половината бяха дошли като бежанци и чакаха молбите им за политическо убежище да бъдат разгледани, останалите бяха нелегални емигранти, вкарани в страната от Поскович в специално пригодени отделения в камиони за доставки на плодове от континента. Всеки ден пристигаха нови и нови и всички започваха работа при него. Ако откажеха, биваха пребивани или ги предаваха на властите. А най-често и двете.

Новодошлите обикновено започваха работа на количките за хотдог. Поскович притежаваше повече от петдесет из центъра на Лондон. Той наблюдаваше внимателно работниците си и прехвърляше онези, които му харесат, към по-малко законните си начинания. Вече имаше десетина косовски проститутки, които работеха в няколко апартамента по „Еджуеър роуд“, и използваше някои жени като куриерки на малки количества хероин.

Двама младежи изкараха една количка и Поскович им кимна. Лицето му изведнъж помръкна — Петко се появи на вратата целият в кръв.

— Къде беше, по дяволите? — изрева Поскович. — Останалите се прибраха преди часове.

Петко поклати глава.

— Смазаха ме от бой.

— Кой?

Една жена с шлифер и вдигната яка се появи на вратата. След нея влязоха двама едри мъже, единият с шлифер, другият с кожено яке.

— За мен ли говорите? — попита жената.

Зад нея се появиха още четирима мъже, всичките с дълги шлифери. Спряха и впиха погледи в Поскович.

Той изкрещя на хората си и те спряха работа. Извадиха дълги ножове и се наредиха до бюрото. Поскович продължи да гледа изпитателно жената, зачуди се коя е и какво търси в склада му. Повечето от натрапниците държаха ръце дълбоко в джобовете. Поскович имаше пистолет, но в чекмеджето и не искаше да го вади, докато не разбере как стоят нещата.

— Не се сърдете на Петко — каза жената. — Не е виновен. Момчетата доста се постараха, за да го убедят да проговори. Вие сигурно сте Зоран Поскович. Аз съм Саманта Грийн. Напоследък си позволихте доста волности с микробусите на съпруга ми.

Тя пристъпи към него и му подаде ръка. Поскович се намръщи. Тя се усмихна търпеливо. Поскович бавно измъкна дясната ръка от джоба си и стисна нейната. Беше изненадващо силна за жена, въпреки че ръката ѝ бе малка, с дълги, нежни пръсти.

Сам забеляза кашоните с бира и цигари и кимна към тях.

— Това сигурно е нашата стока, а?

Поскович вдигна широките си рамене, но не отговори. Хората му го гледаха изпитателно, чудеха се какво да правят, той обаче продължи да наблюдава жената.

— Петко каза, че сте от Косово.

— Петко много приказва. Какво искате?

— Искам да оставите алкохолния бизнес на мъжа ми на мира.

Поскович се ухили, в устата му проблеснаха четири златни зъба.

— Това е пазарна икономика. По-силният печели за сметка на по-слабите.

Огледа гордо хората си, за да види дали ги е впечатлил с английския си, но те не го бяха разбрали и зяпаха разсеяно.

— Да, но теорията ви куца още от самото начало — възрази Сам. — Съпругът ми не е слаб. В затвора е и сигурна съм, няма да му хареса, ако някой го нарече мекушав. А и аз не обичам да ме подценяват.

Тя го погледна с немигащи зелени очи.

Поскович се беше изправял очи в очи пред много мъже и най-често успяваше да ги спласи само с поглед. Сам Грийн обаче не изглеждаше особено уплашена. Личеше си, че на млади години е била красива, и все още беше такава — с високи скули, изящни устни, дълги мигли и безупречно гладка кожа, но Поскович се възхищаваше повече на елегантността ѝ и самоувереното ѝ държание. Дори намираше тези качества за по-възбуждащи от външния ѝ вид.

— Тери ще защитава правата си. Също и аз — заключи тя.

Поскович кимна бавно. Тя водеше осем мъже, Поскович разполагаше с двайсетина. За няколко минути можеше да извика още десет. Той имаше превъзходство и жената го знаеше, но въпреки това се беше изправила смело срещу него. Поскович огледа мъжете зад нея и се запита дали имат пистолети в джобовете на шлиферите. И дали бяха готови да ги използват.

Сам посочи бутилката върху бюрото му.

— Това водка ли е?

Поскович кимна.

— Оригинална. Изпраца ми я един приятел от Санкт Петербург. Пиете ли водка, госпожо Грийн?

— Ще пия каквото ми предложите, Зоран.

Поскович се усмихна и нареди на един от хората си да донесе друга чаша, после наля на гостенката и на себе си. Чукнаха се и Поскович я загледа внимателно, за да види дали наистина разбира от алкохол, или просто се прави на важна.

Тя премлясна замислено, после кимна.

— Не е зле.

Подаде му чашата си за още.

Поскович се засмя. Наля ѝ още и двамата пак се чукнаха.

— Мисля, че можем да станем приятели, госпожо Грийн.

Тя вдигна чашата.

— Зависи от това дали ще оставите на мира микробусите на съпруга ми. — Тя отново пресуши чашата си. — Имате ли още столове, Зоран, или карате гостите да стоят прави?

Поскович нареди да ѝ донесат стол и тя седна срещу него. Хората му явно се поуспокоиха, но не помръднаха от местата си; горилите на Сам останаха с ръце в джобовете.

— Та как е в Косово, Зоран? — попита Сам.

— Тежко. Невероятна немотия. Всички искат да се махат.

— И да дойдат в Англия, така ли? Да започнат нов живот?

— В Америка. В Америка е най-добре. Ако не успеят да се уредят за там обаче, и в Лондон става.

— И вие ли така направихте? Дойдохте и започнахте нов живот?

Поскович кимна.

— Разбирам ви, Зоран. И аз произхождам от емигранти. Прапрадядо ми е бил унгарец.

Поскович кимна одобрително.

— Свестни хора са това унгарците. — Вдигна чашата си. — И знаят как да пият.

Сам вдигна рамене.

— Да, може би оттам съм го наследила. — Тя отпи нова глътка водка. — И така, какво ще правим, Зоран? Няма да започваме война, нали?

— Война ли?

— Защото, ако не се разберем, точно до това ще се стигне. Ако продължавате да нападате микробусите ми, нашите хора ще продължат да бият вашите. Така и двамата ще загубим. Няма голям смисъл, нали?

Поскович вдигна рамене.

— Такъв е животът, госпожо Грийн. Ако не си вземем това, което ни се полага, никой няма да ни даде нищо на готово. — Той махна към количките за хотдог. — Трябва да се борим с босненците за този бизнес. А те са корави копелета. Ако бяхме отишли да ги помолим: „Извинете, може ли и ние да продаваме хотдози“, какво мислите щяха да кажат?

Сам се усмихна.

— Кучешки свят.

Поскович се намръщи. Не беше разбрал.

— Такъв е изразът, Зоран. Означава, че нещата са толкова зле, че кучетата се бият помежду си за всеки кокал.

Поскович кимна.

— Нали няма нищо общо с хотдог^[1]?

Сам се облегна назад и се разсмя, също и хората й. Поскович неуверено се ухили, не виждаше кое е толкова смешно.

Когато се насмя, Сам извади кутия цигари и предложи на Поскович. Той си взе една и тя му я запали, след това — своята.

— Защо избрахте точно микробусите на съпруга ми, Зоран?

Поскович избълва облак дим, изчака да се разсее, преди да заговори:

— Решихме, че понеже съпругът ви е в затвора...

Сам кимна.

— И какво целите? Един микробус с алкохол е дребен залък. Сигурно си точите зъбите за по-голяма хапка.

Поскович отново се намръщи. Говореше доста добре английски, особено в сравнение със сънародниците си, но не разбираше много добре жаргонните изрази.

Сам се усмихна.

— Количеството е малко, Зоран. Един микробус алкохол. Не струва много.

— Ако ви лишим от стоката, клиентите ви ще потърсят други доставчици. Ще се обърнат към нас.

— И аз така си помислих. — Сам извади няколко листа и ги подаде на Поскович. — Тук има списък на заведенията, които пазаруват от нас, и на онези, които не пазаруват.

Поскович прехапа устни и прегледа списъците.

— Намират се в един район, занимават се със сходна дейност. Индийски ресторанти, магазини, барове. Има предостатъчно и за вас, Зоран. Няма нужда да ме конкурирате.

— Да, ама вие ще поискате да разширите бизнеса.

Сам поклати енергично глава.

— Не, няма. Обещавам. Когато излезе от затвора, съпругът ми ще зареже всичко.

Поскович я погледна изпитателно, запита се дали е искрена с него.

— А, има и още едно условие — добави тя.

Поскович вдигна вежди.

— Да ни върнете микробуса. И алкохола.

Поскович се подсмихна, подаде ѝ ръка. Сам я стисна. Дланта му беше много по-широка от нейната, но той пое предпазливо ръката ѝ, след това се изправи и я прегърна, внимателно, сякаш се опасяваше, че ще я счупи.

— Договорихме се, госпожо Грийн — каза той, целуна я по бузата.

— Радвам се, Зоран, уплаших се, че ще поискате да се борим за микробуса.

Поскович се разсмя гръмко. Изпрати я до вратата. Макинли и останалите биячи ги последваха.

Един от хората на Поскович разсипа консерва с кренвирши на пода. Наведе се и започна да ги събира с виновна усмивка.

— Тези неща наистина ли се купуват? — попита Сам, докато албанецът бършеше кренвиршите в гащеризона си.

— Печелим цяло състояние. Японските туристи дават по десет кинта за хотдог. Затова босненците отстояваха толкова яростно територията си. Наложих се да потрошим много глави, госпожо Грийн. Много глави.

Сам и Макинли се запътиха към лексуса, Пайк, Флечър, Ръсел и останалите отидоха по колите си.

— Не знаех, че родът ви е от Унгария — каза Макинли.

Сам го изгледа сърдито.

— Анди, приличам ли ти на унгарка? Не ме обиждай.

Макинли се разсмя, после поклати удивено глава.

* * *

Франк Уелч показа служебната си карта на младия полицаи на пост в смрадливото фоайе.

— Третия етаж, сър.

— Знам къде е, синко — изръмжа Уелч.

Натисна гневно копчето на асансьора и лапна два ментови бонбона. Погледна указателя за етажите. Два от асансьорите не работеха, третият стоеше на третия етаж и не помръдваше. Уелч реши да се качи пеш.

Пред апартамента на Морисън стояха още двама униформени полицаи, един криминолог свалеше отпечатъци от вратата.

Уелч отново показа картата си и влезе.

Симсън и Кларк го чакаха в хола. Симсън разлистваше едно от порнографските списания; като видя шефа си, бързо го затвори и го хвърли на пода.

— Не трябва ли да сте с ръкавици? — попита Уелч.

— Съжалявам, шефе.

Симсън извади кутия с гумени ръкавици и я отвори със зъби.

— Насам шефе — подкани го Кларк. — В спалнята.

Уелч го последва в стаята, където още двама криминолози взимаха проби от пода и стените. Морисън висеше от вътрешната страна на вратата. Гол. Вратът му бе стегнат с въже, което минаваше над вратата и беше завързано за дръжката от външната врата.

— Кой го е открил? — попита Уелч.

— Следователят по поредното дело дошъл да провери, тъй като Морисън не се явил на една среща. Разбил вратата.

— Къде е сега този следовател?

— При шефа си. — Кларк му даде листче с името и номера на един сержант от Отдела за борба с наркотиците. — Утре е трябвало да свидетелства по дело за търговия с наркотици.

— Нали беше в програмата за защита за свидетели, по дяволите. Не е трябвало да го оставят сам.

Симсън също влезе.

— Един от криминолозите каза, че може да е нещастен случай при мастурбация. Стегнал си врата, за да постигне по-голямо удоволствие.

— Глупости — изсъска Уелч.

— Няма следи от борба — отбеляза Симсън. — Пълно е с порнография.

— И няма бележка — допълни Кларк. — Значи не е искал да се самоубива.

— Това е убийство — заяви категорично Уелч.

— Хайде, шефе, не можем да сме сигурни — възрази Симсън.

— Аз съм сигурен. Някой е убил тази отрепка. Въпросът е, кой? И как са го открили тук?

* * *

Сам стоеше на четири крака в кухнята и чистеше фурната, когато телефонът иззвъня. Тя изруга, свали гумените ръкавици. Беше Блаки.

— Помниш ли градинката до участъка — сопна се той. — След половин час да си там.

— Защо? Какво има?

— Просто ела.

Връзката прекъсна. Сам се намръщи и остави слушалката. Помисли да се обади на Макинли, но реши да не го прави. Взе сааба си и отиде на уреченото място.

Блаки вече я чакаше при езерцето, крачеше напред-назад с каменно изражение.

— Чу ли какво е станало? — попита.

— Какво? Да не е нещо с Тери? Случило ли се е нещо?

— Не, не е с Тери. С Морисън се е случило нещо. Мъртъв е.

Сам зина от изненада.

— Мъртъв? Как?

— Намерили го да виси обесен на една врата.

— Не изглеждаше склонен към самоубийство.

— Не е самоубийство. Така е изглеждало, но нещастник като Морисън няма да посегне на живота си. Боже всемогъщи. Двайсет и четири часа след като говори с теб, и вече е мъртъв. Не ти ли се струва малко необичайно за съвпадение?

— Накъде биеш?

— Ти накъде мислиш? За бога, ако някой разбере, че съм те завел при Морисън, така ще затъна в помия, че трябва да ме вадят с подводница.

— Ти си голямо момче, Блаки. Сигурна съм, че си заличил следите си.

— Казвала ли си на някого къде живее Морисън?

— Разбира се, че не.

— А на Тери?

Сам поклати глава.

— От една седмица не съм го виждала.

Блаки се потърка по челото.

— За последен път поставям кариерата си на карта заради теб. Или заради Тери.

Сам доближи лице на сантиметри до неговото.

— Няма да се измъкнеш толкова лесно. Работиш за Тери, откакто си започнал да патрулираш по улиците. Ще изпълняваш каквото ти се казва, иначе с кариерата ти е свършено и ще прекараш остатъка от живота си зад решетките.

— За каква се мислиш, че ми говориш така?

— За жената, която държи негативите от снимките, на които взимаш подкуп от съпруга ми. За жената, която ще отиде при шефа ти и ще му разкаже как си ме завел при Морисън.

— Тогава и ти ще загазиш с мен.

Сам се усмихна хладно.

— Нима? Не мисля, че ще стане, Блаки. Кого мислиш, че ще предпочетат да сложат зад решетките? Многодетната майка или продажния инспектор? Помисли само колко пари ще спестят от пенсията ти.

Блаки я изгледа с невярващо изражение, стискаше здраво зъби, лицето му бе преbledняло.

— Кучка — изсъска накрая.

— Налага се да съм такава, Блаки. Боря се за живота си.

Блаки поклати глава и закрачи покрай езерото.

— Виж, Тери ми обеща, като излезе, да зареже всички незаконни сделки.

— Глупости.

— Мисля, че наистина го мисли. Затворът не му харесва и не иска да се връща там. Щом излезе, вече няма да имаме нужда от теб. Ще те освободим от отговорност.

— Тери Грийн никога няма да зареже престъпните си занимания. Помни ми думата.

— Казвам ти само какво ми е обещал. Вярвам му.

Блаки поклати глава. Продължи покрай езерото със сведен поглед. Две добре облечени жени минаха наблизо, така че те спряха разговора, докато ги отминат.

— Тери твърди, че в нощта на убийството на Сноу е бил с някакви ирландски бандити.

Блаки се намръщи, изведнъж разбра.

— ИРА? Свети боже!

— Затова не може да представи алиби. И ме накара да лъжесвидетелствам.

— Имаш ли представа колко опасни са тези хора? Какво е правил Тери с тях?

— По-добре да не знаеш, Блаки.

Той поклати глава.

— Виж, искам да науча някое име — продължи Сам. — Да поговоря с някого от тях.

— Да поговориш? Защо?

— Струва ми се, че колкото повече неща ти казвам, толкова поплашлив ставаш. Просто ми кажи името на някого в Лондон, с когото да мога да се свържа. Другото е моя работа.

Блаки я изгледа сякаш беше луда, след това извади малък бележник от джоба си и написа име и адрес. Откъсна листчето и ѝ го подаде.

— И да не си посмяла да кажеш кой ти го е дал — изсъска и се отдалечи, клатейки глава.

От градинката Сам отиде в „Оукуд хаус“. Влезе в стаята на Грейс, но с изненада установи, че е празна и разтребена. Тя се намръщи. От самото си постъпване в старческия дом Грейс живееше все в тази стая, нямаше логика на третата година да я местят. Снимките, които Грейс държеше на нощната си масичка, също ги нямаше, нямаше ги и личните ѝ вещи. Сам изтича при гардероба и го отвори. Дрехите ги нямаше. Сърцето ѝ се сви.

— Госпожо Грийн?

Сам се извърна. Беше приятелски настроената болногледачка, която я предупреди за госпожа Ханкок при предишната ѝ визита. Жената стоеше на вратата и кършеше ръце, устните ѝ трепереха.

— Къде е Грейс? — сопна се Сам. — Къде са я пратили?

— Съжалявам, госпожо Грийн.

— Съжалявате ли? За какво?

Болногледачката пристъпи вътре.

— Грейс е мъртва, госпожо Грийн. Моите съболезнования.

Сам се почувства, сякаш са я изритали в корема. Краката ѝ омекнаха и тя се отпусна тежко на леглото.

— Миналия път изглеждаше съвсем здрава.

Болногледачката продължи да кърши ръце, отмести поглед. Сам усети, че нещо не е наред.

— Какво е станало? — попита.

— По-добре да говорите с госпожа Ханкок.

— Кажете ми.

Болногледачката поклати глава.

— Не мога, госпожо Грийн. Наистина не мога.

Сам я погледна настоятелно.

— Какво ѝ се е случило?

Болногледачката затвори вратата и седна до нея на леглото.

— Излязла. Излязла и станало нещастие.

Сам извади кърпичка и избърса сълзите си.

— Как излязла? Грейс не е излизала от две години.

— Излязла от дома. Никой не я е забелязал. Излязла на улицата.

О, господи, госпожо Грийн, толкова съжалявам. — Болногледачката заплака, Сам ѝ подаде кърпичка и тя започна да бърше очите си. — Блъснала я кола. Починала на място.

— Кога? Кога е станало?

— Тази сутрин. — Болногледачката си издуха носа и отново избърса очи. — Донесох ѝ обяда и вече я нямаше.

Сам затвори очи. Беше живяла с мисълта, че Грейс никога няма да се върне вкъщи, че ще остане до края на дните си в „Оукуд хаус“, че за болестта ѝ няма лечение. Но смъртта... смъртта ѝ се струваше нещо много далечно. Не беше очаквала Грейс да напусне белия свят толкова внезапно, да бъде премазана на някакво пусто селско шосе.

Болногледачката ѝ върна кърпичката.

— Тя беше истинска дама, госпожо Грийн. Винаги се държеше мило, любезно. Ще ми липсва.

Сам кимна.

— Да, и на мен ще ми липсва.

На излизане Сам се отби през ръководството, мина покрай секретарката и нахълта в кабинета на управителката. Госпожа Ханкок пишеше нещо на компютъра си. При влизането на Сам по лицето ѝ се изписа изражение на раздразнение, което бързо се смени с любезна усмивка.

— Госпожо Грийн, толкова съжалявам — заговори бавно тя все така усмихната; очите ѝ шареха неспокойно наляво-надясно.

— Какво, по дяволите, е правила Грейс навън?

— Моля?

— Попитах какво, по дяволите, е правила свекърва ми на улицата.

— Това не е затвор, госпожо Грийн. Нямаме решетки на прозорците и въоръжена стража. Пациентите ни могат да влизат и излизат безпрепятствено.

— Защо никой не ме е известил?

— Опитвахме да се свържем, госпожо Грийн, но у вас нямаше никой. Оставих две съобщения на телефонния ви секретар. Помолих и полицията да изпрати някого да ви остави бележка.

— Не бях вкъщи. Имах среща.

— Именно. Направихме всичко възможно.

— Направили всичко възможно! Не е ли малко късно да се прави каквото и да било? Защо никой не я е спрял?

— Тонът ви не ми харесва, госпожо Грийн.

Сам се приближи до бюрото и погледна директорката в очите.

— На мен пък не ми харесва, че сте оставили осемдесетгодишна жена с алцхаймер да се разхожда без надзор.

— Госпожо Грийн... — опита да възрази директорката, но Сам вдигна пръст и я прекъсна.

— Трябваше някой да се грижи за нея постоянно — закрепця тя.

— По двайсет и четири часа в денонощието. Нали затова беше тук. Затова ви плащахме.

Госпожа Ханкок се намръщи.

— Всъщност не.

— Какво имате предвид?

Госпожа Ханкок се изправи.

— Не сте плащали вноските на свекърва си от три месеца.

— А, това било значи.

Госпожа Ханкок посегна към телефона си.

— Ще ви помоля да напуснете дома, госпожо Грийн. Иначе ще се принудя да повикам охраната.

— Охрана ли? Ако имахте охрана, никой нямаше да пусне Грейс да скита навън.

Госпожа Ханкок започна да набира. Сам ѝ обърна гръб и излезе демонстративно от кабинета.

[1] Hotdog — хотдог, буквално горещо куче, англ. — Б.пр. ↑

Тери говореше по един от телефоните на етажa, когато главен надзирател Ригс, придружен от Дюн и още един техен колега, се качи по металното стълбище.

Тери затвори веднага щом групичката се приближи.

— Госпожата ви праща много поздрави, господин Ригс.

Тери понечи да мине покрай тримата надзиратели, но Ригс му препречи пътя.

— Ще ми липсва чувството ти за хумор, когато напуснеш, Грийн.

— Усмихна се хладно и добави: — След трийсетина години.

Тери усети, че нещо не е наред. Погледна Дюн, но той бързо отмести очи.

Ригс го изгледа триумфално.

— Майка ти е хвърлила топа.

Взря се внимателно в Тери, за да види реакцията му.

Тери почувства, че стомахът му се свива. Дъхът му секна и сърцето му затуптя лудо. Въпреки това продължи да гледа Ригс в очите.

Погледът на Ригс стана по-сериозен.

— Размазал я някакъв камион за сладолед. Наложило се да я изчегъртат от асфалта с шпатула за гофрети.

Тери пристъпи към Ригс и тримата надзиратели се наежиха. Той си пое дълбоко въздух. С едно избухване само щеше да си спечели няколко дена в изолатора. Дори по-лошо. Той разпери ръце и стисна зъби. По устните на Ригс заигра усмивка. Тери не се поддаде на предизвикателството.

Когато разбра, че Тери няма да направи нищо, Ригс се извъртя и продължи по коридора.

Дюн изгледа затворника съчувствено.

— Моите съболезнования, Тери — прошепна тихо, за да не го чуе Ригс.

Тери не отговори, но кимна леко за благодарност и продължи да гледа втренчено отдалечаващия се Ригс.

* * *

Сам спря пред дома на Лора и се приближи бавно до външната врата. Позвъни няколко пъти, но никой не отвори, затова заобиколи къщата и отвори дървената порта за задния двор. Лора беше в дъното на градината и подрязваше розите. Сам пресече ливадата и се приближи до дъщеря си.

— Лора?

Лора потрепна и се обърна. Носеше черни очила, въпреки че небето бе покрито с тъмни облаци.

— Мамо, какво правиш тук?

— Благодаря за топлото посрещане.

Лора се усмихна, но Сам забеляза, че изобщо не ѝ е весело.

— Трябваше да се обадиш, мамо.

— Опитах, но все се включваше телефонният секретар.

Сам понечи да я целуне по бузата, но Лора се отдръпна, сякаш не искаше никой да я докосва. Сам се намръщи.

— Какво има?

Брадичката на Лора беше одраскана, едната ѝ буза — леко подута.

— Нищо — отвърна припряно тя.

— Лора...

— Няма нищо, мамо. Просто съм малко заета.

— Кастриш рози, това не е особено спешна работа.

— Моля те, мамо, върви си. Боли ме глава.

Сам протегна ръка и бавно свали черните ѝ очила. Едното око на Лора беше насинено.

— Паднах — обясни тя. Видя скептичното изражение на Сам и добави: — Наистина.

Сам сгъна очилата, поклати тъжно глава.

— Той не е виновен. Много му се събира... В работата.

Сам прегърна дъщеря си с една ръка през кръста и я поведе към къщата.

— Хайде, ще ти направя кафе.

По лицето на Лора потекоха сълзи.

— Може би по-добре какао — добави Сам. — Както едно време, нали? Топло какао и бисквити. Помниш ли?

— Да, мамо — подсмръкна Лора. — Помня.

Влязоха в кухнята и Сам направи две чаши топло какао, докато Лора бършеше очите си със салфетка.

— Колко време продължава това? — попита Сам.

Лора поклати глава, но не отговори.

— Лора...

— В службата му се събира много напрежение.

— Това не е извинение.

— Заради татко.

Сам ѝ подаде едната чаша и седна срещу нея.

— Как заради татко ти?

— Опитват се да го прецакат. Нали е зет на наркотърговец и убиец. Не е много подходяща роднинска връзка за банкиер, нали?

— Насилниците винаги бият, Лора. Нищо не може да ги промени.

— Аз го обичам, мамо. Просто малко си изпуска нервите. После винаги съжалява.

— О, и това го извинява, така ли?

Сам се наведе и я погали. Лора наведе глава, сякаш да скрие синините си.

— Не го прави нарочно — прошепна тя. — Ако не ме обичаше толкова, нямаше да го прави.

— Така ли твърди?

Лора отмести смутено поглед.

— Лора, през целия си съвместен живот с баща ти независимо колко сме се карали, независимо какви спорове сме имали той никога не ме е докоснал с пръст.

— Знам — промълви Лора; хвана чашата си с две ръце.

— Истинските мъже никога не удрят жена. Могат да ти вгорчат живота по милион други начини, но никога няма да те ударят.

Лора отново заплака и Сам отиде от другата страна на масата и седна до нея. Прегърна я през раменете и опита да я успокои:

— Всичко е наред, Лора. Не плачи. Моля те, не плачи.

Лора избърса очи.

— Съжалявам, мамо.

— Няма за какво да съжаляваш. Няма за какво да се извиняваш. Изпий си какаото.

Лора надигна чашата си.

— Ходи ли при баба днес? — попита.

Лицето на Сам стана по-сериозно и Лора застина.

— Какво? Какво е станало?

Сам погали дъщеря си по бузата.

— Станало е нещастие. Съжалявам, любов моя. Затова дойдох.
Баба ти... баба ти е починала.

— О, господи, мамо! Не!

По лицето на Лора се изписа ужас и Сам я прегърна силно.

Когато Сам се върна у дома си, Макинли вече я чакаше. Беше спрял лексуса пред двойния гараж и стоеше до колата с каменно изражение. Приблужи се до сааба и ѝ отвори вратата.

— Моите съболезнования, госпожо Грийн.

— Как...

— Тери ми телефонира от затвора. Опитал да се свърже и с вас по мобифона.

Сам се намръщи и извади мобилния телефон от чантичката си. Батерията беше изтощена. Тя го показа на Макинли.

— Да, от няколко часа се опитвал да ви намери. Затворническите власти го уведомили за майка му.

— Как го приема?

— Не е от хората, които показват открито чувствата си. Но ударът е голям за него.

— Да, не само за него. — Тя извади ключовете си. — Ела, Анди. Ще ти направя кафе.

Макинли извади една визитна картичка.

— Една полицайка идва. Пратили я да ви съобщи за госпожа Грийн. Казах, че ще ви съобщя, но тя остави тази картичка да ѝ се обадите, ако имате някакви въпроси.

— Не ми трябва, Анди. Вече знам каквото ме интересува.

Лампичката на телефонния секретар примигваше укорително. Имаше две съобщения. Сам пусна касетата. И двете бяха от госпожа Ханкок от старческия дом. Сам ги изтри, без да ги слуша.

Двамата влязоха в хола и Сам наля две чаши коняк.

— Бяхте ли близки със свекърва ви? — попита Макинли.

Сам кимна.

— Да, след смъртта на майка ми. Това беше преди петнайсет години. Катастрофа. — Тя се усмихна. — Може би затова толкова държа на коланите. — Отпи от коняка си. — Грейс винаги ми е помагала. Когато имах нужда да поговоря с някого, тя винаги бе насреща.

Макинли кимна. Беше много добър слушател. Гледаше така с бледосините си очи, сякаш попива всяка дума. Всяка жена би се влюбила в такъв човек, даде си сметка Сам. Беше внимателен, грижовен, мил и можеше да се разчита на него. Да беше с двайсетина години по-млада, може би щеше да се изкуши, но сега се чувстваше повече като негова по-стара сестра. Дори по-зле. Като майка.

— Въпреки Алцхаймера още ми харесваше да ѝ говоря. Можех да ѝ се доверя. Имах чувството, че се разтоварвам.

Макинли кимна.

— Хубаво е да имаш пред кого да излееш болката си.

— А ти, Анди? Пред кого изливаш болката си?

Макинли вдигна рамене, не отговори. Сам не настоя. Достатъчно добре познаваше Макинли и знаеше, че той не обича личните въпроси.

— Знаеш ли какво иска Тери от мен за онази сделка с валутата?

— Спомена някои неща. Само в общи линии.

— Ще ми помогнеш ли?

— Ще направя каквото мога.

Сам отпи глътка коняк.

— Благодаря, Анди. Не знам какво щях да правя без теб. Наистина.

Макинли се наведе и двамата се пукнаха.

— За мен е удоволствие, госпожо Грийн.

Сам го погледна в очите. Беше хубав мъж, висок, силен, с уверено изражение, мъж, на когото може да се разчита, който никога няма да те предаде. Тя отново се запита дали в живота му има някоя. Никога не бе споменавал за приятелка и беше на разположение по двайсет и четири часа в денонощието.

— На колко си години, Анди?

— На достатъчно, госпожо Грийн. Защо?

— Просто се питах дали не мога да ти бъда майка. Не може да си по-възрастен от Лора.

Макинли се усмихна.

— Имал съм тежък живот, госпожо Грийн.

— Така ли?

Макинли вдигна рамене, изражението му изведнъж стана сериозно.

— Досега все съм се справял.

— Единствено дете ли си?

Макинли се усмихна смутено.

— Пет сестри.

— Боже мили! По-големи или по-малки?

— Аз бях най-малкият.

Сам се разсмя и Макинли я изгледа обидено.

— О, извинявай, Анди. — Тя го потупа успокоително по рамото.
— Просто си представих какво е да имаш пет по-големи сестри. Как са те обличали и са си играели с теб като с кукла.

Макинли почервеня.

— Точно така се отнасяха с мен.

— Извинявай, не исках да те засегна.

Той отпи голяма глътка коняк и остави чашата си.

— Баща ни ни напусна, когато бях на осем. Беше задлъжнял много и нямаше откъде да намери пари. Една нощ си събра нещата и си тръгна. Остави майка ми да се грижи за шест деца.

Сам отпи от коняка си. Нямаше какво да каже. Знаеше, че ако изрази някакво съчувствие, ще го обиди.

Макинли се облегна назад.

— Много ме обичаше. Не издържа на напрежението. Получи удар. Починала в кухнята, докато съм бил на училище. Като се върнах, вече я нямаше.

— Анди... това е ужасно.

Макинли отново вдигна рамене.

— Беше много отдавна. Отначало ми беше тежко, но моите сестри ми спестиха най-лошото. От социалната служба искаха да вкарат мен и две от тях в приют, но по-големите не позволиха. Настояха семейството да не се разделя и успяха. — Той отпи нова голяма глътка. — Силни момичета бяха моите сестрички.

— Като брат си.

— Може би. Със сигурност те ми помогнаха да стана такъв. Парите никога не ни стигаха. Напуснах училище при първа

възможност и започнах да работя.

— Още ли поддържате връзка?

— Разбира се. Така и не излязоха извън Глазгоу. Винаги, когато мога, отивам да ги видя. Всичките са омъжени. — Той се усмихна. — Имам повече от петнайсет племенници и племеннички, можете ли да повярвате?

Сам кимна.

— Нищо чудно.

Поседяха мълчаливо известно време. Макинли погледна часовника си.

— Добре, аз да тръгвам, госпожо Грийн. Имам да свърша някои неща.

— Разбира се. Ще ме вземеш ли утре около десет? Имам малко работа.

— Ще дойда, госпожо Грийн. Недейте да ставате, ще намеря вратата. — Той се изправи. — И благодаря за питието.

Той се подвоуми, сякаш иска да каже още нещо, но само поклати глава.

Сам докосна ръката му, докато той минаваше покрай нея. Изведнъж ѝ се прииска да го прегърне, но си даде сметка, че може да не я разбере правилно. Задоволи се само с лекото докосване на пръстите му. Той не реагира и тя се почуди дали изобщо е усетил.

Точно когато Макинли потегляше с колата, Триша се прибра от училище.

Нахълта в хола и погледна с укор чашата на Сам.

— Какво търси този пак тук?

— Беше по работа.

Триша завъртя очи.

— Да. Как пък не.

— Ела в кухнята, Триш.

— Имам домашно.

— Трябва да поговорим.

Триша въздъхна.

— Какво пък сега?

Сам си пое дълбоко въздух и ѝ съобщи за Грейс.

Макинли спря пред модернистичния небостъргач, в който се помещаваше банката на Джонатан Никълс.

— Сигурна ли сте, че идеята е добра, госпожо Грийн?

— Добра или не, трябва да го направя, Анди. Изчакай ме тук.

Един портиер с униформа, подхождаща повече на адмирал, я упъти към дванайсетия етаж. Тя се качи и се обърна към една секретарка с кисело изражение:

— Търся Джонатан Никълс.

— На заседание е. Бихте ли ми казали в каква връзка го търсите?

— Във връзка с това, че спуква щерка ми от бой. Кажете сега, къде е?

Секретарката погледна наляво в коридора.

— Зает е.

Обърна се към Сам, но тя вече вървеше уверено по коридора.

През една остъклена врата забеляза Джонатан Никълс прав пред група мъже в костюми. Млада руса жена с къса пола си водеше записки.

Сам блъсна вратата и нахлу в залата.

Никълс спря речта си на средата на изречението.

— Сам?

По лицето му се четеше огромно удивление. До него стоеше шрайбпроектор, върху екрана отпред се виждаха някакви финансови таблици.

— Не съм ти никаква „Сам“! — изкрещя тя и пристъпи към него.

— Ако още веднъж докоснеш дъщеря ми, ще те убия! Кълна се, ще те убия.

Никълс отстъпи назад и се блъсна в шрайбпроектора.

— Не знам откъде си си въобразил, че можеш да удряш жена! — продължи тя, размахвайки пръст пред лицето му. — Която и да е жена! Но да биеш жена си до посиняване и да я караш да живее в постоянен страх изобщо не е мъжка постъпка.

Сам пристъпи още една крачка към Никълс и той вдигна ръка да я отблъсне.

— И мен ли искаш да удариш? — изкрещя тя. — Хайде, давай. Пробвай се!

Лицето ѝ бе изкривено от гняв.

Никълс отпусна ръка.

Сам се обърна към бизнесмените около масата от палисандрово дърво. Те я гледаха зинали от удивление.

— Как е да работиш с човек, който бие жени? — попита ги тя. Неколцина от тях сведоха смутено очи. — Той пребива дъщеря ми от бой. Собствената си жена. Бие я, а е два пъти по-едър от нея. Сега тя носи черни очила, за да крие синините си. Помислете върху това. Помислете хубаво с какъв човек си имате работа.

Тя излезе с високо вдигната глава.

Секретарката я чакаше в коридора.

— Охраната всеки момент ще дойде.

Сам не ѝ обърна внимание.

Долу Макинли ѝ отвори вратата на лексуса.

— Как мина, госпожо Грийн?

— Отлично, Анди. Сега се чувствам много по-добре.

* * *

Тери седеше на стола в килията и съзерцаваше стената; Чарли Хойл дремеше на леглото си. Откакто се разчу за смъртта на майката на Тери, Хойл почти не беше продумал. Затворниците гледаха да не закачат онези, на които им се е случило някакво нещастие. Не че имаше опасност Тери да си изпусне нервите. Смъртта на майка му бе нещастен случай, но той знаеше, че и без това не ѝ е оставало много да живее. В известен смисъл катастрофата дори беше добре дошла: поне ѝ бе спестила постепенното влошаване от болестта на Алцхаймер.

Беше почти време за заключване на килиите. Тери чу тропане от тежки обувки по коридора, вратата се отвори. Беше Ригс с някаква тетрадка в ръка. Зад него стоеше друг надзирател.

— Стани, Грийн.

Пружините под Хойл изскърцаха и дебелакът провеси крака от леглото.

— Ти си стой на мястото, Хойл. Да не бутнеш койката.

Хойл отново легна и пружините пак изстенаха жално.

Тери се изправи.

Ригс погледна тетрадката с театрален жест, въпреки че очевидно много добре знаеше какво пише вътре.

— Молбата ти да идеш на погребението на майка ти... — Той замълча за няколко секунди с лукава усмивка — ... е отхвърлена.

Ригс се изпъчи и се ухили подигравателно.

Тери остана с ръце зад гърба, стисна толкова силно юмруци, че ноктите му се забиха в дланите. Стисна зъби, за да не издаде болката си пред Ригс. Накрая успя да се усмихне.

— Е, добре. Може би някоя следваща година.

Ригс го изгледа злобно. Атмосферата бе толкова наелектризирана, та на Тери му се стори, че космите на врата му настръхват. Той обаче продължи да се усмихва, сякаш изобщо не му пука. Ригс се завъртя и излезе. Другият надзирател затвори вратата и я заключи.

Тери се обърна и удари с все сила стената с юмрук.

— Копеле! — изсъска.

Не искаше да крещи, защото на целия етаж щяха да го чуят. Той удари стената отново и отново, докато кокалчетата му не се разкървавиха.

Хойл не каза нищо, просто се обърна с лице към стената, оставяйки го сам със скръбта му.

* * *

Фирмата за таксите се намираше на един ред западнали магазинчета близо до „Килбърн Хай стрийт“; над вратата, подпряна със стар вестник, за да не се затваря, светеше жълта лампичка. Прозорците на партера бяха замазани с бяла блажна боя и върху нея с големи черни букви пишеше: „Мърфи кабс“.

Макинли огледа прозорците с присвити очи.

— По-добре да дойда с вас, госпожо Грийн.

— Какво, и да оставиш лексуса без надзор на улицата? Ще го разглобят за минути.

— Да, но...

— Анди, ще се справя сама.

Тя слезе от колата, влезе в сградата и се качи по дървеното стълбище на първия етаж. Горе хилав червенокос мъж говореше по радиостанция и в същото време ръфаше сандвич. На стената зад него

висяха таблица с имена на шофьори и идентифициращите им сигнали и голяма карта на Лондон.

— Накъде, кукло?

— Брайън Мърфи?

Червенокосият посочи с палец стълбището за втория етаж и отхапа голям залък от сандвича си.

Сам се заизкачва. Стълбите излизаха на малка площадка.

Едната врата бе отворена и през нея се откриваше гледка към смрадлива тоалетна, другата беше остъклена, също замазана с боя и затворена. Сам потропа и отвътре груб глас с ирландски акцент изкрещя, че таксиджийската фирма била долу.

Сам отвори вратата. Вътре едър мъж с голо теме четеше страницата за конни надбягвания в „Дейли мейл“ с химикалка в ръка.

— Брайън Мърфи? — попита Сам.

— Кой го търси?

— Сам Грийн. Съпругата на Тери Грийн.

— Е, и?

Сам затвори вратата зад себе си.

— Искам да поговорим.

Мърфи й махна към един стол. Преди да седне, тя извади един плик и го постави на бюрото му. Кръстоса крака и изчака Мърфи да отвори плика.

Той извади пачката банкноти от по петдесет лири и вдигна вежди.

— Малко дарение — обясни тя. — За Каузата.

Мърфи се усмихна леко.

— Не сте ли чули. Няма вече каузи.

Сам протегна ръка към плика. Мърфи я погледна в очите, после отвори едно чекмедже, прибра плика и извади бутилка уиски „Бушмилс“ и две чаши.

Вдигна бутилката и Сам кимна.

— Мога ли да попитам кой ви насочи към мен, госпожо Грийн?
— попита Мърфи, докато пълнеше чашите.

— Предпочитам да остане в тайна, но източникът ми е доверен, можете да сте спокоен.

Мърфи й подаде една от чашите.

— Наздраве.

— Наздраве.

Двамата отпиха и Мърфи зачака Сам да заговори.

— Съпругът ми излежава убийство, което не е извършил — обясни тя. — Твърди, че е прекарал нощта на престъплението с някои от вашите хора. Нещо, свързано с пране на пари. Затова Тери не може да го използва като алиби пред ченгетата.

Мърфи допълни чашите.

— Честно казано, звучи доста малко вероятно.

— Можете ли да проверите?

Мърфи я погледа известно време, после протегна ръка. Сам предположи, че иска още пари, и зарови в портмонето си. Мърфи поклати глава.

— Дайте си чантичката, госпожо Грийн.

Сам му я подаде и Мърфи я отвори и извади портмонето ѝ. Прегледа кредитните ѝ карти, паспорта ѝ, после извади шофьорската ѝ книжка и преписа данните ѝ в едно тefтерче. Не се налагаше да обяснява защо го прави — сега знаеше къде живее. После върна всички вещи в чантичката и ѝ я върна.

— Ще поразпитам, но на някои хора няма да им хареса — каза накрая.

— Ще рискувам.

* * *

Тери се запъти към телефоните. Имаше шест фонокарти от различни съкафезници, хора, които повече ценяха тютюна и наркотиците от контактите с външния свят.

Надзирател Дюн стоеше в началото на стълбите за долния етаж. Наблюдаваше с безизразно лице как двама затворници играят шах. Тери спря до него и Дюн кимна за поздрав.

— Какво мислиш? — попита. — Офицерът, нали? Мат в три хода за белите.

Тери вдигна рамене.

— Не е за мен тази игра, господин Дюн.

— Това е стратегия. Да планираш с няколко хода напред.

— Да, ако бях планирал няколко хода напред, нямаше да съм тук, нали?

Дюн се усмихна.

— Струва ми се, че за пръв път ви виждам да се усмихвате, господин Дюн. Да не ви става навик. Хората може да си помислят, че и вие сте човек.

— Във всеки има нещо човешко, Тери.

— Дори в Ригс ли?

— Да... е, той може би е изключение. Ще го видиш да се усмихва само когато говори за своя Морис.

— Да няма гей любовник?

Дюн стисна зъби, за да не се разсмее.

— Говоря за „Морис Травълър“. От ония коли с дървени части по купето. Това е неговата гордост и едничка радост в живота. Възстановил я е от отделни части. Изхарчил е хиляди по нея. Смайващи снимки ни е показвал. Доверява се повече на колата, отколкото на хората, мен ако питаш.

Запазиха мълчание и погледаха известно време играта.

Затворникът с белите фигури хвана царицата си и Дюн изцъка с език.

— Знаете ли дали директорът е разгледал молбата ми да отида на погребението на мама, господин Дюн?

Дюн сбърчи лице, сякаш е лапнал нещо гадно.

— Ще си остане ли между нас?

— Разбира се.

— Мисля, че Ригс изобщо не му я е предал.

Тери изруга тихо.

Играчът с белите фигури вдигна ръка от царицата и се почеса.

— Офицерът бе, некадърник — промърмори Дюн.

— Бихте ли предали молбата ми направо на директора? — попита тихо Тери. — Без да минава през Ригс.

— Няма да е лесно — прошепна с половин уста Дюн.

— Навън ви чака скромно възнаграждение.

Изражението на Дюн стана по-сериозно. Тери се запита дали не е прекалил, дали не е сбъркал в преценката си за надзирателя. След малко Дюн кимна леко. Играчът с белите фигури премести царицата и надзирателят изсъска тихо:

— Нещастник. — Обърна се и погледна Тери, сякаш го вижда за пръв път. — Да си се спречквал с някого на етажа?

— Не мисля. Защо?

— Носят се слухове, че някой ти имал зъб.

— Знаете ли кой?

Дюн поклати глава и тръгна да си ходи.

— Отваряй си очите на четири — прошепна, преди да се отдалечи. — Един смъртен случай на етажа няма да се отрази добре на служебната ми биография.

Сам погледна часовника си — златен „Картие“, който Тери ѝ беше подарил след раждането на Триша.

Джейми постави ръка на рамото ѝ.

— Време е да влизаме, мамо.

— Знам. Просто се надявах...

— Малко вероятно е да го пуснат. Дори за това.

Сам кимна.

Триша я хвана за ръката.

— Добре ли си, мамо.

Стойаха пред една църква в Западен Лондон. Бе модерен храм с ниска камбанария и телена мрежа на прозорците за защита от вандали. Не беше особено красиво архитектурно произведение, но съпругът на Грейс, бащата на Тери, почиваше в прилежащото гробище и преди болестта на Алцхаймер да я лиши от разсъдъка ѝ, Грейс винаги бе изказвала желание да бъде погребана до него.

Анди Макинли стоеше наблизко с черен костюм и черен шлифер, със събрани отпред ръце, присвити рамене и вирната брадичка, сякаш пазеше пред някой нощен клуб.

Сам, Джейми и Триша също бяха облечени в черно и носеха дебели палта заради студа. Небето бе почти бяло, мразовит вятър въртеше сухи листа и хартийки из гробищния парк.

Викарият се показва на вратата на църквата. Беше около шейсетте, с буйна бяла коса. Червените жилки по носа и бузите му свидетелстваха за нещо повече от обикновена привързаност към алкохола. Сам му кимна.

— Добре — обърна се тя към децата. — Да влизаме.

Едва завърши изречението, когато по алеята с пълна скорост пристигна черен микробус със затъмнени стъкла и спря пред църквата. Задната му врата се отвори и отвътре изскочиха шестима въоръжени полицаи с бронирани жилетки и заеха позиции между гробовете.

Сам се усмихна.

— Това трябва да е баща ви. Винаги си е падал по ефектните изпълнения.

Появи се втори микробус, по-голям от първия и бял, с надпис „Секюрикор“. Задната врата се отвори и отвътре излезе един надзирател, последван от Тери. Тери присви очи и опита да вдигне ръка, за да закрие очи от светлината, но беше прикачен с белезници за

надзирателя и веригата не беше достатъчно дълга. След него слезе втори надзирател, прикачен за другата му китка. Тери носеше същите дрехи, както в съдебната зала: тъмносиньото сако „Армани“, бяла риза и тъмносиня вратовръзка на жълти райета.

Тримата мъже тръгнаха към църквата. Триша промърмори нещо, но Сам не чу какво точно.

— Здравей, любов моя — усмихна й се Тери.

— Вече си мислех, че няма да успееш — отвърна Сам.

— Не мога да не уважава мама. Здравей, Джейми.

— Здравей, татко.

Джейми се приближи и го прегърна.

Тери смигна на Триша над рамото на сина си:

— Как върви, Триш? Няма ли да прегърнеш стария си татко?

Триша изцъка с език и отмести поглед.

— Всички се държим — отговори вместо нея Сам.

Джейми пусна баща си. Тери видя Макинли и му кимна за поздрав, след това пристъпи към Сам. Протегна ръце към нея, но белезниците му пречеха. Той вдигна очи към надзирателя отляво:

— Какво ще кажете, господин Дюн? Ще ми позволите ли да прегърна жена си?

— Не може, Тери.

Тери кимна към въоръжените полицаи, които оглеждаха постройката. Сам се запита какво ли очакват. Снайперисти? Отряд от наемници в засада? Глупостта на ситуацията я накара да се усмихне.

— Няма къде да бягам — каза Тери.

— Такива са правилата — не отстъпи Дюн. — Съжалявам.

— И може да ви струва работата, нали? — намеси се хладно Сам.

— Не се сърди, любов моя — побърза да я успокои Тери. — Ако не беше господин Дюн, изобщо нямаше да дойда. Хайде да влизаме, че свещеникът почва да нервничи.

Тръгнаха заедно към църквата, Макинли остана най-отзад. Тъкмо стигнаха входа, когато отпред пристигна нова кола, спирачките й изсвириха. Всички се обърнаха да видят кой е. Тери въздъхна дълбоко — на предната седалка седеше Франк Уелч.

— Лешоядите се събират — отбеляза затворникът. — Хайде да влизаме. Чувал съм, че не влизал в църква, да не го порази гръм.

— Това важи само за вампирите — поклати глава Сам.

Влязоха в църквата. Свещеникът бе заел мястото си зад големия дървен аналой със същата изкуствена усмивка, каквато Сам бе видяла по-рано на лицето на госпожа Ханкок в старческия дом.

По лакираните чамови пейки бяха насядали разпръснато десетина души. Джордж Кей вдишваше от инхалатора си. Той остави апаратчето и показа вдигнат палец на Тери. Болногледачката, която се беше грижила за Грейс, също присъстваше, усмихна се сдържано на Сам, която ѝ махна леко. На задния ред три жени около осемдесетте разговаряха оживено. Това бяха бивши съученички на покойницата и преди тя да се разболе, четирите играеха бридж всяка неделя вечер. Това бе първият признак за болестта на Грейс — започна по-трудно да се съсредоточава и забравяше кой какво е обявил. Година след като престана да играе бридж, постъпи в „Оукуд хаус“.

Сам чу бързи стъпки и се обърна. Франк Уелч и вярната му хрътка Симсън нахълтаха в църквата.

Уелч се нахвърли върху Дюн:

— Какво, по дяволите, прави тоя тук?

Той заби показалец в гърдите на Тери.

Дюн го изгледа спокойно.

— Кой сте вие?

Уелч завря служебната си карта под носа му.

— Можеш да четеш, нали?

— Да, главен инспектор Уелч. Мога.

Уелч прибра картата си в джоба.

— И така, нека повторя въпроса. Какво, по дяволите, прави този тук?

— Директорът му разреши да дойде.

— Той е осъден за убийство, едва е влязъл в затвора, за бога.

— Погребват майка му.

Тери пристъпи напред, ръцете му останаха зад гърба заради белезниците.

— Да — каза, — и защо не уважаваш светостта на храма и не се разкараш, Ракул?

Уелч изглеждаше, сякаш ще се пръсне. Спря поглед на Тери за много дълго време, после изгледа гневно Дюн. Надзирателят не помръдна. Уелч се завъртя и излезе. Симсън го последва.

Дюн се обърна към Тери с безизразно лице.

— Ченгета, какво да ги правиш?

За щастие службата бе кратка. Тери трябваше да седи между двамата надзиратели, но Дюн позволи на Сам да се пресегне през него и да хване ръката на мъжа си. Надзирателят стоеше неподвижно, сякаш го нямаше.

След погребението Дюн и другият надзирател спряха до микробуса, за да дадат възможност на Тери да си вземе довиждане с жена си.

Тери се наведе и я целуна по бузата.

— Благодаря, че се погрижи за всичко.

— Щеше ми се да организирам нещо... нали се сещаш... по-специално.

— Тя искаше точно това. Да бъде до него. Един господ знае защо, като се има предвид как се отнасяше с нея.

— Обречени за цял живот. Така е било по тяхно време.

— Докато смъртта ги раздели.

— Това е въпросът, Тери. Струва ми се, че не са приемали, че дори смъртта може да ги раздели. Въпреки всичко те ще останат мъж и жена завинаги. Във вечността.

Тери се огледа.

— Лора не успя ли да дойде?

— Явно не.

— Съжалявам, любов моя. За всичко.

Сам вдигна рамене. Не знаеше какво да каже.

— Да тръгваме, Тери — намеси се Дюн.

— Само минутка още, може ли?

Дюн кимна.

Тери се наведе по-близо до Сам.

— Това няма да продължи още дълго, любов моя.

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа да имаш търпение. Скоро всичко ще се оправи.

— Лесно е да се каже, Тери.

— Сериозно говоря, любов моя. Горے главата. Очаквай добри новини.

Сам се изсмя.

— За бога, Тери, говориш като гледачка на бобени зърна.

— Чакай и ще видиш.

Той отново протегна ръце, но белезниците го спряха. Обърна се към Дюн:

— Хайде, господин Дюн. Не може ли да свалите тези жезла поне за секунда? Искам само да прегърна жена си. Няма да се виждаме няколко седмици.

Дюн го погледна замислено, после бавно кимна и извади ключовете.

— Само едната ръка, Тери.

— Благодаря, господин Дюн.

Дюн тъкмо вкарваше ключа, когато Уелч притича с разкритено от гняв лице.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш!

— Той просто искаше да се сбогува...

— Ще се сбогуваш с пенсията си, ако докоснеш тази ключалка!
— изкрещя Уелч, като опръска униформата на надзирателя със слюнка.
— Веднага го вкарвайте в микробуса!

Дюн почервения и прибра ключовете. Другият надзирател отвори вратата на микробуса.

Джордж Кей се приближи; бършеше челото си с кърпичка.

— Не се безпокой, Тери — окуражи той затворника. — Ще те измъкнем.

Уелч размаха пръст пред лицето на Сам.

— Ти си следващата. Знаем, че ти си организираща вкарването на наркотика.

— Така ли? Докажи го.

Джейми се изправи пред Уелч.

— Няма ли да ни оставите на спокойствие? Това е погребение, за бога.

— А погребението на Престън Сноу? Не ви видях там.

Двамата надзиратели и Тери наблюдаваха сцената, застанали до отворената врата на микробуса.

— Разкарай се, Ракел — изсъска Сам. — Имай уважение към скръбта на другите.

— Ще се постарая да стане по-голяма.

Уелч приближи лице на сантиметри от това на Сам.

Триша го блъсна силно.

— Остави я на мира бе, мръсник!

Уелч отстъпи една крачка.

— Арестувам те за нападение над длъжностно лице.

— Това е погребението на баба ни! — запротестира Джейми.

Уелч не му обърна внимание и опита да сграбчи Триша, но Сам го хвана за ръката.

— Не смей да я докосваш! — изкрещя.

Тери опита да се приближи до жена си, но двамата надзиратели го удържаха.

— Сам! Не му обръщай внимание! — извика той. — Не си струва!

Уелч се закани с пръст на Дюн:

— Вкарвайте го в микробуса! Веднага!

Преди надзирателят да направи каквото и да било, по лицето на Уелч се размаза кал. Той се обърна и видя Триша, която стискаше калната си ръка в юмрук.

— Това вече преля чашата! — изрева детективът.

Понечи да се втурне към Триша, но Сам му препречи пътя.

— Казах ти да я оставиш на мира. Изобщо нямаш право да идваш тук. Не и на погребението.

Джейми излезе напред и застана до майка си.

— Не сте по служба, нали? Ако подадем жалба, ще влезе в служебната ви характеристика.

Уелч го изгледа презрително.

— Недорасло адвокатче.

— А можем да разкажем и на пресата — допълни Джейми. — И в двата случая шефовете ви ще искат обяснения за държането ви.

Уелч впи поглед в Джейми, но той не мигна. Сам изведнъж се почувства страшно горда със сина си. Уелч стисна зъби, обърна се към надзирателите и Тери, които се хилеха подигравателно.

— Какво зяпате? — изкрещя детективът. — Вкарвайте го в микробуса. Веднага!

Той извади кърпичка и започна да бърше лицето си.

Надзирателите вкараха Тери в микробуса.

— Горе главата, любов моя! — извика той, преди вратата да се затвори.

Въоръжените полицаи се прибраха в микробуса си; Уелч и Симсън се запътиха към своята кола.

Триша обърна гръб на микробуса и тръгна към лексуса, където Макинли чакаше до отворената врата.

Джейми и Сам останаха на местата си, докато микробусът се скрие от поглед. Тя разроши косата му.

— Благодаря, Джейми.

— Копелета.

— Хей. Що за език?

Джейми се усмихна и я прегърна.

— Нямам търпение да стана адвокат. Не можеш да си представиш колко са забавни на свидетелската скамейка.

Отидоха прегърнати при лексуса.

Сам беше решила да не прави никакъв прием. Не го смяташе за редно, след като Тери не можеше да присъства. Пък и гостите щяха да са твърде малко.

Макинли ги закара вкъщи. Триша и Джейми слязоха, но Сам остана в колата.

— Къде отиваш? — попита сърдито Триша.

— Имам малко работа, слънчице. Няма да се бавя.

Триша се въртна и тръгна сърдито към къщата.

— Ще поговоря с нея — обеща Джейми.

— Защо не направиш, както правехте като деца? — предложи Сам. — Да й завреш главата в тоалетната чиния и да пуснеш водата. — Потупа сина си по гърба. — Няма да се бавя. Кога трябва да тръгваш?

— Към пет. Бих искал да остана, но имам да уча.

Сам му изпрати въздушна целувка и Макинли потегли. Сам го накара да я закара до Лора и запали цигара.

Завесите на долния етаж бяха спуснати и Сам звъня продължително, докато отвътре не се чува стъпки. След малко вратата се отвори, но остана закачена на веригата.

— Лора? На каква се правиш?

— Мамо, не може да влезеш — проплака Лора.

— Трябваше да дойдеш.

— Знам. — Лора заплака. — Съжалявам.

— Пусни ме, скъпа. Хайде.

— Не мога, мамо. Съжалявам. Моля те, върви си.

Лора понечи да затвори, но Макинли бързо протегна крак и подпря вратата.

— Послушайте майка си — каза тихо.

Лора се обърна и изчезна по коридора. Макинли погледна Сам и тя кимна. Той опря рамо във вратата и натисна силно. Дървото около планката на веригата се разби на трески и вратата се отвори. Макинли се отдръпна, за да направи път на Сам.

Лора лежеше по очи на дивана в хола и плачеше. Сам седна до нея и я погали по главата.

— Какво има? — попита. — Защо плачеш?

— Искрах да дойда, мамо. Наистина.

— Знам.

— Той каза, че не може. Каза, че ако дойда... той ще...

Гласът ѝ се загуби в хлипове. Сам я накара да се обърне по гръб. Лора я погледна, лицето ѝ бе обляно в сълзи. Носът ѝ беше одраскан, на врата ѝ имаше синина.

Сам закри устата си с ръка.

— О, господи, Лора!

— Той не го направи нарочно, мамо. След това наистина съжаляваше.

Сам погледна Макинли, който стоеше на вратата със скръстени ръце.

— Искате ли да се погрижа за това, госпожо Грийн? — попита той.

Лора го погледна, изведнъж осъзна какво иска да каже.

— Мамо, не!

Сам я погали по врата. Натъртването беше прясно, кожата — още червена на места.

— Не можеш да му позволяваш да продължава така, Лора.

— Мога да се справя, мамо. Наистина.

— Госпожо Грийн? — настоя Макинли.

Сам му се усмихна в знак на благодарност, но поклати глава. Лора пак заплака и Сам я прегърна.

* * *

— Това е само загуба на време — изръмжа Франк Уелч, докато вървеше от колата си към вратата на затвора.

— Франк, само ти предадох какво твърдеше той — настояваше спътникът му, главен инспектор, леко прегърбен мъж около петдесетте, с къса бяла коса.

Уелч вдигна яката си, за да се защити поне малко от ситните капки, носени от студения вятър.

— Винаги ли вали в Манчестър? — попита. — Последния път пак беше така.

— О, това ли? Смятаме го за хубаво време.

Другият детектив натисна едно копче и след няколко секунди металната врата на затвора се отвори с бръмчене. Двамата влязоха.

— Пълни глупости — повтори Уелч.

— Не се сърди на вестоносеца, Франк. Ако не аз, друг щеше да ти предаде новината.

Уелч изсумтя и показа служебната си карта на рецепцията.

— Главен инспектор Франк Уелч и главен инспектор БRADЛИ Кейн за разпит на затворника Шон Кели — каза другият детектив, показвайки своя документ на служителя. — Чакат ни.

— Губим си времето, това правим.

— За бога, Франк, повтаряш като развален грамофон. Изслушай човека, после прави каквото искаш.

Уелч не проговори повече. Двамата влязоха в една стая за разпити, където вече ги чакаше едър мъж около трийсетте. Бе започнал да оплешивява, имаше нос на боксьор, дебел врат и единият му преден зъб липсваше. Той погледна надменно двамата детективи.

— Някакъв тютюн? — попита с бирмингамски акцент.

Кейн му хвърли кутия „Силк кът“.

— Шон, това е главен инспектор Франк Уелч от столичната полиция. Минал е доста километри и времето тук никак не му харесва, затова давай по-бързо по същество. Разкажи му каквото каза на мен.

Кели изтръска една цигара, лапна я и вдигна вежди. Кейн извади запалка и му я поднесе. Кели издиша облак дим към тавана, погледна хладно Уелч и заяви:

— Аз убих Престън Сноу.

— Как пък не! — избухна Уелч.

— Франк... — опита да го успокои Кейн.

— Застрелях го два пъти. Първо в гърдите. После в главата.

— Глупости!

Кели вдигна рамене.

— Добре. Ако щете, вярвайте.

Той смукна дълбоко от цигарата и се облегна назад.

— Защо? Защо го уби?

Кели вдигна рамене.

— Дължеше ми пари. Не искаше да ми ги върне и разправяше глупости за мен. Налагаше се да му дам един урок, нали?

— И ми разказваш всичко това? Защо?

Кели вдигна отново рамене.

— Да не ми тежи на съвестта.

— Хайде бе. Прекарал си по-голяма част от живота си в затвора. Въръжен грабеж, тежки телесни повреди, кражба, ти си закоравял престъпник, Кели, нямаш съвест.

Кели го изгледа; бавно вдигна ръкава си, за да покаже татуировка на разпнатия Христос.

— Започнах нов живот — заяви. — Видях божествената светлина.

Уелч изсумтя и се обърна към Кейн:

— Лъже. Тери Грийн е убил Сноу. Имахме свидетел, веществени доказателства.

— Да — ухили се Кели, — ама не сте намерили пистолета, нали?

Уелч застина. Присви очи и се втренчи в затворника.

Кели се ухили по-широко.

— Двайсет и втори калибър. Серийният номер е изтрит, но можеше да проверите по куршумите. У вас са, нали? Извадили сте ги от онази мърша, преди да я заровите.

Уелч усети, че му прилошава, но запази спокойно изражение; седна срещу Кели.

— Вече ви стана интересно, а, главен инспекторе? — каза затворникът; наведе се към него. — Нали знаете канала, който минава през Риджънтс парк? Отива към шлюзовете в Камдън. Покрай него има алея. Много приятна за вечерни разходки. Последният мост преди шлюзовете. Потърсете под него. — Той се облегна назад и загледа самодоволно Уелч; после вдигна бавно ръце. — Слава на Господ.

* * *

Сам слезе с ескалатора и зави наляво по перона на метрото. Според електронното табло следващият влак пристигаше след две минути. Тя погледна часовника си и се оттегли в дъното на перона. Там имаше четири седалки, малки пластмасови столчета с метални рамки, направени така, че бездомниците да не могат да спят на тях. Там седеше само един човек и Сам се настани до него. Тя носеше миналия брой на „Ивнинг Стандарт“, постави го в скута си със заглавната страница нагоре.

Мъжът до нея погледна вестника. Беше около четирийсетте, с прошарена кестенява коса и носеше зелен анорак и черно поло.

— Този вестник е от вчера — отбеляза той.

— Да, знам.

Двама японски туристи минаха наблизо, разговаряха оживено и разглеждаха план на Лондон.

— Вътре имаше една интересна статия, която не можах да прочета — продължи непознатият. — За коли.

Сам му подаде вестника.

— Моля.

Мъжът го взе. Вътре имаше плик. Той го отвори скришом и прокара пръст по пачката банкноти от по петдесет лири.

— Мислех, че няма да ви потрябвам. След като Тери е вътре...

— Тери иска всичко да протече според уговорката. И двете коли са мерцедеси, номерата им са в плика.

Мъжът затвори вестника. От тунела стана течение от приближаващия влак. Непознатият се изправи.

— Предупредете ме кога идвате. За да уредя дежурствата.

Влакът спря и изсипа цяла тълпа; непознатият се качи, без да поглежда назад.

Сам остана на седалката и изчака влакът да потегли. Мъжът, на когото току-що бе дала две хиляди лири, беше висш служител на митницата в Дувър. Той щеше да уреди безпрепятственото преминаване на колите с фалшивите пари през границата. Тери бе обяснил на Сам как и къде да се извърши плащането, беше я предупредил да напише номерата на колите върху плика и да не се

обръща към митническия служител по име. Всичко, дори разговорът за стария вестник, бе предварително планирано. Влакът се скри в тунела и Сам въздъхна. Чувстваше се като марионетка, управлявана от Тери. Усещането не беше приятно. Тя стана и се запъти към ескалатора.

Около станцията на метрото паркирането беше забранено, затова Макинли чакаше на стотина метра встрани. Щом Сам приближи, той слезе и ѝ отвори вратата.

— Как мина, госпожо Грийн?

Сам запали цигара.

— Не мога да повярвам, че Тери успя да ме накара да правя такива неща. Да организирам контрабанда на наркотици, да изнудвам корумпирани полицаи, да подкупвам митничари. Превърна ме от майка и домакия в мафиотски бос само за няколко седмици.

Макинли се усмихна.

— Отлично се справяте, госпожо Грийн. Човек би си помислил, че за това сте родена.

Тя дръпна силно от цигарата.

— Точно това ме плаши, Анди.

* * *

Водната повърхност проблясваше под светлината на прожекторите. Нощта бе ужасно студена и Уелч носеше дебело яке и вълнена шапка; въпреки че беше с ръкавици, държеше ръце дълбоко в джобовете. Той потропа няколко пъти с крака като нетърпелив кон.

— Пълни глупости — промърмори.

Симсън, Дъган и Кларк стояха под моста сгушени един до друг, за да се топят.

— И на мен не ми се вижда много вероятно, шефе — съгласи се Симсън. — Кели никога преди не е стрелял.

— Рязани пушки — намеси се Дъган; извади от джоба си една плоска бутилка. — Стрелял е с рязани пушки.

Уелч погледна намръщено бутилката и Дъган бързо я прибра. Уелч стриктно следеше никой да не пие в работно време. Поне в присъствието на цивилни, а сега около канала имаше десетина зяпачи.

— Сноу не е застрелян с пушка — отбеляза кисело Уелч. —
Застреляли са го с пистолет. Двайсет и втори калибър.

— Това казвам и аз — заяви Симсън. — Кели никога не е стрелял
с пистолет.

В канала вече имаше двама водолази, други двама стояха
отстрани и проверяваха екипировката си. Други членове на екипа
държаха въжета, вързани за двамата им колеги под водата; един чакаше
в гумена лодка по средата на канала. Претърсваха дъното вече повече
от осем часа и бяха решили да продължат през цялата нощ, вместо да
го отложат за сутринта. Уелч подозираше, че основната причина за
това решение са по-високите ставки за извънреден труд, но не се
противопостави. Искаше да сложи край на този фарс колкото се може
по-бързо, за да се върне при началник Едуардс и да му каже с чисто
сърце, че Кели е лъжлив мръсник, който трябва да бъде изправен на
съд за подвеждане на следствието.

— Какво ще кажете за по едно кафе? — попита Кларк.

— Наоколо няма кафенета — отбеляза Уелч.

— На съседната улица има кръчма.

Уелч го изгледа на кръв.

— За вчерашен ли ме мислиш?

— Е, трябваше да пробвам, шефе — отвърна нагло Кларк.

Каналът беше само около пет метра дълбок и светлината от
прожекторите на водолазите се виждаше на дъното. Уелч отново
запристъпя от крак на крак. Реши да продължи още един час. Бяха
започнали от мястото, описано от Кели, и сега търсеха в двете посоки
по дължината на канала.

Един от зяпачите на другия бряг носеше фотоапарат с дълъг
обектив и голяма светкавица. Приличаше на професионалист и Уелч
отправи мълчалива молитва към небето да не е репортер. Вече си
представяше заглавията: „Полицията възстановява следствието по
случая «Тери Грийн».“ Той потрепери.

В канала забълбукаха мехурчета и на повърхността се появи
ръка, държаща някакъв предмет. Нещо гладко и мокро проблесна на
светлината на прожекторите. Нещо, обезпокоително напомнящо
пистолет.

— Мамка му — изруга Уелч.

— Прилича на дваайсет и втори калибър — отбеляза Дъган.

* * *

Тери закачи кърпата си до вратата на банята и влезе при душовете. Вътре имаше трима мъже, и тримата му кимнаха за поздрав.

Тери се насапуниса и с наслада се пъхна под горещия душ. Едно от нещата, които му липсваха най-много, беше възможността да се къпе, когато си поиска. Тримата затворници приключиха банята и си тръгнаха; шляпането от босите им крака по плочките заглъхна. Тери затвори очи и пъхна лице под струята.

Завъртя се и разпери ръце. Чу стъпки и отвори очи. В банята влязоха двама облечени мъже. Тери познаваше единия — Родни Хобсън: с бръсната глава, целия покрит с татуировки, излежаваше присъда за двойно убийство. Другият бе по-нисък, набит, с физиономия на жаба — дебели устни и изпъкнали очи. Казваше се Бирн и както Хобсън излежаваше доживотна присъда. Хобсън държеше самоделен нож — острие от бръснач, закрепено на дръжка от четка за зъби. Бирн носеше зловеца заострена метална пръчка, дващестина сантиметра дълга. Двамата запристъпяха към Тери, без да обръщат внимание на водата, стичаща се по дрехите им.

Тери излезе изпод душа. Знаеше, че няма смисъл да казва каквото и да било: Хобсън и Бирн не бяха дошли да си приказват. Нямаше смисъл и да вика за помощ. Никой затворник нямаше да се притече, а и се съмняваше двамата мъже да са влезли в банята, без да ги е видял някой надзирател. Пазачите сигурно знаеха какво става. Трябваше да се спасява сам.

Хобсън замахна с острието и Тери отстъпи бързо. Хобсън се ухили. Тери се дръпна встрани и нападателят му също се премести. Хобсън се навря под струята и примигна от водата. Тери се възползва, бързо пристъпи напред и го ритна между краката. Хобсън успя да се извърти и кракът на Тери уцели бедрото му. Хобсън изръмжа и замахна с острието, пропусна на сантиметри крака на Тери.

Бирн се хвърли напред с металната пръчка, но Тери успя да отбие удара. Опита да хване ръката на Бирн, но нападателят се оказа твърде бърз.

Двамата мъже смениха позицията си, бяха се задъхали. Тери отскочи наляво към канала. Бръкна вътре и измъкна дълга оловна

тръба. Беше я скрил там още в деня, когато Дюн го предупреди, че някой иска да го убие. Той я удари в дланта си и се ухили злобно на нападателите си:

— Добре, момчета. Да се повеселим.

Хобсън и Бирн се спогледаха бързо. Бирн, изглежда, се постъписа, но Хобсън кимна към Тери и изсъска:

— Да приключваме с този нещастник.

Бирн вдигна металната пръчка и пристъпи напред, но прекалено бавно. Тери замахна с тръбата и го удари по лакътя. Бирн изкрещя от болка и изпусна желязото, то издрънча на пода.

Тери опита да изрита оръжието му, но Хобсън се приближи, размахвайки бръснача. Тери отскочи бързо.

Бирн стискаше ранения си лакът.

— По дяволите, човече, използвай другата ръка — извика му Хобсън.

Запристъпя към Тери и ритна дългото желязо към Бирн, който се наведе и го взе с лявата ръка.

Хобсън продължи да настъпва, докато притисна Тери в ъгъла. Бирн се приближи зад другаря си с маниакален блясък в очите, дясната му ръка висеше безжизнено.

Хобсън се ухили победоносно.

— Мъртъв си, Грийн!

Тери не каза нищо. Бавно завъртя тръбата, застана разкрячен, с разперени ръце в очакване на следващия удар. Бирн щеше да опита да го прободне със заострения край на желязото. Хобсън трябваше да го пореже странично с бръснача. Различни оръжия, различен начин на нападение, различна отбрана. Тери се стараеше да диша спокойно, да се съсредоточи. Хобсън и Бирн се задъхваха като разярени бикове, гърдите им се повдигаха и отпускаха учестено.

Хобсън нападна пръв, замахна с острието към корема му. Тери си пое дълбоко въздух и замахна с тръбата към главата му. Улучи го в устата и му счупи един зъб. По лицето на Хобсън рухна кръв, той изстена и отстъпи. Бирн замахна с желязото към лицето му и Тери приклезна. Усети леко щипене на гърдите и осъзна, че Хобсън го е порязал.

Той се опря на коляно на пода и замахна с все сила с тръбата към прасеца на Бирн. Чу изпукване и нападателят се строполи със силен

стон. Тери се изправи и се хвърли върху Хобсън. Фрасна го силно по бръснатата глава. Хобсън завъртя очи и се отпусна на колене. Тери го удари отново в тила и той падна по очи. Бирн стенеше и опитваше да се изправи. Тери го заудря в бъбреците и не спря, докато нападателят не престана да мърда.

Тери се изправи, олюлявайки се, над двамата ранени. Избърса лице, после върна тръбата в скривалището ѝ. По плочките покапа кръв, водата я отми към канала. Тери огледа раната на гърдите си. Беше петнайсетина сантиметра дълга, точно над корема. Не изглеждаше особено дълбока, но щеше да има нужда от няколко шева.

Той взе кърпата, уви я около кръста си и излезе от банята.

Главен надзирател Ригс стоеше в тоалетната, облегал на една от кабинките. Като видя Тери, той се изправи, по лицето му се изписа изненада. Загледа с отворена уста раната на гърдите на Тери.

Тери прокара пръст по разреза и показа кървавия си пръст на надзирателя, докато минаваше покрай него към дрехите си.

— Порязах се при бръснене, господин Ригс.

Началник Едуардс стоеше на прозореца с ръце зад гърба.

— Не мога да разбера това нежелание да приемеш нещата такива, каквито са, Франк — каза той.

Уелч, който крачеше напред–назад, поклати глава:

— Тери Грийн е убиецът на Престън Сноу. Ясно е като бял ден.

— Отстранен си от случая, Франк.

Уелч спря.

— Как пък не?

Едуардс потръпна. Изглежда сериозно подчинения си и Уелч осъзна, че е прекалил.

— Съжалявам — извини си той.

Едуардс кимна.

— Ама нали ви казвам — продължи Уелч по-предпазливо. — Шон Кели не го е направил. Няма начин. Лъже.

Едуардс се отдалечи от прозореца и седна зад бюрото си. Сключи пръсти и подпря брадичка на тях.

— Виж фактите, Франк. Защо му е на Кели да си проси доживотна присъда? Осъден е на седем години за въоръжен грабеж,

вероятно ще излежи само четири. Той твърди, че е убил Сноу, каза ни къде е pistolетът. Нали това е оръжието на убийството?

Уелч кимна. Криминолозите бяха установили, че куршумите, убили Сноу, са били изстреляни от pistolета, намерен в канала.

— Пък и така и не измислихме мотив Грийн да убива Сноу — добави началникът.

— Свада между наркотърговец и пласъора му. Всеки ден стават такива убийства.

— Да, но нямаме нищо конкретно, Франк. Кели има мотив. Пари. Уелч поклати глава.

— Тери Грийн ще е въвн от затвора, преди да се обърнеш, Франк. — Едуардс постави ръце върху бюрото. — По-добре мирувай, за да избегнем скандала в пресата.

Уелч изсумтя и се обърна да си върви.

— Ще направя всичко възможно, но...

Уелч изхвърча от кабинета, преди началникът да довърши изречението.

* * *

Сам зареждаше миялната машина, когато телефонът извъня. Беше Лорънс Патерсън.

— Саманта, имам добри новини. Най-добрите. Пускат Тери.

— Какво?

— Тери излиза на свобода. След няколко дни, най-много една седмица.

Краката на Сам се подкосиха и тя се подпря на хладилника.

— Какво е станало, Лорънс?

— Друг затворник признал, че е извършил убийството. Насочил е полицията към оръжието. Случаят е ясен.

— Така казаха и за Тери.

— Това е различно, Саманта. Единственото доказателство срещу него беше свидетелят, а Морисън е мъртъв...

— Ами веществените доказателства?

— Опровергани са. Уелч ще си изпати за това.

— Не мога да повярвам.

— Повярвай ми. Ще минем по бързата процедура пред Апелативния съд. Ще възбудим дело за обезщетение, както си му е редът. Ние спечелихме, Саманта! Тери се прибира вкъщи.

— Хубава новина, Лорънс — съгласи се неубедено Сам.

— Вече говорих с него, с нетърпение чака да те види. Каза да забавиш онази работа, докато излезе.

Сам се намръщи.

— Онази работа ли?

— Нали знаеш. Онова, което организираш. Сделката.

Сам най-после разбра какво има предвид — фалшивите банкноти.

— Добре, Лорънс. Ясно. Благодаря.

Тя затвори и седна на масата. Запита се защо не се чувства особено въодушевена. Нали точно това целеше — да изкара Тери от затвора. Новината за освобождаването му обаче никак не я зарадва. Всъщност изпитваше страх. Спомни си една сцена от близките няколко дена и най-после осъзна кое я тревожи толкова. Бяха думите на Тери, преди да го вкарат в микробуса след погребението: „Горе главата. Очаквай добри новини.“

Откъде знаеше? Как можеше Тери да е сигурен, че някой друг ще признае за убийството на Престън Сноу?

Следващите няколко дни минаха като сън. Повечето приятели на Тери се обадиха да честитят. Джордж Кей, Дейвид Джаксън, Уоруик Лок. Дори Майки Фокс телефонира от Испания, където подготвяше следваща сделка, за да възстанови загубите от провала с канабиса. Всички бързаха да засвидетелстват верността си към Тери. Сам приемаше поздравленията и добрите им пожелания сдържано, не можеше да забрави колко неуслужливо се бяха държали, когато имаше нужда от тях.

В деня преди обжалването къщата бе обсадена от журналисти и тя остави пердетата спуснати и изключи телефона. Триша не пожела да отиде на училище и Сам не я насилваше. Двете си останаха вкъщи и гледаха телевизия. Журналистите не спряха да пъхат бележки под вратата ѝ с предложения за пари срещу интервю и звънецът звънеше толкова често, че тя накрая се принуди да го изключи.

Вечерта репортерите станаха още по-нагли, вероятно защото ги притискаха срокове. Някои по-смели тъпчеха градината и чукаха по прозорците, а един, преоблечен като момче за доставка на цветя, избълва цял куп въпроси, преди Триша да му тресне вратата.

Когато погледна през прозореца и забеляза как един телевизионен екип се прехвърля през оградата, Сам реши, че чашата на търпението ѝ е преляла, и се обади на Анди Макинли. Той дойде след около половин час с още шестима охранители от „Лапландия“. Те изхвърлиха всички натрапници от двора и застанаха на вратата, гледайки заплашително всеки новопоявил се журналист.

Сам покани Макинли вътре и му направи кафе.

— Обадох се в полицията, но те казаха, че не могат да направят нищо — оплака се тя.

— По-скоро не искат да направят нищо. Ще станат за смях, когато Тери излезе.

— Не мога да повярвам, че стана толкова бързо. Преди няколко седмици изглеждаше, че никога няма да го пуснат. Сега... — Тя поклати глава. — Не знам, Анди.

Макинли загледа мълчаливо чашата си.

— Мислиш ли... — Тя замълча; запали цигара. — Извинявай. Няма логика.

— Преживяхте много, госпожо Грийн.

— Да. Може би. — Отгоре Триша наду уредбата си; Сам се усмихна тъжно. — Триша не е особено радостна, че ще освободят баща ѝ.

Макинли сведе смутено поглед и Сам осъзна, че го поставя в неудобно положение. Макар че напоследък работеше като неин бодигард, той все още бе подчинен на Тери.

— Благодаря, че дойде, Анди.

— За мен беше удоволствие, госпожо Грийн. Мога да остана и през нощта.

— Сигурен ли си?

— Мисля, че и съпругът ви би одобрил. А и утре сутринта трябва да ви закарам в съда.

Сам се почувства много по-спокойна в присъствието на Макинли. Настани го в стаята на Джейми. На сутринта той стана половин час преди нея и направи бекон с яйца. Триша се намуси на храната, но Сам яде с апетит и изпи две чаши силно кафе.

Когато излязоха за съда, повечето журналисти се бяха отказали. Двама от приятелите на Макинли още пазеха на вратата. До една кола чакаха мъж и жена. Мъжът направи вял опит да изкрещи няколко въпроса, докато лексусът минаваше покрай тях, а жената извади фотоапарат. Сам наведе глава, докато се отдалечат от журналистите.

— В съда ще има още, госпожо Грийн — предупреди Макинли; закопча колана със свободната си ръка, докато караше. — Това е голяма сензация.

— Паразити — каза Сам и си сложи черни очила.

Макинли остана при колата, а тя влезе в съда. Тери бе въведен от двама служители от затвора; махна на Сам и се усмихна. Пайк и Ръсел също бяха в залата; говореха оживено и млъкнаха едва когато приставът нареди да запазят тишина.

Съдиите бяха трима, но само единият говореше. Сам не го слушаше, изненада се от краткостта на процедурата. Две-три минути. След това в залата избухнаха радостни възгласи.

Тери се приближи и я прегърна.

— Нали ти казах — прошепна ѝ на ухото. — Казах ти, че всичко ще се оправи.

Лорънс Патерсън го потупа по гърба, а защитникът му Джон Орвис му стисна ръката. Тери прегърна Сам и двамата тръгнаха заедно

към изхода.

В задната част на залата седяха Уелч и още двама детективи с мрачни лица. Тери се ухили на Уелч.

— Заповядай в кръчмата, Радел. Аз черпя.

— Остави го, Тери — прошепна Сам и го прегърна.

Навън защракаха фотоапарати, телевизионните екипи запалиха ослепителни прожектори. Сам си сложи черните очила, а Тери започна кратка импровизирана реч:

— Искам само да благодаря на адвокатите си и на всички, които ме поддържаха по време на престоя ми в затвора. Винаги съм знаел, че съм невинен, но това не е единствената съдебна грешка в тази страна и няма да е последната. Някой трябва да контролира полицията по-изкъсо. Дори за слепец бе ясно, че не съм извършил това убийство.

Неколцина репортери закрепяха въпроси, но Тери вдигна ръце, за да млъкнат.

— Жал ми е за семейство Сноу — продължи. — За това, което преживяха. Сега искам само да се върна у дома при семейството си. Надявам се, че всички ще уважите правото ми на личен живот. Сега с удоволствие ще ви отговоря на няколко въпроса, но след това искам да оставите мен и близките ми на мира.

Последва нов дъжд от въпроси.

Сам задърпа Тери, но той не помръдна. Харесваше му да е център на вниманието.

Макинли седеше в лексуса и наблюдаваше как Тери говори с насъбралите се журналисти. Забеляза познато лице и настръхна. Люк Сноу вървеше самоуверено по улицата към съда, с плитки, скрити под черна вълнена шапка, и рамене, свити под зеленото камуфлажно яке.

Макинли слезе от колата и тръгна да го пресрещне. Вниманието на Сноу бе съсредоточено върху Тери и журналистите и той забеляза Макинли чак когато ирландецът се изправи пред него.

— Дори не си го помисляй, Люк — предупреди тихо Макинли.

Дясната ръка на Сноу потрепна. Макинли мерна нещо метално в джоба му. Нож. Той си отдъхна. С нож можеше да се справи. По-лошо щеше да е, ако чернокожият имаше пистолет.

— Той уби брат ми — изсъска през зъби Сноу.

Макинли погледна строго младежа, държеше ръцете си разперени, за да не го предизвиква към необмислени действия, но в същото време да може да реагира навреме.

— Съдията каза, че не го е извършил — отбеляза Макинли.

— По дяволите, съдията.

Сноу опита да се промъкне покрай Макинли, но ирландецът му препречи пътя. Чернокожият понечи да измъкне ножа и бодигардът го стисна за ръката. Сноу опита да се съпротивлява, но Макинли бе доста по-як.

— Ще ти счупя ръката — предупреди той.

— Той уби брат ми! — изсъска Сноу. В очите му заблестяха сълзи, брадичката му затрепери. — Гледай го сега как се перчи пред шибаната преса.

— Не го прави за слава, Люк. — Макинли почувства, че противникът му вече не се съпротивлява. — Връщай се вкъщи.

— Ще го убия.

— Няма да го убиеш, Люк. Поне не тук. При толкова много ченгета.

Пред сградата на съда стояха трима униформени полицаи, Раquel и другите двама детективи също излязоха. Неколцина репортери се втурнаха към тях с касетофони и бележници.

— Няма да се добереш до Грийн. Ще завършиш в затвора. И за какво?

— Заради брат ми. Заради шибания ми брат.

Тери и Сам се отделиха от репортерите. Ръсел и Пайк ги последваха. Флечър ги чакаше зад волана на голямо беемве и всички се качиха при него.

Сноу изпрати колата с поглед. По бузата му се стече сълза и той извади дясната си ръка, за да я избърше, без да изпуска петнайсетсантиметровия ловджийски нож.

— За бога, Люк, прибери това! — прошепна Макинли; огледа се, за да види дали полицаите не са ги забелязали.

Сноу осъзна какво прави и бързо скри ножа.

— Съжалявам.

Макинли го потупа по рамото.

— Върви си сега.

Сноу кимна и бавно се отдалечи с наведена глава. Макинли го изчака да се загуби от поглед и се върна в лексуса.

Джордж Кей бе затворил „Лапландия“ за посетители и беше осигурил няколко кашона от най-хубавото шампанско за празненството по случай завръщането на Тери. Повечето танцьорки бяха наети за вечерта, но с нареждане да се облекат по-консервативно заради многото съпруги, които щяха да присъстват.

Повече от двеста гласа посрещнаха Кей на сцената, където между два сребристи пилона висеше плакат „Добре дошъл вкъщи, Тери“. Кей почука по микрофона и прошепна: „Проба, проба“, после призова за тишина.

Радостните възгласи постепенно затихнаха, само от време на време се чуваше пукане от отварянето на някоя бутилка шампанско.

— Значи старата поговорка е вярна — заговори Кей, разхлабвайки вратовръзката си. — Че никой не може да възпре добрия човек. А няма по-добър човек от Тери Грийн. Хайде, Тери. Ела тук!

Тери се качи на сцената сред бурни овации. Вдигна победоносно ръце. Тълпата заръкопляска гръмко. Ким Флечър падна със стола си назад и се сгромоляса с трясък. Пайк и Ръсел му помогнаха да стане и той махна сконфузено на Тери.

Тери се разсмя гръмко. Остави гостите да го приветстват цяла минута, после размаха ръце за тишина.

— Млъкнете, искам да кажа нещо!

Присъстващите заръкопляскаха още по-силно и Тери се усмихна на Сам, която седеше на една маса с Ричард Ашър и Лорънс Патерсън. Тя му отвърна с усмивка и вдигна чашата си.

Най-накрая залата се успокои и Кей подаде микрофона на Тери. Той излезе на средата на сцената, един прожектор го освети.

— Искам да благодаря на всички за поддръжката — заговори той. — През последните няколко седмици понякога си мислех, че ще прекарам остатъка от живота си зад решетките.

Откъм масата на Флечър се чува възгласи:

— Няма начин.

— Наистина. Точно в такива моменти човек разбира кои са истинските му приятели. А аз открих много приятели. — Публиката

отново избухна в аплодисменти и Тери закрепя, за да ги надвика: — Това означава, че аз не мога без вас!

Врявата се усили и всички вдигнаха чаши за тост.

Тери изчака да утихнат.

— А за онези, които се чудят... — Той замълча и се потупа отзад.
— Да, все още съм девствен.

Гостите избухнаха в смях и отново заръкопляскаха.

Тери вдигна ръка за тишина и посочи Патерсън:

— На теб, Лорънс, не знам как да ти се отблагодаря.

Патерсън вдигна чаша и изкрещя:

— Ще намериш начин, като видиш сметката ми!

— Да — не остана назад Тери, — ще ти запуша устата с чека си.

Последва нов смях и Тери отново призова за тишина.

— Има обаче един човек, на когото дължа всичко. Без нея... е, тя знае какво направи за мен. И какво ѝ дължа. Сам, ела тук. Хайде.

Сам поклати глава.

— Хайде! — изкрещя Тери.

Сам се усмихна, но пак поклати глава. Наоколо се разнесоха възгласи: „Хайде, Сам.“ Тя вдигна ръце пред лицето си.

Тери тръгна към нея, размаха пръст. Проекторът я освети и тя закри очи.

— Не ме карай да слеза и да те кача насила тук! — предупреди Тери.

Сам стана сред гръмки аплодисменти. Провря се между масите към сцената и Тери ѝ помогна да се качи. Прегърна я през кръста и размаха ръка.

— Искам всички да знаете, че аз обичам тази жена. Тя ме поддържаше, когато имах нужда от нея, тя запази семейството ми и направи онова, което трябваше. — Тери постави ръка на сърцето си и погледна Сам в очите. — Знам, че животът ти с мен през последните няколко години не беше лесен, Сам. Сега с ръка на сърцето те моля за прошка. Ще ти се реванширам, обещавам.

Сам го погледна, още се чувстваше неловко, че е център на вниманието. Той я погали по бузата, сякаш опитваше да я накара да се усмихне. Тя бавно поклати глава и по устните ѝ постепенно се изписа усмивка. Тери се наведе и я целуна по устата. Залата избухна в нови аплодисменти като след някакво виртуозно изпълнение.

— Имам едно последно желание! — продължи Тери.

— Това е само за осъдените на смърт! — изкрещя Флечър.

— Някой ще запуши ли устата на този Ким? Сериозно, Сам, какво ще кажеш за една песен? За мен.

Тя поклати глава.

— Хайде — настоя той; застана на едно коляно и ѝ подаде микрофона. — Моля те. Изпей нещо.

— Не — изсъска тя. — От векове не съм пяла.

Гостите започнаха да я насърчават и тя неохотно взе микрофона.

— Ще си платиш за това — прошепна, но Тери само се усмихна.

Уредбата засвири някакъв съпровод. Джордж Кей вдигна окуражително палец. Тери се изправи и остави Сам сама на сцената.

Тя смотолевя първите няколко думи, но бързо навлезе в мелодията. Остана изумена колко лесно ѝ се удава. Не беше пяла професионално повече от двайсет години, въпреки че често изпълняваше по нещо на събирания с приятели. За щастие слушателите ѝ обикновено бяха толкова пияни, че не забелязваха кога бърка текста или мелодията.

Тери седна до Ашър и Патерсън и вдигна чашата си към нея. Сам излезе на ръба на сцената и запя към него. Почти като в миналите дни, помисли си. В дните, преди той да започне да ѝ изневерява прекалено често. Преди да го изрита от къщи, преди да го осъдят за убийство. В дните, преди тя да стане наркотърговец и гангстерски шеф.

Докато пееше, забеляза Анди Макинли в задната част на залата. Той я съзерцаваше с безизразно лице, сякаш умът му беше другаде. Сам му се усмихна, но Макинли не реагира. Изглеждаше, сякаш вижда през нея. Чувството беше неприятно и Сам потрепери.

Беше на средата на последния куплет, когато лампите изведнъж светнаха и музиката спря. Един униформен полицаи и две полицайки прекосиха залата и се приближиха към Тери. Сърцето на Сам се сви. Едрият полицаи постави ръка на рамото на Тери. Тери застина, на лицето му се четеше ужас.

— Господин Терънс Грийн? — попита полицаят.

Двете полицайки, руса и червенокоса, застанаха зад него. Едната извади белезници.

— Какво, по дяволите, става тук? — възкликна Тери.

— Терънс Грийн, имам заповед за арестуването ви...

Тери опита да се изправи, но русата полицайка го блъсна и щракна белезниците около лявата му китка.

— Трябва да ви предупредя — продължи полицаят, — че всичко, което кажете, може да бъде...

Полицаят се обърна към червенокосата си колежка, хвана полата ѝ и я смъкна. Отдолу полицайката носеше дълги чорапи и червени бикини.

— ... свалено и хвърлено върху вас!

Джордж Кей пусна отново уредбата и в залата зазвуча музика за стриптийз. Тримата полицаи съблякоха останалите си дрехи и блондинката седна в скута на Тери и отърка гърди в лицето му; червенокосата завърза ръцете му отзад. Уоруик Лок стана от масата си и извика нещо и Сам реши, че вероятно той е виновникът за тази изненада. Блондинката прошепна нещо в ухото на Тери, но той поклати глава.

Сам продължи да ги наблюдава от сцената. Тери я погледна и ѝ се усмихна виновно. Сам също се усмихна, въпреки че не ѝ беше особено весело. Като гледаше Тери в стихията му, тя се запита дали вълкът ще си смени нрава. Погледна към бара, за да види какво прави Макинли, но него вече го нямаше.

Таксито ги остави пред къщата и Тери бутна на шофьора банкнота от двайсет лири и му каза да задържи рестото.

— Да не би финансовите ни проблеми да са приключили, а, Тери? — попита Сам, докато слизаше.

— Не, ще го удържа от надницата на Макинли. Трябваше той да ни докара тази вечер. Няма право да изчезва така.

Таксито тръгна и Сам бръкна в чантичката си за ключовете. Тери се приближи отзад и я целуна по врата.

— Сериозно говорех, Тери. Прием по едно и си тръгваш.

— Винаги си предразполагала мъжете.

Сам отвори вратата и Тери влезе след нея.

— Страхотна вечер, а? — отбеляза той.

— Да. Дяволска вечер.

— Трябва по-често да ме освобождават от затвора.

Сам влезе в хола и наля две големи чаши коняк. Когато се обръщаше да му подаде неговата, Тери я сграбчи изненадващо и я целуна. Тъй като ръцете ѝ бяха заети с чашите, тя не успя да го отблъсне, а той бе запушил устата ѝ със своята. Тя опита да се противопостави, но скоро впи устни в неговите. Той започна да я гали по врата, по гърдите. Тя усети как зърната ѝ се втвърдяват и изстена тихо.

Тери я пусна, усмихна се самодоволно. Взе чашата си и я вдигна.

— Наздраве, любов моя.

— Мръсник.

— Ти си ми жена, Сам. Не е забранено да те целувам.

— Разделени сме.

— Знам.

— Разделени сме почти от година и половина.

— Знам.

— Значи явно не разбираш какво означава да сме разделени.

Тери седна, отпи глътка коняк, без да сваля очи от нея.

— О, напротив, разбирам. Лорънс Патерсън отдели доста време, за да ми обясни. Какво означава и какви са финансовите последствия от това.

— Още ли държиш онзи апартамент?

— Да, още.

— Значи имаш къде да спиш.

— Сам... — възнегодува той.

— Не съм ти никаква „Сам“. Ако искаш, вземи тълковния речник на Триша да си опресниш знанията за значението на думата „разделям се“.

— Това беше преди година и половина, Сам. Сега е друго.

— Искаш да се върнеш, така ли?

Тери я погледна в очите.

— Ти искаш ли да се върна?

Сам се усмихна тъжно.

— Тери, не можеш да се върнеш в живота ми, сякаш нищо не се е случило.

— Знам.

— Ти ме предаде. Вече не мога да хвана бройката на жените, с които си ми изневерявал.

— Знам, знам. Съжалявам.

— Не съжаляваш, Тери. Виждам го в очите ти.

— По дяволите, Сам, при това шампанско, което съм изпил, се съмнявам, че в очите ми може да се види нещо.

— Аз го виждам, Тери. — Сам изпи коняка си и погледна часовника. — Трябва да си лягам. Ще ти извикам такси.

Тери се отпусна в креслото и разхлаби вратовръзката си.

— Сам, скъпа, къде ще намериш такси по това време на нощта?

Тя поклати глава.

— Никакъв проблем няма да имам.

Тери я погледна умолително и заскимтя като кученце.

— Смешен си — засмя се тя; изправи се и остави празната си чаша на масата. — Добре, остани. — Закани му се с пръст. — Ще спиш в стаята на Джейми.

Тя се наведе и го целуна по главата. Тери опита да я хване, но тя се изплъзна.

— И те предупреждавам, Терънс Грийн, спя с нож под възглавницата.

Тери затвори очи и опря глава на облегалката на креслото. Сам го загледа изпитателно. Косата му бе разрошена и на двете му бузи имаше следи от червилото на стриптийзьорките. Беше страшно хубав мъж и ставаше все по-привлекателен с годините. Сам знаеше защо жените си падат толкова по него. Още от първата им среща бе разбрала, че цял живот ще трябва да се съревновава с други за сърцето му. Бяха на италиански ресторант в Сохо и сервитьорката цяла вечер не спря да мига на парцали и да заголва бедрата си. Тери се правеше, че не забелязва, през цялото време съзерцаваше само Сам. Точно затова се влюби в него. Венчалната халка не го направи по-малко привлекателен за жените, но поне в първите години на брака им той й остана верен. Едва след раждането на Джейми започна да се прибира късно през нощта и Сам започна да открива признаците на изневярата. Отначало тя опита да си внуши, че си въобразява, но намираше твърде много бележки с телефонни номера в джобовете му, твърде много сметки от хотели и ресторанти.

Тери се усмихна, без да отваря очи.

— Гледаш ме, нали?

— Не.

Сам излезе, раздражена, че той още успява да предвиди действията ѝ.

Качи се на горния етаж и се изкъпа, погледна се в огледалото, докато се бършеше. Сложи си парфюм зад ушите и се усмихна на отражението си, после спря и се запита защо се гласи така. Остави шишенцето с парфюма и промърмори:

— Проклет да си, Тери.

Върна се в спалнята, загаси лампата и си легна. Остана по гръб, загледана в тавана и заслушана в собственото си дишане.

Чу лек шепот откъм вратата и се извъртя. Тери стоеше на прага в стария си халат.

— Намерих го в банята на децата — каза.

— Така и не се престраших да го изхвърля — отвърна тя. — Връщай се в леглото, Тери.

— Не говориш сериозно.

Тери пристъпи напред, без да сваля очи от нея.

— Тери...

Тя чу неувереността в собствения си глас и когато той направи още една крачка, цялата ѝ решителност да се съпротивлява се изпари. Тя въздъхна и отметна юргана. Тери смъкна халата и се мушна при нея. Сам се обърна по гръб и Тери започна да я гали, прокара ръка между краката ѝ. Тя се отпусна, остави му се, прошепна името му. Той се премести върху нея, впи устни в нейните.

Тя отмести глава, за да може да говори.

— Не ми причинявай повече болка, Тери — прошепна; стисна крака около кръста му.

— Няма. Обещавам.

Той отново впи устни в нейните. Тя се почувства, сякаш никога не са се разделяли. Той знаеше точно къде и как да я докосва, докато накрая тя беше негова, само негова...

Сам отвори очи. Тери я гледаше с лукава усмивка.

— Все още хъркаш.

— Мръсник — засмя се тя и леко го погъделичка.

Целунаха се и Тери я прегърна. Сам прокара ръка по корема му. Напипа пресния белег и се намръщи, вдигна завивките, за да види

какво е.

— Божичко, Тери, какво е станало?

Сам загледа раната. Беше десетина сантиметра дълга, с няколко хирургични шева. Почти зараснала бе, но тъканта наоколо все още беше подута и зачервена.

— Това е от нож — установи Сам.

— Какво, на лекарка ли се правиш сега? — изсмя се Тери.

— Не е смешно, Тери. Боли ли?

Той поклати глава.

— Само малко сърби. Още няколко дена, и съвсем ще мине. Повърхностна рана, така каза докторът. — Той се ухили. — Хайде, скъпа, снощи не й обърна внимание.

Сам се усмихна и го шляпна по гърдите.

— Не ми даде възможност. Едва успях да си поема дъх.

Тери се сгуши до нея.

— Сега имаш такава възможност.

Той я притисна до себе си и я целуна. Тъкмо се преместваше отново върху нея, когато вратата се отвори.

— Мамо, искаш ли чай? — попита Триша; видя Тери и застина. — Какво прави той тук?

Сам я погледна сериозно.

— Триша...

— Добро утро, Триш — поздрави спокойно Тери.

— Курва! — изкрещя Триша и избяга.

Сам отблъсна Тери.

— Тери...

— Остави я, ще се оправи.

Сам стана и си сложи пенъора. Отиде при стаята на Триша и почука.

— Махай се — извика отвътре момичето.

Сам отвори.

— Триш...

— Махай се!

Триша лежеше по лице в кревата и стискаше силно възглавницата. Сам седна до нея и постави ръка на рамото ѝ. Триша я отблъсна.

— Остави ме.

— Триша...

— Как можа?

— Триш... той ми е съпруг.

Триша се обърна и я погледна през сълзи.

— Той ни напусна. Не даваше и пет пари за теб или за когото и да било от нас.

— Не ни е напуснал. Аз го накарах да си отиде.

— Така твърдиш ти.

— Така е. Аз твърдя така. Каквото и да е станало, той се върна.

— Не се е върнал, мамо. Само минава. Само да му смигне някоя, и пак ще ни зареже.

Триша се отпусна отново на леглото и зарови лице във възглавницата. Сам я потупа по гърба и тя отново я отблъсна.

Сам се върна в спалнята си. Леглото беше празно. Тя чу шуртене на вода. Тери беше в банята. Тя седна на леглото и се хвана за главата.

Франк Уелч кимна на Кларк и детективът смени диапозитива. Уелч се приближи до стената и почука с пръст по образа на Шон Кели. В залата имаше петнайсетина детективи и Уелч знаеше, че всички са в течение на случая „Грийн“, така че не си направи труда да повтаря основните положения.

— Грийн се измъкна вчера от затвора, защото този негодник призна, че е застрелял Престън Сноу. Шон Кели. Излежава седемгодишна присъда.

Уелч кимна и Кларк показа следващия диапозитив — Тери Грийн.

— Всички знаем, че Тери Грийн е убиецът на Сноу. Затова първо трябва да разберем защо Кели е признал за убийството.

— Нали той ни насочи към оръжието на убийството? — обади се един млад детектив, който се беше присъединил към екипа съвсем наскоро.

Уелч се намръщи; този младок надали имаше и двацет години.

— Как се казваш, синко? — попита главният инспектор.

— Райт — отвърна стъписано детективът.

— Защо не изчаквате да ви дадат думата, детектив Райт? Да не искате случайно пак да патрулирате в униформа?

Детективът кимна и почервения като рак.

Уелч отново се обърна към голямата снимка на Тери Грийн на стената.

— И така, преди да ме прекъснат така нахално, щях да кажа, че искам Грийн под двацет и четири часово наблюдение. Той наскоро изгуби четири тона канабис и ще трябва бързо да си навакса. С някаква сделка. Може да са наркотици, може да е грабеж, но със сигурност ще е нещо голямо, и то много скоро. Трябва да го следим с лупа, докато не открием какво е замислил.

Лампите светнаха и Уелч присви очи и погледна към вратата, за да види кой си е позволил нахалството да го прекъсва. Беше началник Едуардс.

— Може ли да поговорим, Франк?

— Тъкмо обсъждахме нещо, сър.

— Сигурно може да почака.

Едуардс излезе, без да даде на Уелч възможност да възрази. Уелч изруга наум и последва шефа си в кабинета му.

Едуардс отиде зад бюрото си, но остана прав.

— Не ми е лесно да го кажа, Франк. Временно си отстранен.

Уелч не повярва на ушите си.

— Какво?

— Съжалявам, Франк.

— Съжалявате? Съжалявате?

— Заради веществените доказателства, Франк. След признанията на Кели уликите са поставени под съмнение.

Уелч поклати гневно глава.

— В коридора на Сноу имаше отпечатък от крака на Грийн, намерихме петна от кръвта му по една от обувките на Грийн.

— Точно това имах предвид.

Уелч го изгледа хладно.

— Намеквате, че съм подхвърлил улики, така ли?

Едуардс изръмжа, сякаш това беше последното, което би му хрумнало.

— Франк, моля те. Правиш си прибързани изводи. Просто ще има разследване. Дотогава можеш да си починеш, да се занимаеш малко с градината си.

— Живея на дванайсетия етаж.

По изражението на началника личеше, че няма смисъл да спори. Уелч се обърна да си върви.

— Франк?

Уелч спря.

— Какво?

— Дай си служебната карта.

Уелч извади портфейла си, хвърли картата си на бюрото на началника и излезе.

* * *

Един млад индиец говореше по телефона, но Бирн го удари по врата и когато затворникът се обърна, Хобсън измъкна фонокартата му от апарата и я хвърли през парапета към долните етажи.

— Изчезвай, да не я последваш — заплаши Бирн.

Ръката на Бирн беше в шина, но той бе почти два пъти по-едър от индиеца и младежът побърза да се оттегли по стълбите, да си търси фонокартата.

Хобсън пъкна своята в автомата и набра. От другата страна вдигнаха на осмото или деветото позвъняване. Бабата на Хобсън бе глуха с едното ухо и понякога ѝ беше нужно доста време, докато чуе телефона.

— Бабо? Аз съм.

— Здравей, миличък. Как си?

— Добре съм, бабо — отвърна Хобсън.

Бирн се оттегли на почетно разстояние, знаеше, че Хобсън не обича да го подслушват. Не че казваше нещо тайно, просто милите приказки с баба му не допринасяха за образа му на свиреп мъжага.

— Получи ли картичката за рождения си ден, бабо?

— Да, миличък. Благодаря.

Хобсън сам беше изработил картичката, прекарал бе часове в прерисуване на цветя от картинките в една книга от библиотеката на затвора.

— Съжалявам, че не успях да ти пратя истински цветя.

— О, няма нищо, миличък. Приятелят ти ми донесе.

Хобсън застина.

— Какво?

— Приятелят ти Тери.

Хобсън закри слушалката с ръка и изруга високо. Бирн го погледна тревожно, но Хобсън му махна да изчезва.

— Искаш ли да говориш с него? — попита бабата на Хобсън. —
Още е тук.

— Добре, бабо, дай ми го.

Хобсън стисна слушалката толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

Тери Грийн се обади.

— Здравсти, приятел. Как е старата дупка без мен?

— Един косъм да падне от главата ѝ, Грийн, и си мъртъв! —
изсъска Хобсън.

— Добре съм, разбира се. И баба ти е добре. Страхотна картичка.
Не знаех, че можеш да пишеш ръкописно.

— Махай се от дома ѝ!

— Тъкмо разправях на баба ти, че трябва да си сложи аларма против пожар. Тези стари къщи са истински гробници. — Гласът на Тери заглъхна. — Казвам му, госпожо Хобсън, че трябва да си сложите аларма против пожар.

— Мръсник! — изсъска Хобсън.

— Знаеш ли какво искам — продължи спокойно Тери. — Името. Само едно име и те оставям. Кой ти плати за онази работа в банята?

Хобсън удари с все сила по стената. Пое си дълбоко въздух.

— Не й прави нищо.

— Името.

— Кей. Джордж Кей.

— Виждаш ли? Не беше трудно.

Връзката прекъсна.

Хобсън изрева и отново удари по стената.

Бирн се приближи, постави ръка на рамото му.

— Какво има?

Хобсън изкрещя. Обърна се и удари с все сила Бирн в главата, след това се хвърли върху него и започна да го налага, докато двама надзиратели не ги разтърваха.

* * *

Тери се обърна и погледна през задното стъкло на беемвето.

— Мамка му — изсъска.

На три коли зад тях караше кафяв джип. Джипът на Уелч.

— На какво се прави този нещастник? — попита Флечър, който шофираше.

Пайк седеше до него и шумно дъвчеше дъвка.

— Проклет да съм, ако знам — отвърна Тери. — Може би си въобразява, че ще ни хване да обираме някоя поща.

— Да му се изплъзна ли? — попита Флечър.

— Не, нека се позабавляваме. — Тери надникна през страничния прозорец. — Завий наляво, карай към онзи квартал.

Флечър направи както му наредиха. Указаният квартал представляваше група осеметажни сгради, свързани с покрити пасажи. Флечър спря беемвето и тримата мъже се втурнаха към едно стълбище.

Когато беемвето навлезе в безлюдния квартал, Франк Уелч забави. Мястото не беше особено приятно, сградите бяха омацани с цветни спрейове, свърталище на наркопласьори и проститутки. Тук полицията идваше само с бронирани коли, никога пеша.

Той видя беемвето и наби спирачки. Беше спряно до голям контейнер, препълнен със счупени мебели и парчета линолеум. Колата бе празна.

Уелч слезе от джипа и се огледа. Не обичаше да оставя колата си без надзор, но ако искаше да разбере какво е намислил Тери Грийн, нямаше друг избор. Той тръгна към първата сграда, като от време на време поглеждаше назад, за да държи колата си под око.

Зави зад ъгъла и забеляза Грийн в един от проходите напред. Мафиотът вдигна ръка за поздрав и Уелч изруга наум. Бяха го усетили.

— Здравсти, Радел, насам!

Уелч пристъпи напред. В същия момент върху главата и по шлифера му потече вода. Той вдигна очи и тя заплиска по лицето му. Стомахът му се сви — даде си сметка, че това не е вода. Беше урина. Флечър и Пайк стояха на площадката над него със смъкнати панталони.

Уелч отскочи назад и изруга, Флечър и Пайк избухнаха в смях и закопчаха циповете си.

— Омитай се сега! — изкрещя Грийн.

Уелч се изчерви от срам. Свали шлифера си и се върна при колата. Започна да се бърше с кърпичка.

* * *

Сам прибираше торбите от покупките в саба си и си мислеше за Лора. Затова усети мъжа едва когато той застана до нея.

— Госпожа Грийн? — попита той с мек ирландски акцент.

Сам вдигна очи и се намръщи. Непознатият беше двацет и няколко годишен, с катраненочерна коса и яносини очи. Носеше елегантно черно кожено яке и кафяви панталони.

— Да? — отговори колебливо тя.

— Шефът ми иска да поговори с вас, ако имате време.

Той се усмихна спокойно и отметна един кичур от очите си. Имаше нещо момчешко в него, което ѝ напомняше за Тери.

— А шефът ви е...

— Човекът, който иска да говори с вас.

— Това ли е?

— Мисля, че знаете за какво става дума, госпожо Грийн.

Сам кимна.

— Добре.

— Колата ми е там.

Той кимна към един стар „Форд Ескорт“.

— Предпочитам да дойда с моята, ако ви устройва. Този месец вече имах проблем за неправилно паркиране.

— Както искате, госпожо Грийн.

Непознатият се качи във форда, а Сам — в сааба си. Той излезе от паркинга на супермаркета и тя го последва. Младежът спазваше ограниченията на скоростта и даваше навреме мигач преди всеки завой, за да я улесни. Минаха през Западен Лондон и завиха на север.

Фордът навлезе в едно гробище за автомобили, повечето от които без гуми и стъкла. Един работник с отегчено изражение вдигаше с кран останките от стар ягуар, за да ги пусне в машина за пресоване.

Фордът спря до стар фургон със счупени прозорци. От фургона излезе около петдесетгодишен мъж с работно облекло и жълта шапка.

— Благодаря, че се отзовахте толкова бързо, госпожо Грийн — каза той, когато Сам слезе от сааба.

Лицето му бе загоряло от слънцето и с благо изражение, очите му проблясваха. Той махна на шофьора на форда и младежът обърна и отпътува.

Отзад машината за пресоване започна да мели останките на ягуара.

Сам протегна ръка.

— Не бях сигурна дали имам друг избор.

Непознатият стисна ръката ѝ. Беше як и Сам усети мазоли по дланите му. Ръка на човек, свикнал с тежък физически труд.

— Разбира се, че имахте избор, госпожо Грийн. — Акцентът му също беше ирландски, но по-груб и гърлен, отколкото на младежа, който я беше довел. — Казвам се Макевой. Мартин Макевой. Може би

не трябваше да се представям, но след като името ми е написано с големи букви на входа на това място, не виждам причина да го крия. Като стана дума за името ми, държа да ви посъветвам да го забравите веднага щом си тръгнете оттук.

— Добре — отвърна Сам.

Тръгнаха заедно през двора между натрупаните останки от коли.

— И така, направете ми услуга да ми кажете какво точно говорихте с Брайън Мърфи.

Сам почти бе забравила за посещението си при Мърфи и за молбата си да получи информация за заниманията на Тери в нощта на убийството на Престън Сноу.

— Вече не е важно — каза. — Съпругът ми е на свобода.

— О, напротив, много е важно, госпожо Грийн.

Сам го погледна крадешком. Ирландецът се държеше много учтиво, но гласът му звучеше сериозно. Сам си даде сметка, че е сама с Макевой, че никой няма да чуе виковете ѝ от шума на машината за пресоване и че гробището за автомобили е най-подходящото място да се отърват от сааба ѝ. И от тялото ѝ. Тя потрепери. Дори Макевой да беше забелязал безпокойството ѝ, не го показа. Сам си пое дълбоко въздух.

— Съпругът ми бе обвинен в убийството на един наркопласьор. Престън Сноу. Каза ми, че в нощта на убийството е бил с някои от вашите хора, обсъждали са някаква сделка за пране на пари.

— Предполагам, че не е споменал имена.

Сам поклати глава.

Макевой спря и се обърна към нея.

— Той не е прал никакви пари за нас, госпожо Грийн. Ние не работим с хора, които не познаваме. А съпругът ви е такъв.

Сам почувства, че сърцето ѝ се свива. Едва си пое дъх, зави ѝ се свят. Тери я беше излъгал. И за това можеше да има само една причина.

— Съжалявам, госпожо Грийн — каза Макевой.

Стисна леко ръката ѝ. По очите му личеше, че и той си дава сметка за значението на информацията, която ѝ беше дал. Сам усети, че очите ѝ се наливат със сълзи, обърна се и се отдалечи бързо, за да не издаде чувствата си пред ирландеца.

* * *

В голямото легло лежаха две жени — блондинка с дълга до раменете коса и силиконови гърди и брюнетка на не повече от седемнайсет години. Блондинката целуна брюнетката, прокара ръка между краката ѝ и ги разтвори. По-младата жена изстена и погали гърдите на партньорката си, след това изви гръб, когато пръстите на другата проникнаха във влагалището ѝ.

— По дяволите, Мади, поне се преструвай, че ти харесва! — изкрещя Уоруик Лок. — С тази физиономия никак не ме възбуждаш.

Блондинката заработи по-енергично, размята коси, започна да гали и целува брюнетката, да ѝ говори мръсотии.

Лок се обърна към Тери.

— Шибани аматьорки.

Двамата седяха до оператора и звукотехника, които записваха двете жени.

Тери се ухили.

— Не мен ми изглеждат добре, Уоруик.

— Да. Е, значи и на екрана ще са добре.

Операторът облиза устни, окото му сякаш бе сраснало с камерата, той я насочи за близък план, когато блондинката започна да лиже брюнетката между краката.

— Добре, Алан, можеш да идваш — извика Лок.

Един едър мъж, с коса почти колкото на блондинката, смъкна халата си и се приближи до леглото.

— Дявол го взел — възкликна Тери, съзерцавайки половите му органи. — Този ми създава комплекси.

— Голям е, а? — съгласи се самодоволно Лок. — Чакай да го вдигне. Проблемът е, че Алан смърка толкова много кокаин, та му трябва цял час, за да се възбуди.

Алан се намести между двете жени. Брюнетката започна орален секс, а блондинката — да търка гърди по неговите с отегчено изражение.

— Мади, ако не смениш тази физиономия, ще те изхвърля! — изкрещя Лок. — А ти, Алан, започни да си мислиш за нещо хубаво,

става ли? Лицето ти трябва да изразява удоволствие, за което всеки мъж мечтае. — Лок се намръщи и поклати глава. — Некадърници.

Вратата в другия край на хангара, в който се снимаше порнофилмът, се отвори и на прага се появи едър мъж. Беше Марк Блэксток, с дълъг, износен шлифер и омачкан костюм. Отиде при Тери и кимна сериозно.

— Не обичам да ме викат като куче.

Тери се усмихна любезно.

— В управлението ли предпочиташ да идвам?

— Знаеш какво имам предвид. — Полицаят загледа с отвращение как блондинката се покачва върху надарения мъж. — И защо тук?

— По-интимно е. — Тери посочи тримата върху леглото. — Пък и можеш да се включиш, ако ти се прииска.

Блаки явно не го смяташе за забавно. Обърна се с гръб към леглото.

— Не ми губи времето, Тери.

— Моля ви, опитваме се да снимаме — възнегодува Лок.

Тери стана, постави ръка върху рамото на Блэксток и го поведе към другия край на халето.

— Виж, Блаки, Ракел не ме оставя на мира.

— Временно е отстранен.

— Може би, но продължава да ми досажда. Искам да се разкара.

Тери извади един плик от джоба си и го подаде на детектива.

Блаки не го отвори.

— Да не сме пак на скрита камера, Тери?

Тери го потупа по гърба.

— На стари години започваш да развиваш параноя.

Блаки отвори плика и преброи банкнотите.

— С Ракел и сам мога да се справя — добави Тери. — Искам да знам дали службите за борба с организираната престъпност не душат наоколо.

— Съмнявам се, че ще си губят времето с теб. Интересуват се от по-едри риби.

— Благодаря за комплимента.

— Ще поразпитам — обеща Блаки и прибра плика.

— Има още нещо.

Блаки въздъхна.

— Винаги има.
— Мисля, че Джордж Кей пее на Раquel. Ще провериш ли?
— Не мислиш ли, че прекаляваш? — Блаки поклати унило глава.
— Сам твърдеше, че ще се откажеш. Че ще започнеш законен бизнес.
— Така мисля да направя.
— Кога?
Тери вдигна рамене, без да отговори.

* * *

Сам бе завряла глава във фурната, когато чу Тери да я вика.
— Тук съм — изкрещя тя.
Той влезе в кухнята.
— Не знаех, че нещата са толкова зле — отбеляза той, когато я видя какво прави.
Тя измъкна главата си и свали гумените ръкавици.
— Фурните трябва да се чистят от време на време. От мен да го знаеш.
— Има ли шанс да получа кафе? — попита той и седна на масата.
— Какво има, Тери?
— Защо трябва да има нещо?
— Защото изглеждаш, сякаш са ти потънали гемиите.
Тя направи две кафета и седна срещу него.
Тери въздъхна.
— Проблемът е, че Раquel ме преследва като разгонен пес. Отстранен е временно от служба, но докато ме следи, не мога да си гледам работата. А ако види, че заминавам за Испания, ще вдигне вой. Трябва да ми помогнеш, Сам.
Тя остави чашата си.
— Не.
— Парите ще са готови тази седмица.
Сам въздъхна отчаяно.
— Нека Майки Фокс го направи. Или Макинли.
— Те са само работна ръка, Сам. Имам нужда от теб.
Тя го изгледа сурово, но не каза нищо.

— Сам, това е за последно.

— Поредното „за последно“. — Тя запали цигара и отпи глътка кафе. — Джейми идва в неделя. Мислех да сготвя. Агне. Винаги му е било любимо. Гледай да си тук, за да го разрежеш.

Тери се усмихна и кимна.

Сам се наведе към него.

— Това трябва да е наистина за последно, Тери. Не може все да ти върша мръсната работа. — Тя се облегна назад и поклати глава. — Мразя тази Испания.

Ема Ригс се извъртя и бутна съпруга си. Той изхърка силно и тя отново го сръга.

— Оливър. Събуди се!

Ригс отвори сънливо очи.

— Какво?

— Навън има някой.

— Сигурно пак проклетите котки — изръмжа той и се зави презглава с юргана.

Жена му поклати глава.

— Не мисля. Стори ми се, че звукът идва от гаража.

При споменаването на гаража Ригс подскочи. Седна и се заслуша, но единственият шум идваше от минаващите коли по близкото шосе.

— Сигурна ли си?

— Чух нещо, Оливър — настоя тя. — Не съм толкова стара, че да ми се причува.

Ригс смъкна крака от леглото и взе халата си.

— Ще се обадиш ли в полицията? — попита жена му.

— Стига глупости. И сам ще се справя. Сигурно са някакви хлапета.

Ригс слезе бързо и излезе от задния вход, като светна всички лампи, за да изплаши натрапника. Беше оставил правата лопата облегната на стената на къщата и я взе.

Долепеният до къщата гараж беше построен с подобни тухли, но между двете постройки нямаше пряка връзка. Имаше голяма метална врата отпред и по-малка, дървена, откъм задния двор. Ригс се запъти

към задната врата, стискайки лопатата с две ръце. Гаражът нямаше прозорци, така че нямаше начин да надникне вътре. Ригс допря ухо до задната врата. Отдръпна се рязко и изруга. Дъските бяха нагорещени. И той надуши миризма на дим.

Тъй като вратата беше заключена, той изтича обратно в кухнята, за да вземе ключа от куката до хладилника. След това отключи вратата и я отвори плахо. Отвътре изскочи огнен език и Ригс отскочи, за да не се опърли. Изруга отново, затръшна вратата и изтича от предната страна.

Спря и зина от изненада. Върху металната врата със зелен спрей бе изписано „ЧЕКИДЖИЯ“. Ригс протегна ръка и пипна вратата. И тя беше нагорещена. Ригс погледна ключалката. Бе счупена, пробита с бормашина. Той внимателно натисна дръжката и отвори. Отвътре излезе облак черен дим. Колата му, „Морис Травълър“, бе в пламъци. Горещината беше нетърпима и Ригс се отдръпна; от гаража не спираше да излиза пушек.

Неговата единствена гордост и радост изгаряше пред отчаяния му поглед. Бе посветил хиляди часове на тази кола, беше я възстановил от останките, намерени в едно гробище за автомобили. Прекарал бе всеки почивен ден през последните пет години в работа по нея и в излагането ѝ на различни конкурси за ретро автомобили, където гордо показваше постиженията си в реставрацията пред другите запалени любители. Сега колата бе минало и застраховката не можеше да покрие дори малка част от стойността ѝ.

Ригс знаеше кой е виновен за унищожаването на любимата му кола. Отговорът беше в зеления спрей. Тери Грийн. Проклетият Тери Грийн.

* * *

Сам взе такси от летището на Малага. Според Тери Майки Фокс живееше в голяма вила на около километър и половина от града. Шофьорът не познаваше района и на два пъти се наложи да отбива, за да пита за пътя, но накрая спряха пред голямата порта от ковано желязо на имението, заградено с триметрова каменна стена.

Шофьорът посочи портата.

— Това ли е? — попита Сам.

Шофьорът кимна. Тя плати и слезе. Натисна едно копче на домофонната уредба до вратата. След половин минута от уредбата се чу:

— Que?

— Аз съм Саманта Грийн. Идвам при Майки.

Последва мълчание и Сам се запита дали са я разбрали, накрая вратата избръмча и се отвори. Сам влезе и тръгна по криволичетата алея сред добре поддържан парк. Вилата бе огромна, с големи балкони и тераси и масивна сателитна антена на покрива.

Едно испанче на не повече от двайсет години я чакаше пред входа. Имаше катраненочерна коса, нежна мургава кожа и тъмнокафяви очи, носеше само пешкир около кръста. Не каза нищо, но когато Сам посегна към дръжката на вратата, то се обърна и влезе в къщата.

Сам последва момчето през пищно украсения вестибюл с висок таван. Влязоха през голяма двойна позлатена врата в хол, обзаведен с най-безвкусната мебелировка, която някога бе виждала. Имаше статуи на негърски воители в естествен размер, китайски вази, украсени с рисунки на цветя, кресла в стил Луи XIV табуретки и дивани с меки възглавници. По-голямата част от пода бе покрита с дебели килими. От тавана висяха тежки полилеи, а по стените бяха закачени картини на големци от деветнайсети век и съпругите им в масивни позлатени рамки. Дебели завеси от зелено кадифе закриваха прозорците, няколко лампи хвърляха мека светлина. Нямаше климатик, а и цялата обстановка беше толкова потискаща, че Сам почувства, че дъхът ѝ спира; за секунди плувна цялата в пот.

В противоположния край на стаята имаше остъклена плъзгаща се врата, водеща към голяма тераса. Сам излезе и присви очи под заслепяващото испанско слънце.

— Сам, насам! — извика Майки Фокс.

Тя закри очи с ръка и огледа терасата. Напред се разкриваше гледка към Средиземно море, невероятно яносиньо на цвят.

— Ето ме, Сам!

Майки Фокс лежеше на белите мраморни стъпала, водещи към голям басейн. От двете му страни стоеше по едно испанче. Момчетата бяха млади и красиви като онова с пешкира около кръста, което сега се

къпеше на един душ... без пешкира. Фокс държеше чаша за шампанско, до него стоеше кофичка с лед и бутилка „Дом Периньон“.

— Сам! Радвам се да те видя. Ела да се поизкъпеш. — Той кимна към двамата си млади придружители. — Това са Хесус. И Пабло. Ела, слагай си банския и сядай при нас.

Сам се усмихна.

— Младички са за мен, Майки. Пък и не е зле да останем сами. — Тя вдигна куфарчето си. — Трябва да поговорим делово.

— Говори спокойно, Сам. Те не разбират английски. Нали, Пабло?

Пабло се намръщи и наклони глава на една страна.

— Que?

Фокс се ухили.

— Виждаш ли? — Наведе се към кофичката с леда и допълни чашата си. — Та как е Тери?

— Свободен като птичка.

— Знаех си, че няма да успеят да го задържат за дълго. — Фокс се измъкна от басейна и си облече прасковеночервена хавлия. — Както гледам, ти навлизаш все по-навътре в бизнеса.

— Така се говори.

Жегата беше непоносима, затова Сам свали сакото си и нави ръкавите на бялата си копринена риза.

— Честно казано, няма какво чак толкова да обсъждаме — каза Фокс и се запъти към едни стълби, водещи за плажа отдолу.

— Майки, с високи токчета съм — запротестира Сам.

— Ами събуй се. Да ти влезе малко пясък между пръстите.

— Нося и чорапогащи.

Фокс се засмя и се върна на терасата. Седна на един дървен шезлонг и Сам се настани на съседния. Пабло притича с голям чадър, нагласи го така, че да пази сянка на Сам, след което скочи в басейна.

— Как върви бизнесът тук? — поинтересува се тя.

Фокс се намръщи.

— Никак. Тия испанци са пълни мърди. Убиват ме със скапаните си сиести.

— Би ли превел на английски?

— Влачат се като черва. Строителите. Майсторите. Бюрократите.

— Значи няма пари, а?

— Ще те излъжа, ако кажа, че виждам някаква надежда, Сам. Започваме да мислим обаче за префасониране на сградата, да обзаведем няколко луксозни апартамента. Марбела отново става привлекателна за големите баровци, можем да изкараме късмет.

— Кога?

Фокс вдигна безгрижно рамене.

— Маняна — отговори на лош испански. — Тери пита ли за инвестициите си?

— Не бих го нарекла инвестиция.

— Накрая ще има добра печалба, Сам. Можеш да кажеш на Тери, че съм му приготвил нова сделка, ако се интересува.

— Много мило от твоя страна, Майки, но Тери се пенсионира.

Фокс се изсмя.

— Тери Грийн да се затвори вкъщи? Никога.

— Сериозно говоря, Майки. Той наистина го иска.

Фокс спря да се смее, за да не я обиди.

— Какво ще пиеш, Сам?

— Нещо студено и безалкохолно.

— Портокалов сок? Тук отглеждат портокали под път и над път. Винаги има пресни.

— Страхотно, Майки. Благодаря.

Фокс изкрещя на Пабло, който плуваше бавно и грациозно бруст. Момчето му махна и се насочи към най-близкия край на басейна.

— Колите са готови, нали? — попита Сам.

— Тази вечер.

— Искам да ги видя, става ли?

— Разбира се, Сам. Не съм си и помислял друго.

Пабло се върна със запотена кана портокалов сок на един поднос. Остави я на масичката до шезлонга на Сам. Тя и Майки запазиха мълчание, докато момчето сипе сок в една чаша.

— Какви ги вършиш тук, Майки? — попита Сам, след като Пабло се върна в басейна. — Не ми се връзваш в тази обстановка.

— Пабло ли имаш предвид? Малко е непохватен, но има хубаво дупе.

— Имам предвид Коста дел Кримен^[1]. Предполагам, че из целия свят можеш да намериш Пабловци. — Тя махна към вилата. — Не ме разбирай погрешно, тук е хубаво, но Лондон си е Лондон, нали?

Фокс отпи шампанско, избърса устни.

— Има нещо гнило в Дания — заяви той.

Сам се намръщи.

— Имам предвид провала на сделката с марихуаната. Някой е пропял. Не можех да рискувам да остана. Не и преди да открием гнилия плод. Всъщност, Сам, изненадвам се, че още не си се махнала. Не знаеш кога ще попаднеш в капан. Кажй и на Тери да внимава.

Сам вдигна рамене.

— Ако искаха да ни арестуват, вече да са го направили. — Тя отпи глътка сок.

Фокс се наведе съучастнически към нея.

— За новата сделка говорех сериозно. Един руснак може да ни осигури пратка от Афганистан. Хубава стока.

Сам остави чашата си на масата.

— Хероин ли? — попита. — Стига бе, Майки. Дошла съм само да довърша сделката с фалшивите пари.

Фокс въздъхна и разхлаби колана на хавлията си.

— Истинските пари са там, Сам. Кажй на Тери, ако иска тлъстия залък...

Сам поклати глава и Фокс вдигна рамене и замълча.

— Виж какво, Майки. Дай да си пусна един душ и да си почина малко. После можеш да ме заведеш на вечеря.

— Разбира се, Сам. Какво ти се яде?

— О, не знам, Майки. Какво ще кажеш за нещо испанско?

Майки Фокс прояви разбиране и повече не спомена за хероина. Заведе Сам в един ресторант за морски деликатеси на края на малък скалист полуостров. Той бе редовен клиент в заведението и оберкелнерът го посрещна като стар приятел. Докато ги водеха към масата им, Сам забеляза снимка на Фокс и още няколко познати от Лондон с чаши шампанско в ръце.

Тя остави домакина да поръчва и той избра омар и шампанско. Сам се запита защо мъжете винаги взимат омар, когато искат да се покажат. Уоруик Лок беше ял същото, когато разговаряха за дела на Тери в модната къща. Имаше нещо първично в това как разчупват членестоногото, как изсмукваха месото му от хитиновата обвивка.

Тери никога не си беше падал по раци. Казваше, че били просто големи морски насекоми и че ако не били толкова скъпи, никой нямало да ги яде.

След като се нахраниха и оберкелнерът ги изпрати с полагащите се почести, Фокс закара Сам до един автосервиз в покрайнините на града. Вътре двама испански монтьори пъхаха опаковани в найлон пакети в специалните тайници на два мерцедеса.

Фокс взе един от пакетите с големина на тухла и извади малко сребърно ножче от джоба си. Срязва черния найлон и подаде пакета на Сам. Беше пълен с чисто нови банкноти от по петдесет лири. Сам измъкна една и върна пакета на Фокс. Вдигна банкнотата на светлината. Изглеждаше истинска до най-малката подробност, включително сребърната нишка и водния знак. Тя изсвири с уста.

— По дяволите, Майки. Добри са.

— Най-добрите.

Фокс хвърли пакета на един от монтьорите.

— Не разбирам защо трябваше да идвам с куфарче истински пари, за да плащам на шофьорите и останалите. — Сам вдигна фалшивата банкнота. — Защо просто не им дадем от тези?

Фокс се изсмя.

— Сам, те не си създават всички тези главоболия за ксерокопия. Искат истински мангизи.

Сам се усмихна разочаровано.

— Явно не размишлявам като престъпник. Откъде ги изкопа?

— Руснаци са. Не от хората на онзи с хероина, не се тревожи. Тези са от бившето КГБ. Печатали са фалшиви банкноти за руското правителство. Като идвали насам, откраднали няколко матрици. Сега са на свободна практика.

— Защо да прехвърляме парите във Великобритания? Не можем ли да ги пласираме тук?

— В Англия никой не проверява банкнотите, най-много някой да ги вдигне на светлината. Тук лирите са чужда валута и минават на обстойна проверка. Може да са добри, но си остават фалшиви. — Фокс се приближи до едната кола и надникна над рамото на човека, който прибираше парите в тайниците. — Освен това не искам тази гадост в задния си двор.

— В твоя ли заден двор, Майки?

— Засега да.

Фокс показва вдигнат палец на монтьора и му каза нещо на испански. Той се изсмя и Фокс го потупа по рамото.

— Тази нощ ще останеш ли във вилата, Сам? — попита след това.

— Защо не?

— Ще гледаме да не вдигаме много шум — добави с усмивка той.

— О, не се лишавай от нищо заради мен, Майки.

[1] Costa del Crimen — Престъпният бряг, игра на думи с наименованието на южното средиземноморско крайбрежие на Испания — Коста дел Сол — Слънчевия бряг, исп. — Б.пр. ↑

Тери превключи каналите на големия телевизор в търсене на нещо интересно за гледане. Тъкмо бе избрал един футболен мач по „Скай спорт“, когато чу изщракване на ключ от предната врата. Той изгаси звука и отиде при вратата на хола. Допря ухо до нея и се заслуша. Чу гласове, на Триша и на някакъв мъж.

— Сигурно вече спи, но все пак пази тишина — казваше Триша, след това се изхили.

Тери откряна вратата. Триша беше в коридора, тъкмо затваряше входната врата. Някакво момче с прилепнала по тялото бяла фланелка и камуфлажни панталони прокарваше ръка по дългата ѝ руса коса. Триша заключи и двамата тръгнаха към стълбите. При вида на Тери, облегат със скръстени ръце до вратата на хола, и двамата подскочиха.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита гневно Триша.

— Изпълнявам ролята на бавачка.

— Къде е мама?

— По работа.

— Вече е почти полунощ.

Тери се усмихна.

— Това щях да отбележа и аз. — Вгледа се в очите на дъщеря си; бяха зачервени, с разширени зеници. — Пила ли си?

Приблужи се към нея и тя се отмести, за да го заобиколи, но Тери бе твърде бърз и я сграбчи за раменете.

— Отивам да си лягам — сопна се тя.

— Какво си взела, Триш?

— Нищо.

— Нищо — повтори момчето.

Тери го погледна, сякаш го вижда за пръв път. Кожата му бе нежна като на Триша и, изглежда, не се бръснеше по-често от веднъж седмично. Имаше сиви очи и зениците му, също като тези на Триша, бяха разширени. Малка златна обеца висеше на лявото му ухо. Тери се пресегна, хвана я и я дръпна силно. Момчето изпищя и от ухото му рукна кръв.

— Мамка му! — изкрещя.

— Кен! — предупреди го Триша.

Кен опипа ухото си и погледна кървавата си ръка.

— Тече ми кръв! — изскимтя.

— Ами тогава си ходи вкъщи — предложи Тери. — Дай на мама да те прегледа.

Той хвърли обещата в лицето на момчето.

— Не можеш да постъпваш така! — изкрещя Триша. — Не съм малка.

— Тогава не се прави на такава. Качвай се веднага в стаята си! — Тери се обърна към Кен, който беше пребледнял и стискаше ухото си. — Затвори вратата, като излизаш, Кен. И внимавай да не нацапаш с кръв изтривалката.

Тери последва Триша на горния етаж и я избута в банята.

— Не можеш да постъпваш така! — продължи да протестира тя.

— Аз съм ти баща.

— Само генетично.

Тери я бутна под душа и пусна студената вода. Тя запищя, преви се на две, започна да хлипа:

— Не е честно.

Тери затвори вратата на душа и изчака дъщеря му да прогизне цялата. След това отвори и ѝ подаде кърпа.

— Слизай долу — нареди. — Ще направя какао.

Когато слезе, Кен вече го нямаше. Тери влезе в кухнята, стопли мляко и направи две чаши какао. Още го разбъркваше, когато Триша се появи по хавлия.

— Нямах право да идваш тук.

— Ипотеката е на мое име. Аз плащам вноските. — Той ѝ подаде едната чаша и тя я взе неохотно. — Сядай, Триш.

Тя се подчини, но отказа да го погледне в очите.

— Мама знае ли, че си тук?

— Да, майка ти знае, че съм тук. — Тери седна срещу нея. — Какво си взимала, Триш? Екстази? Опиум? Хапчета? Какво ти даде този малък негодник?

— Вече никой не му вика екстази. Казваме му просто Е. И съм изпила само една таблетка. Нищо работа.

— Утре на училище ли си?

Тя вдигна глава и го погледна.

— И какво, ако бяхме петък, щеше ли да е по-добре?

— Не това имах предвид, много добре го знаеш. Как, мислиш, щеше да се почувства майка ти, ако научи?

— А ти как мислиш, се е почувствала, когато лондонските вестници те определиха като най-големия наркотърговец? Как мислиш, че се е почувствала? Ами когато те изпратиха в затвора? Не съм аз черната овца в това семейство.

Тери спря поглед на дъщеря си за няколко секунди. Тя го гледаше с изражение на гняв и омраза и той за пръв път си даде сметка колко я е наранил. Прииска му се да я прегърне, да ѝ се извини, но виждаше, че това няма да помогне.

— Опитвам да запазя семейството — каза той.

Лицето на Триша се изкриви от гняв.

— Ти ни изостави, татко! Не си опитвал да запазиш семейството, ти го разби. От коя шибана планета падаш?

Тери размаха пръст.

— Я внимавай какво говориш!

— Изобщо не ми прави забележка какво говоря! — изкрещя тя. — Не смей да ми правиш забележки!

Тери замълча. Триша хвана чашата си с треперещи ръце и я надигна. Отпи глътка какао и постепенно се успокои. Остави чашата. Горната ѝ устна се беше оцапала с какао и Тери се протегна, за да го избърше. Триша се отдръпна и той отпусна ръка.

— Нацапала си се с какао — каза той. — На горната устна.

Тя се изтри с ръка.

— Благодаря.

— Добре ли е какаото?

— Става. Мама го прави по-добре, но и това се пие. Благодаря.

Тери я загледа, докато отпиваше нова глътка.

— Защо наркотици, Триша? Какво хубаво намираш в тях?

Тя вдигна рамене.

— А ти защо пиеш? Защо мама пуши?

— Не е същото.

— Ти ще кажеш.

— Не само аз.

— Татко, от екстази още никой не е умрял. Цигарите убиват стотици хиляди души всяка година. Рак. Инфаркти. Въпреки това никой не ги забранява. Хиляди хора загиват при катастрофи заради пияни шофьори. Но никой не е забранил алкохола. Колко пъти си се връщал пиян с колата?

— Имам шофьор, Триша. Никога не карам пиан.

Триша извърна очи в знак, че не иска да спори.

— Не разбирам какво намираш в хапчетата. Защо трябва да ги пиеш?

— Карат ме да се чувствам по-добре, татко. Това е. Да се чувствам... различна. По-уверена в себе си. По-щастлива. — Тя го погледна сериозно. — Не съм наркоманка, татко.

— Знам. Знам, че не си.

— И мога да се справя. Това е слаб наркотик.

Тери усети, че започва да губи спора.

— Пък и това е нещо като крадеца да вика „дръжте крадеца“ — добави тя. — Не мислиш ли? Като се има предвид...

— Какво?

— Като се има предвид как печелиш парите си.

Тери скочи на крака.

— Веднага в леглото!

Триша се ухили победоносно.

— Няма какво да отговориш на това, нали?

— Не искам да споря повече, Триша.

— Не, не искаш да загубиш спора. Има разлика.

Тери излезе от кухнята и се върна в хола. Седна пред телевизора и увеличи звука.

* * *

Сам пристигна на Хийтроу малко след дванайсет. Анди Макинли я чакаше. Той взе чантата ѝ и я поведе към многоетажния покрит паркинг.

— Тери се извинява, че не може да ви посрещне, госпожо Грийн. Изникна му спешна работа.

— Каква?

Макинли вдигна рамене, но не отговори.

— Ни чул, ни видял, а? — пошегува се Сам.

— Наистина не знам, госпожо Грийн.

— Но и да знаеше, нямаше да ми кажеш, нали?

Макинли я погледна смутено.

— Не е честно да ме питате такива неща.

— А ти все го усукваш.

Макинли се намръщи обидено и Сам го хвана под ръка.

— Шегувам се, Анди. Извинявай. Сигурна съм, че скъпият ми съпруг се държи добре.

Макинли я погледна подозрително и тя избухна в смях.

— Пак се пошегувах, Анди. Извинявай.

* * *

Ким Флечър замахна с бухалката към рафта и десетки бутилки вино се сринаха с трясък на пода.

— Не си разбрал, а? — изкрещя и замахна към една витрина с големи бутилки шампанско.

Собственикът на незаконното заведение го умоляваше да спре. Беше индиец около четирийсетте, с черна прошарена коса. Мустаците му бяха почти напълно побелели и напомняше леко на Омар Шариф на млади години. Още с влизането си Флечър забеляза приликата и го попита дали не е роднина на известния актьор. След миг Роджър Пайк и Джони Ръсел вече държаха индицеца от двете страни, а Флечър размахваше бухалката.

Стив Райзър отпуши бутилка ябълково вино и бръкна в пакет чипс. Тъкмо загреба една шепа и я поднесе към устата си, когато Тери влезе; счупените стъкла изхрускаха под краката му.

— Не сме на пикник, Стив — смъмри той подчинения си.

— Извинявай, шефе — отвърна Райзър с пълна уста, избърса трохите от брадата си.

— Тери, моля те, стига — проплака индиецът. — Имам слабо сърце. Миналата година лежах в болница. Лекарят каза, че и най-малкият стрес може да ме убие.

— Стига си се вайкал — срязва го Тери и заобиколи една локва ментов ликьор.

Флечър отвори една хладилна витрина, започна да вади бутилките вино една по една и да ги пуска на пода. Индиецът присвиваше очи при всяко счупване.

— За бога, Тери — продължи да нарежда. — Какво да правя?

Тери се приближи; индиецът опита да се освободи от Пайк и Ръсел, но те го държаха здраво.

— Бяхме се разбрали да купуваш алкохол само от мен.

— Ама албанците...

Тери го прекъсна със заплашителен поглед.

— Майната им на албанците.

— Тери...

Тери вдигна ръка и индиецът замълча.

— Стига си скимтял. Писнало ми е от лигльовци като теб. Просто спазвай уговорките.

— Ама...

Тери хвана индица за врата и го натисна назад. Пайк и Ръсел продължаваха да го държат за ръцете, така че той увисна назад над един рафт с винени бутилки.

— Никакво „ама“ — изсъска Тери. — Не искам повече да чувам нито „ама“, нито „Тери“. Ясно ли е?

— Ама, Тери...

Пайк и Ръсел се намръщиха с отвращение. Тери грабна бутилка червено вино и индиецът се сви, затвори очи и заскимтя като уплашено куче. Тери тъкмо замахваше да разбие бутилката в главата му, когато забеляза етикета.

— Това добро ли е?

Индиецът отвори плахо очи.

— Кое?

— Това вино. Хубаво ли е?

Индиецът преглътна нервно.

— Да. Тъмночервено. Таниново. С привкус на боровинки.

Тери стисна устни и заразглежда етикета. След малко кимна.

— Ще върви с агнешко, нали?

— Идеално е — потвърди индиецът.

Тери протегна свободната си ръка. Индиецът присви уплашено очи. Тери се усмихна и взе още една бутилка.

* * *

Джейми погледна през прозореца на хола.

— Татко идва — обяви.

— Голяма радост — измърмори Триша. — Фанфарите да свирят. Тя подреждаше ножове и вилици върху масата.

— Дръж се прилично, Триша — смърми я Лора.

— Просто всичко е толкова фалшиво. Тази игра на щастливо семейство.

— Татко се е върнал, нали? — попита Джейми. — Върнал се е при мама.

— Ако на това му викаш завръщане. Четката му за зъби е в банята, но нищо повече.

— Не си честна, Триша — възрази Лора, която слагаше салфетки до приборите.

— Ти пък откъде знаеш кое е честно и кое не е. Нали вече не живееш тук. — Триша размаха един нож към брат си. — Нито пък ти.

— И какво е положението в крайна сметка? — настоя Джейми. — Върнал ли се е или не?

Триша въздъхна.

— Той твърди, че да, но все скита някъде. Не мога да разбера защо мама му се връзва. Той още държи апартамента си. Онзи, където се премести, когато ни напусна.

— Откъде знаеш?

— Просто знам. Това му е като тайна квартира.

— Апартаментът е под наем — намеси се Лора. — Може би просто чака да изтече срокът, за който е платил.

— Все заставаш на негова страна — смърми я Триша.

Лора поклати глава, но не отговори.

Джейми постави ръка на рамото на малката си сестра.

— Хайде, Триш. Това означава много за мама. Постарай се да се държиш добре, става ли? — Триша не отговори и Джейми вдигна предупредително пръст: — Иначе ще ти измия главата в тоалетната.

Триша се засмя.

— Вече не съм на две годинки.

Джейми я погледна сериозно.

— Знам.

Триша присви очи.

— Толкова те бива за адвокат. — Джейми се усмихна, но тя добави: — Не го приемай за комплимент.

Джейми я потупа по гърба и отиде в кухнята, където Сам, с вързана отзад коса, мажеше с мазнина голям агнешки бут.

— Татко дойде — съобщи Джейми.

— Готова ли е масата?

— Почти.

Чуха звука от отваряне на външната врата.

— Това е добър знак — отбеляза Джейми. — Дала си му ключ.

Сам се усмихна и го пощипна по ръката.

— Той винаги е имал ключ, Джейми. Къщата е негова. Той плаща ипотеката.

— Как вървят нещата между вас?

— Опитваме се да започнем отначало. Той ми липсваше. Още повече, когато мислех, че ще прекара остатъка от живота си зад решетките. — Тя вдигна рамене. — Е, да не прибързваме с изводите.

Вратата на кухнята се отвори и Тери влезе с две бутилки червено вино. Прегърна Джейми и целуна Сам по бузата.

— Хубава миризма — отбеляза.

— От мен или от агнето? — пошегува се Сам.

— И двете.

Той отново опита да я целуне и тя го удари закачливо с една салфетка.

Тери влезе в хола. Лора изтича към него и го прегърна, той я целуна по главата.

— Отдавна не сме се виждали, слънчице.

— Съжалявам, татко. Просто бях заета.

Тери се вгледа внимателно в лицето ѝ.

— Това синина ли е?

— О, това ми е отдавна. Ударих си главата в един шкаф.

Преди Тери да успее да каже нещо, Джейми отвори вратата и Сам внесе агнешкото на голям поднос.

— Триш, Лора, ще донесете ли гарнитурата?

— Защо първо не прегърнеш татко си, Триш? — настоя Тери.

Джейми погледна предупредително малката си сестра. Триш се усмихна пресилено, прегърна неохотно баща си и изтича в кухнята след Лора.

Тери подаде бутилките на Джейми.

— Отвори ги, млади момко.

Джейми погледна етикетите и кимна одобрително.

— Не знаех, че разбираш от вино.

— Посъветвах се със специалист.

Триша подаде чашата си и Джейми погледна въпросително майка си. Сам поклати глава.

— В никакъв случай.

— Мамо, на петнайсет съм.

— Хайде, Сам — намеси се Тери. — Една чашка няма да навреди.

Триша погледна изненадано баща си. Той ѝ намигна.

— Да, французите дават вино дори на бебетата — подкрепи го Джейми и наля малко на Триша.

— Не съм убедена — измърмори Сам. — Хайде, сядай, Тери.

Тя издърпа стола на челното място на масата. Тери седна и започна да разрязва бута.

— Страхотно е — похвали я.

— По-добре от хляб и вода, а, татко? — пошегува се синът му.

— Джейми! — възмути се Сам.

Тери се усмихна добродушно.

— Да, прав е, скъпа. След няколко седмици зад решетките започваш да оценяваш домашното ядене.

— Е, благодаря в такъв случай.

— Нямах това предвид. Ти винаги си готвела превъзходно. — Той сипа едно парче месо на Джейми и кимна на Лора. — Е, къде е този твой съпруг?

Лора вдигна рамене.

— Имаше уговорка за голф, затова не дойде.

— Май не сме достойни за височайшето му внимание.

— Не е това.

— Кога за последен път е бил в тази къща, а?

Лора погледна умолително майка си.

— Много работи — обясни Сам.

— Всички работим много. Когато взимаше чеиза, не се мръщеше.

— Това беше преди четири години. И ти настоя — възрази Лора.

— Не съм го заплашвал, че ще му счупя ръцете, ако не вземе парите.

— Ти така казваш — намеси се Триша. Сам я погледна предупредително.

— Агнешкото е супер — смени темата Лора.

— Да, страхотно е — съгласи се Джейми.

Тери вдигна чашата си.

— Не сме се събирали много често напоследък.

— Е, трудно беше, докато лежеше в затвора — вметна Триша.

Тери се усмихна и вдигна чашата си към нея.

— Права си. Така е. Но сега съм тук и семейството пак е цяло.

Хайде, на здраве.

Останалите вдигнаха чаши.

— За семейството — каза Тери.

— За семейството — повториха те.

Джейми забеляза, че Триша само си мърда устните, и я ритна под масата.

Тери взе чинията с гарнитурата. Сам го загледа, докато си сипваше моркови и брюкселско зеле, и се запита дали наистина семейството отново се е събрало. Той беше обещал, но не правеше нищо, за да прекрати престъпните си занимания. А въпросът къде е бил в нощта на убийството на Престън Сноу, още стоеше отворен. Тери я беше излъгал — така че тя се запита дали това е единствената му лъжа.

Тери вдигна очи и ѝ се усмихна; тя му отвърна с усмивка и опита да прогони тревожните мисли от главата си.

* * *

Снимката се удари с трясък в стената и падна на пода сред дъжд от счупени стъкла. Джонатан Никълс настъпи счупената рамка, завъртя крак, забивайки парчетата в килима. Снимката беше на Сам и Лора, прегърнати и усмихнати.

— Казах ти да не стъпваш в онази къща! — изкрещя Никълс.

Лора лежеше свита на кълбо на дивана и плачеше.

— Това е домът на майка ми — изхлипа тя.

Никълс се приближи до нея, постави ръце на кръста си.

— О, май не съм разбрал. Значи баща ти не е бил там, така ли?

Лора не отговори. Взе възглавницата и я притисна до гърдите си.
— Знаех си — обяви победоносно Никълс.

Лора се сви на топка. Никълс я хвана за яката и я разтърси.

— Това е моето семейство! — изплака тя.

— Аз съм ти семейството — изсъска Никълс и я вдигна на крака.

— Не, не си. Ти нищо не разбираш от семейства. Майка ти и баща ти са те изпратили на пансион, за да се отърват от теб. Какво знаеш ти!

Никълс изръмжа и я блъсна. Тя залитна назад, изгуби равновесие, изпищя и се стовари върху стъклената масичка за кафе. Падна на пода сред парчета стъкло и летви, закри очи с ръка. Отстрани на врата ѝ потече кръв и тя застана.

Никълс коленичи до нея.

— Господи, Лора. Съжалявам. — Той извади кърпичка и я натисна върху най-сериозната ѝ рана. — Лора, слушай. Чуваш ли?

Тя отвори за миг очи, после пак ги затвори.

— Лора, не трябва да казваш на никого, че съм те ударил, става ли? Кажи, че си паднала сама. Разбираш ли? Не трябва да казваш, че аз съм те ударил.

* * *

Тери вървеше по коридора на болницата, стъпките му отекваха като гърмежи между облицованите с плочки стени. Сам го посрещна в интензивното отделение. Лора лежеше по гръб, прикачена към различни апарати. Тери се наведе над дъщеря си и я загледа. Лицето ѝ бе посиняло и толкова подуто, че той едва я позна.

— Добре е — успокои го Сам. — Изглежда по-сериозно, отколкото е всъщност.

— Какво е станало?

Тери протегна ръка и нежно погали Лора. Мониторите пиукаха бавно и равномерно. Дясната ѝ ръка беше гипсирана, имаше превръзки и на лявата, и врата.

— Твърди, че паднала — отвърна Сам; изправи се и застана зад Тери. — Препънала се и паднала върху стъклената масичка в хола. —

По бузите на Сам потекоха сълзи, тя ги избърса с ръка. — Той я удря, Тери.

Тери се намръщи.

— Как така я удря?

— Бие я.

— Той ли я бие? Ще го убия.

— Не си единствен.

— Къде е?

— Отиде си вкъщи.

Лицето на Тери се изкриви от гняв.

— Ще го убия — повтори.

Сам постави ръце на раменете му:

— Успокой се, Тери.

— Да се успокоя ли? Откога е това?

Сам вдигна рамене.

— От известно време.

— Защо не си ми казала?

— Беше в затвора, забрави ли? — Тери я изгледа сериозно и тя сведе очи. — Извинявай. Не е честно да те упреквам.

Тери я целуна по челото.

— Знам, любов моя. Не трябва да се караме за това. Да се радваме, че не е станало най-лошото.

Сам го прегърна и те останаха заслушани в пиукането на кардиографския монитор.

— Какво казва лекарят? — попита Тери.

— Изгубила е малко кръв. Не чак толкова, че да се нуждае от преливане. И не мисли, че ще ѝ останат белези.

Тери настръхна.

— Белези ли? Майната му!

— Тери, внимавай какво говориш.

— Тук сме в шибана болница, не в църква.

— Тери!

Той поомекна. Отново я целуна.

— Извинявай, любов моя. Няма повече да ругая, обещавам.

— Надявам се.

Останаха при Лора около час, но тя не се събуди. Един лекар я прегледа и ги успокои, че спи, не беше в безсъзнание или кома. Просто

имала нужда от почивка. Щяла да излезе от интензивното на следващия ден, а до четирийсет и осем часа можело да я изпишат и от болницата. В девет часа дойде една сестра и обяви края на свиждането.

Когато се върнаха у дома, Триша седеше на стълбите, цялата в сълзи.

— Как е? — попита.

— Ще се оправи — отвърна Сам, докато затваряше външната врата.

— Какво е станало?

— Паднала. — Сам хвърли предупредителен поглед на Тери. — Нещастен случай.

Тери отиде в хола и си сипа уиски.

— Джейми върна ли се в Ексетър? — попита Сам.

Триша кимна.

— Да. Утре е на изпит. Каза, че ще се обади довечера. — Кимна към хола: — Той тук ли ще спи?

— Той ти е баща, Триша. И все още мой съпруг.

— Пак ще те изостави, мамо. Знаеш го. — Триша стана. — Ще съжаляваш. Както миналия път.

Триша се качи в стаята си. Сам я изпрати с поглед, запита се дали дъщеря ѝ е права. Дали щеше да съжалява. И дали някога щеше да научи истината за нощта на убийството на Сноу.

Тя отиде в хола. Тери ѝ подаде чаша уиски, но Сам поклати глава.

— Вземи де — подкани я той.

Сам беше твърде уморена, за да спори. Взе чашата и седна на дивана пред камината. Тери се изпъна на едно кресло и вдигна крака върху масичката. Останаха в мълчание, заслушани в тиктакането на големия месингов часовник върху камината.

Сам се извъртя и отвори очи. Тери седеше на леглото и си обуваше панталоните.

— Заспивай, любов моя — каза той.

Стана и си закопча ципа.

Сам погледна будилника на нощната масичка. Едва минаваше два.

— Къде отиваш? — попита тя.

— По работа. — Тери навлече черно поло. — Имам планини за изкачване, реки за прекосяване.

— Да не започваш отново?

Тери седна на леглото.

— Имам работа, любов моя — успокой я той и опита да я целуне.

Сам го отблъсна.

— Добре, тръгвай.

Тя се извъртя с гръб към него.

Тери се пресегна да я погали, но тя отблъсна ръката му. Той слезе на долния етаж и излезе.

Пайк и Ръсел го чакаха при беемвето. Райзър седеше зад волана, носеше спортна шапка с козирката назад.

Тери се качи на задната седалка.

— Какво чакате? — попита. — И кога ще обръснеш тази брада, Райзър? Отвратителна е.

След половин час спряха пред един склад в Клафам. Там ги чакаше друга кола, която светна с фарове, когато наближиха. Вътре седяха Флечър и Елис.

— Хайде да приключваме — каза Тери.

Слязоха. Пайк отвори багажника и извади няколко брадвички и дръжки от кирки.

Флечър и Елис се приближиха. Флечър носеше две червени туби бензин, Елис държеше картонена кутия с мобифон, залепен с тиксо за едната страна. И двамата бяха с ръкавици.

Тери кимна към кутията.

— Сигурни ли сте, че това чудо ще проработи?

— Надявам се само някой да не ни се обади по погрешка, преди да го поставим — отвърна Елис.

— Надявам се, че се шегуваш, Пит.

Елис се ухили.

— Да, шефе. Изключен е.

— Добре, гледай да остане така, докато се изтеглим. — Тери огледа хората си. — Готови ли сме?

Всички кимнаха.

— Да действваме тогава.

Отидоха заедно до страничната дървена врата на склада. Пайк разби ключалката с брадвата си. Шестимата нахлуха вътре и се разпръснаха. До няколко колички за хотдог на походни легла спяха двама албанци. Елис и Райзър застанаха до тях с вдигнати дръжки от кирки, а Пайк започна да троши количките.

Тери и Флечър отидоха в средата на склада и оставиха картонената кутия върху една полица с бутилки уиски.

— Жалко за алкохола — отбеляза Елис, докато проверяваше мобифона отстрани на кутията.

— Така взривът ще е по-силен — отвърна Тери. — Освен това целта ни не е да крадем алкохол, а да дадем на този мръсник Поскович добър урок.

Флечър започна да облива рафтовете с бензин. Междувременно двамата албанци бяха пребити до безсъзнание и Елис и Райзър ги извлякоха навън.

Тери отиде при кабинета в дъното на склада и отвори вратата с ритник. Пребърка чекмеджетата на бюрото, намери пачка банкноти от по двайсет лири и ги прибра в джоба си.

Когато се върна в склада, Флечър вече бе изпразнил двете туби и вътре миришеше силно на бензин.

— Добре — каза Тери. — Всички вън.

Върнаха се по колите. Елис се наведе през прозореца на беемвето и подаде един мобифон на Тери.

— Само натисни копчето за набиране — каза със самодоволна усмивка.

Когато беемвето се отдалечи на известно разстояние от склада, Тери натисна копчето. Телефонът вътре иззвъня, след това се чу глух трясък. Почти веднага последва мощна експлозия, която отнесе покрива на склада и строши прозорците.

Райзър, Пайк и Ръсел залегнаха инстинктивно, Тери дори не мигна. Изсмя се гръмко и удари с все сила Райзър по гърба:

— Нека разберат кой е Тери Грийн. Хайде да пийнем по нещо.

Той изхвърли мобифона през прозореца на беемвето.

* * *

Сам отвори сънливо очи.

— Тери? Ти ли си?

Никой не отговори. Тя се обърна и забеляза, че вратата е отворена. Не помнеше дали Тери я е затворил на излизане. Присви очи и погледна будилника. Наближаваше четири.

— Проклет да си, Тери — промърмори тя и затвори очи.

Чу някакво шумолене и се сепна.

— Тери?

Никакъв отговор. Тя седна в леглото.

— Триш?

До прозореца се виждаше тъмен силует и Сам отвори широко очи, опитвайки да нагоди зрението си към мрака. Мъжът се приближи и тя пак си помисли, че може да е Тери и да ѝ върти някакви номера. Бързо обаче позна натрапника. Беше Люк Сноу, с дълго черно кожено яке, изтъркани на коленете кафяви панталони и безформена кожена шапка, под която се показваха плитчиците му като нишките на разръфано старо въже. Държеше рязана пушка.

— Къде е? — изсъска той и насочи пушката към Сам.

— Няма го — отвърна тя и се загърна по-плътно с юргана.

— Виждам. Къде е отишъл?

Люк се потеше и се оглеждаше нервно, сякаш очакваше Тери да се появи всеки момент. Размахваше пушката наляво–надясно, без да сваля пръст от спусъка.

— Де да знаех — отвърна Сам.

Сноу я погледна изпитателно. Вдигна пушката и се прицели в гърдите ѝ.

— Ти си му жена, нали? — изръмжа.

Сам не отговори. Опита да преглътне, но устата ѝ беше пресъхнала и тя едва не се задави. Вдигна ръка към устните си, но усети колко трепери и бързо я свали и стисна юргана.

Сноу пристъпи към нея.

— Кога ще се върне? — прошепна.

Сам погледна двете цеви. Изглеждаха толкова големи, че можеха да я погълнат. Не смееше да си помисли какви поражения може да причини това оръжие от толкова малко разстояние, сърцето ѝ затуптя лудо, сякаш всеки момент щеше да се пръсне. Тя си пое дълбоко въздух и опита да се успокои.

— Не знам дали изобщо ще се връща — отговори; забеляза недоверчивото изражение на младежа и добави: — Наистина, дори аз не знам дали е решил да остане с мен. Казва, че ще се върне, но...

— Не ме интересуват семейните ви проблеми — прекъсна я Сноу.

Пристъпи към нея и вдигна пушката, сякаш се канеше да я удари с приклада; Сам вдигна ръце, за да се защити.

— Не ме лъжи — предупреди. — Ако ме излъжеш, ще ти пръсна черепа, кълна се.

— Не лъжа — увери го с треперещ глас Сам. — Защо да лъжа? Сам виждаш, че го няма.

Сноу отново насочи пушката към нея.

— Да, виждам, че го няма. За последен път те питам, кога ще се върне?

По лицето му се стичаше пот и той избърса челото си с ръкав.

— Не знам. Виж, ти си братът на Престън Сноу, нали? Люк Сноу?

Сноу приближи рязко пушката към нея и изсъска:

— Млъквай!

— Заради брат си си дошъл, нали? Нали не искаш да убиеш мен, а, Люк?

— Млъквай! Ще стрелям. Кълна се.

Сам погледна дулото на пушката. Краката ѝ трепереха под юргана, а устата ѝ бе толкова пресъхнала, че при всяко вдишване я болеше. Тя си представи как при изстрела наоколо ще се разлетят кръв и парченца месо и стисна по-силно юргана, макар да знаеше, че няма да ѝ помогне. Притисна колене в гърдите си и опита да спре треперенето им.

— Виж, дъщеря ми спи в съседната стая. Не искам да я будим. Утре е на училище.

Сноу се огледа, плитчиците му се разклатиха.

— Какво?

Сам кимна към пушката.

— Това гърми, ако натиснеш спусъка.

Опита да се усмихне, за да предразположи Сноу.

— Не се дръж така покровителствено! — изсъска той. — Ще те застрелям и ще пръсна черепа на онази кучка, дъщеря ти.

Сам присви очи.

— Нямах право да си изкарваш яда на цялото семейство само защото си сърдит на съпруга ми.

— Аз имам пушка, аз решавам какво мога да правя — изсъска той и пристъпи още една крачка към нея.

Тя го погледна в очите.

— Така е. Имаш право.

Сноу погледна пушката, сякаш я виждаше за пръв път.

— Какво си мислиш, че правиш, Люк? — попита тихо Сам.

— Ще го убия. — Люк взе пушката в дясната си ръка и започна да гали цевта с лявата. — Той уби брат ми, а аз ще убия него.

— Не забравяш ли нещо?

Сноу се намръщи.

— Какво?

— Апелативният съд го освободи. Друг човек призна за убийството. Един затворник призна, че е убил брат ти.

Лицето на Сноу се изкриви от гняв.

— Това, че някой е признал, не означава, че мъжът ти е невинен. Застрелял е Престън, а после е накарал някого да признае вместо него.

— Това няма логика и ти го знаеш. Защо му е на някого да признава за убийство, което не е извършил?

Сноу поклати глава.

— Не знам, но така е станало. Мъжът ти се измъкна. — Размаха пушката пред лицето ѝ. — И аз ще се погрижа да си получи заслуженото.

— Тогава и теб ще изпратят в затвора. Това ли искаш? В затвора ли искаш да прекараш остатъка от живота си? С какво ще помогне това на брат ти?

Сноу закрачи напред–назад до леглото.

— Не съм глупав. Знам, че нищо не може да върне Престън. Не го правя, за да го върна, искам да дам на мъжа ти урок.

— Ако го застреляш, той няма да научи нищо, нали?

Сноу спря да крачи и отново насочи пушката към нея.

— Пак се държиш покровителствено! — изсъска.

— Просто казвам. Отмъщението няма да ти донесе нищо добро. На никого няма да донесе добро.

Тя отметна юргана и смъкна крака на пода.

Сноу отстъпи и размаха пушката.

— Какво правиш?

Сам не му обърна внимание, взе халата си.

— Искаш ли кафе? — попита, докато стягаше колана си.

— Какво?

— Виж, дошъл си очевидно, за да застреляш Тери. Него го няма, а ти явно не смяташ да убиваш мен. Поне не умишлено. Защо не поговорим като културни хора?

Сноу остана на мястото си; поклати глава, сякаш не знаеше как да реагира.

— Не. Стой тук. Ще остана, докато се прибере.

Той насочи пушката в корема ѝ.

— Нали вече казах, че може и да не се върне. Може да не се прибере цяла нощ. Няма да му е за пръв път. Дай поне да ти направя кафе. Става ли? Можем да го чакаме и на долния етаж.

Сноу я погледна колебливо, после свали пушката. Вдигна рамене.

— Да. Добре.

Сам кимна и тръгна надолу. Сноу я последва на пръсти и Сам си даде сметка, че се стареа да не събуди Триша. Тя се усмихна. Сноу бе объркан млад човек, не приличаше на хладнокръвен убиец.

Тя сложи чайника и извади нескафе и захар от шкафа. Сноу закрачи напред-назад.

— Щях да ти предложа безкофеиново, но нямам — каза Сам.

Сноу се намръщи.

— Моля?

— Седни, Люк, ще изтъркаш дупка на плочките.

Сноу свали шапката си и още плитчици се разпиляха по раменете му. Седна на един стол и остави пушката на съседния внимателно, да не е насочена към Сам.

— Откъде я взе? — попита тя и кимна към пушката.

— От един човек в кръчмата. За триста кинта. — Той я погледна виновно. — Не исках да те плаша.

— Много мило от твоя страна, Люк — усмихна се Сам. — Говориш мило, но това са пълни глупости. Какво щеше да направиш, ако съпругът ми лежеше до мен? Какво щеше да стане, ако го беше застрелял? Захар?

Сноу се намръщи озадачено.

— Моля?

— Захар. Искаш ли захар, защото нямаме. Използваме нискокалоричен подсладител.

— Не. Не, без захар. Само мляко.

Чайникът завря и Сам направи две чаши кафе. Подаде едната на Сноу и той кимна за благодарност, хвана я с две ръце и започна да духа течността, за да я изстуди.

— Сигурно нямаше да го направя — прошепна той. — Не знаех какво друго да направя.

Сам седна срещу него.

— Защо си толкова сигурен, че съпругът ми е убил брат ти?

Сноу вдигна рамене.

— Полицията така твърди. Онзи детектив, Уелч.

Сам поклати глава.

— Уелч преследва съпруга ми от години, Люк. Полицията е пълна с продажни ченгета, а брат ти беше наркопласьор, нали? Сигурно е имал много врагове.

— Да, все му повтарях, че си търси белята...

— Не искаше ли да слуша?

— Не. Нищо не можех да направя. Алиша също опитваше да го вкара в правия път, но той и нея не слушаше.

Сам се намръщи.

— Коя Алиша?

— Жената на Престън.

Сам остави чашата си.

— Никой не спомена за нея в съда.

— Не. Бяха разделени. Тя го заряза много преди... — Сноу не завърши; отпи глътка кафе, после продължи: — Сега е в Бристол, доколкото знам. — Той погледна часовника си. — Май трябва да си ходя. Жена ми ще полудее, ако остана цяла нощ.

Той стана и се пресегна към пушката. Сам го хвана за ръката.

— Защо не я оставиш при мен?

Сноу се усмихна виновно.

— Човекът, от когото я купих, обеща да ми върне половината пари, ако му я занеса, без да съм стрелял.

Сам пусна ръката му и той взе оръжието внимателно, сякаш се опасяваше да не се счупи.

— Няма да ви досаждам повече — увери я той. — Не се тревожете.

Сам постави ръка на рамото му и го стисна леко.

— Много съжалявам за брат ти.

Сноу кимна.

— Благодаря.

Шон Кели се намръщи при вида на посетителя в залата за разпити. Обърна се към надзирателя, който го беше довел:

— Казал съм му всичко, което имам за казване.

— Сядай и млъквай — изсъска Франк Уелч.

Полицаят хвърли две кутии цигари на масата. Бяха от любимите на Кели. Затворникът погледна презрително цигарите, но седна пред Уелч. Детективът даде знак на надзирателя да ги остави сами.

Той отвори вратата и Кели се извъртя неспокойно.

— Ей, не ме оставяйте сам с него.

— Не се тревожи, Шон — успокои го Уелч. — Не си мой тип.

Уелч изчака вратата да се затвори след надзирателя.

— Как си? — попита.

Кели го изгледа озадачено.

— Какво имате предвид?

Уелч го изгледа хладно.

— Знаеш какво имам предвид.

Кели отвори едната кутия, извади цигара и запали.

— Говорих с лекаря ти — каза тихо Уелч.

Кели се наежи.

— Как пък не.

Уелч се усмихна и вдигна вежди.

— Все паркират неправилно тия лекари.

Кели присви очи и се втренчи в детектива, после отмести поглед.

— Мамка му — прошепна.

— Ракът на задстомашната жлеза е гадна работа, а? — Уелч замълча няколко секунди, след това се наведе напред. — Посетих и любимата ти съпруга. Хубава кола си е купила. И стереоуредба. Знам, че не ти пука особено дали ще излежаваш Престън Сноу или не. Остава ти не повече от една година. Мога да се обзаложа обаче, че Тери Грийн ти се е отплатил богато. Кой даде парите, Шон? Макинли? Кей? Или жена му? Сам Грийн ли ти плати?

Кели взе двете кутии цигари и стана.

— Сам Грийн ли ти плати? — изкрещя Уелч. — Тя ли?

Кели обърна гръб на детектива и изтропа на вратата, за да го пуснат навън.

* * *

Сам вървеше бавно през гробището. Под краката ѝ шумоляха листа. Тя коленичи пред гроба на Грейс и остави малък букет лилии до надгробната плоча. Лилиите бяха любимите цветя на свекърва ѝ.

Сам махна сухите листа от плочата, след това се изправи и избърса ръце.

— Липсват ми разговорите с теб, Грейс. Наистина.

Две момченца притичаха с кръсъци и смях по близката алея, ритайки пластмасова бутилка. Сам се усмихна на това безгрижно своеволие; животът беше пред тях.

— Е, скъпото ти синче излезе от пандиза — продължи тя и пъкна ръце дълбоко в джобовете си. — Въпреки това още ме кара да му върша мръсната работа. Върна се у дома. Дори отново спим заедно. Имам обаче ужасното подозрение, че нещо не е наред. Какво да правя, Грейс? Какво да правя?

Сам въздъхна. Букетът се наклони на една страна и тя се наведе да го изправи. Прокара ръка по гладкия мрамор.

— Твърдеше, че в нощта на убийството на Сноу бил с някакви ирландски бандити, но и това е лъжа. Къде е бил, Грейс? Къде е бил?

Сам наклони глава настрани, сякаш очакваше надгробният камък да ѝ отговори, но само вятърът шумолеше в клоните.

— Лора е в болницата. Ще се оправи. Продължава да твърди, че се е спънала. Не мога да разбера защо още не се е махнала. — Тя се изсмя кратко. Кимна към гроба до този на Грейс. — Ти всъщност трябва да знаеш най-добре. Човек или обича някого, или не, нали? Какво да правя, Грейс? Колкото повече се задълбавам, толкова повече лъжи откривам.

* * *

Беше ранна вечер и Сам лежеше в спалнята със студен компрес на очите си. Триша бе на концерт. Беше петък, така че Сам ѝ разреши да остане до късно, стига да се прибере преди полунощ. Тери също го

нямаше, но той не ѝ беше дал толкова точни обяснения за това къде отива, нито кога се връща.

Сам ту задремваше, ту се будеше, блажена, че е останала за малко сама. Нищо не тревожеше съзнанието ѝ. Просто лежеше сама в тихата стая.

Изведнъж настръхна. Чу звук от отваряне на врата, последван от тихи стъпки по килима. Тя веднага си представи Люк Сноу с пушката му; смъкна рязко компреса и седна. Някой се приближаваше към нея, някой в черно, някой с протегната ръка. Тя отвори уста да закрещи, но в последния момент го фокусира — беше Тери.

— За бога, Тери, на какво си играеш?

Той седна на ръба на леглото.

— Какво съм направил пък сега?

— Промъкваш се като крадец.

— Не съм се промъквал.

Тери изглеждаше искрено загрижен от реакцията ѝ. Сам не му беше казала за неочакваното посещение на Люк Сноу, а и не възнамеряваше.

Тя се изправи и отметна косата от очите си.

— Бях заспала.

— Не съм искал да те плаша...

— Трябваше да почукаш. Или да позвъниш.

— Аз живея тук, Сам.

— Понякога се питам дали наистина е така.

Тери се намръщи.

— Добре. Исках да те изненадам.

— Е, постигна го.

Той се усмихна и вдигна една найлонова чанта. Откопча я и изсипа съдържанието ѝ на леглото. Отвътре изпаднаха много пачки банкноти от по петдесет лири. Десетки. Стотици. Пачките, които Сам бе видяла в автосервиза на Майки Фокс в Испания. Тери свали хартиения бандерол на една от пачките и хвърли банкнотите във въздуха. Те се посипаха около Сам като огромни снежинки.

— Значи са пристигнали, а?

Сам стисна няколко банкноти в юмрук и ги заразглежда.

— До последната — отвърна Тери. Вдигна втора чанта от земята и изсипа и нея на леглото. — И двете коли са минали благополучно

границата. Отворихме ги в склада. Платихме на останалите участници в сделката. Това е само за нас.

Той хвърли чантите на земята и целуна Сам по устата.

Тя го отблъсна.

— Колко има тук? — попита.

— Тук ли? Около половин милион.

— Половин милион!

— Не бързай да се радваш. Не забравяй, че не са истински. Трябва да се преперат. Чрез клубовете, чрез неколцина познати. Не можеш да ги внесеш направо в банката.

Сам притисна няколкото банкноти до лицето си и вдиша дълбоко.

— Обожавам миризмата на пари.

— Не можем да ги харчим, Сам.

— Ама те са свършени.

— Може да са свършени, но не са истински. Само с една да ни хванат, и сме загазили дълбоко. Трябва да ги изперем, ще внесем чистите пари в банката и чак тогава можем да харчим.

Сам пушна банкнотите на леглото. Петстотин хиляди лири. Беше виждала пачки банкноти у Тери, но се съмняваше да е имал повече от няколко хиляди наведнъж. Петстотин хиляди лири. Това бе истинско съкровище.

— Колко време ще е нужно, за да се изперат?

— Няколко седмици. И както и да го направим, ще загубим около двайсет и пет процента. Може би и повече. Накрая ще ни останат може би около триста хиляди.

Сам кимна. Това все още беше солидна сума. Поне щяха да закърпят финансовото си положение за известно време.

Тери се приближи и протегна ръце.

— Тери! — запротестира тя.

— Хайде. — Той я накара да легне върху банкнотите. — Колко пъти ти се случва да правиш любов върху половин милион лири?

Тя се изсмя.

Тери я погледна сериозно.

— Нямаше да успея без теб, Сам.

Тя го погледна в очите, протегна ръце. Целунаха се, първо плахо, после с нарастваща страст. Сам се извъртя, започна да го съблича,

докато той сваляше дрехите ѝ.

По-късно двамата останаха да лежат върху парите. Сам нежно го погали по гърдите.

— Сериозно ли го мислеше? — попита.

— Напълно.

— Значи това е краят. Ще започнеш легален бизнес, нали?

Тери изръмжа:

— Господи, все такива моменти избираш.

— Какво имаш предвид?

— Знаеш какво. Изстискваш ми всички сокове и пак започваш: „Кога ще се пенсионираш?“

— Не е така. Просто искам да знам върху какво стоя.

Тери прокара пръсти по гърба ѝ.

— В момента лежиш, скъпа.

Сам се усмихна хладно.

— Не е смешно, Тери.

Той обгърна гърдите ѝ с ръце и опита да я целуне. Тя извърна глава.

— Тери...

— Да, така се казвам...

Той я целуна и този път тя не се извърна. Прокара ръка между краката ѝ и тя изстена тихо. Той легна върху нея и тя тъкмо разтваряше крака, когато отстрани на леглото се чу звън.

Тери изруга и заопипва пода за мобифона си.

Сам опита да го спре.

— Остави.

— Може да е важно, скъпа.

— Това е по-важно.

Той я целуна, вдигна телефона и смъкна крака от леглото.

— Да? — Послуша няколко секунди. — Идвам веднага. Да.

Затвори и се усмихна виновно на Сам.

— Трябва да тръгвам, любов моя.

— Тери, искам да поговорим.

Той се усмихна и разроши косата ѝ.

— Преди малко правихме нещо по-добро.

— Трябва да обсъдим някои неща.

Тери стана и започна да се облича.

— Добре, само че не сега. Имам работа.
— Планини за изкачване — имитира го подигравателно тя.
— По-късно. Обещавам.
Тери се облече, целуна я по бузата и излезе.
— Пази парите — извика, преди да затвори вратата.

* * *

Тери пристигна в паркинга на ръгбиклуба и спря до колата на Ким Флечър. Флечър седеше зад волана, до него беше Роджър Пайк. Тери слезе и се приближи. На паркинга имаше само още една кола — червено порше.

— Само той е вътре — съобщи Флечър. — През тази врата, след това първата вляво.

Тери кимна и протегна ръка. Флечър бръкна в джоба си и извади пистолет.

— Сигурен ли си, шефе? — попита.

Тери взе пистолета.

— Чакайте тук — нареди. — Няма да се бавя.

Флечър се спогледа с другаря си.

— Наистина ли не искаш да дойдем? — попита Пайк.

Тери провери механизма на пистолета.

— Да не би да мислите, че не мога да се справя сам, а, момчета?

— Не е това, шефе — отвърна Флечър. — Просто не искаме да пропуснем веселбата.

Тери поклати глава и прибра пистолета в джоба си.

— Това е само моя работа.

Той се запъти към входа на залата за бодибилдинг на спортния клуб.

Джонатан Никълс лежеше по гръб на лежанката за вдигане на тежести и не го видя, когато влизаше.

— Изразходваш излишната енергия, а? — заговори Тери. — Сега нямаш върху кого да си изкарваш яда.

Никълс застина с тежестите върху гърдите.

— Тери... аз... тя падна... — започна да заеква.

— О, нещастен случай, а? — Тери се наведе и вдигна една тежест от два килограма. — Навсякъде стават такива неща, нали?

Тери хвърли тежестта върху Никълс и го удари по гърдите.

— За бога! — извика банковият чиновник. Скочи на крака, хвърли тежестите на пода и започна да разтрива гърдите си. — Можеше да ми счупиш ребрата.

Носеше фланелка за ръग्би и широки черни шорти. Тери опря пръст във фланелката му.

— Малко за обратни ми се вижда тази игра, ръгбито. Цялото това докосване, хващане, навирание на главата между краката на други мъже. — Той отново заби пръст в гърдите на Никълс, достатъчно силно, за да го накара да отстъпи. — Малко подозрително ми се вижда. Виж, футболът, това е мъжка игра. Но в края на краищата ти никога не си бил истински мъж, нали?

Никълс замахна, но Тери се отдръпна и избегна удара. Ухили се.

— И това ли беше нещастен случай? Май не оцених правилно този съвсем безобиден жест на привързаност.

Той зашлеви шамар на Никълс.

Никълс изръмжа и замахна отново, но Тери блокира ръката му и го удари два пъти в слънчевия сплит. Никълс се наведе, едва си пое дъх. Тери го удари с все сила с лакът в лицето. Никълс залитна назад, от счупения му нос рукна кръв.

— Така е по-различно, а? — продължи Тери. — Когато противникът може да се отбранява.

Никълс избърса разкървавената си уста.

— Съжалявам — промълви.

— Не, не съжаляваш. Още не.

Тери удари Никълс в лицето и той се спъна в едни тежести и падна назад. Тери започна да го рита с все сила в бърбреците. Никълс се сви на топка, но така гърбът му стана още по-уязвим и Тери продължи да го рита с още по-голяма злоба.

Никълс се извъртя, опита да защити гърба си. Тери скочи върху него, притисна ръцете му с колене и започна да го налага с юмруци, докато лицето на зет му не заприлича на кървава пихтия. Тери спря и погледна Никълс. Очите на банковия чиновник бяха подути, полузатворени. Той се закашля, изплю кръв и от устата му изпаднаха два зъба.

Тери се наведе, хвана Никълс за яката и го изправи на колене.

— Чуваш ли ме сега? — изсъска.

Никълс изстена и кимна.

— Отвори си шибаните очи.

Никълс се подчини и го погледна уплашено. Тери извади пистолета, допря дулото до челото му и вдигна петлето с палец.

— Мъртъв си — изсъска.

— Моля те, недей...

— Ти си страхливец, който бие беззащитни жени. Никой няма да заплаче за теб.

Пръстът на Тери потрепна на спусъка.

Никълс се разхлипа. Замириса на урина и шортите му потъмняха отпред. Тери сбърчи нос с отвращение.

— Не ме убивай — проплака Никълс. — Моля те, не ме убивай.

Тери изгледа презрително зет си. Никълс затвори очи и продължи да хленчи. Тери свали пистолета и блъсна банковия чиновник отново на пода. Застана над него и насочи оръжието в главата му.

— Тя лежи в болницата цялата в катетри и рани — изсъска. — Едва не я уби. Кажи ми поне една скапана причина да не ти пръсна главата на часа.

Мокрото петно между краката на Никълс се увеличи.

— Толкова си противен.

— Съжалявам — проплака Никълс.

Тери дишаше тежко. Насочи пистолета между очите на зет си. Замисли се за Лора и за това, което ѝ бе сторил този човек, и гневът му се усили. Пръстът му отново потрепна на спусъка. Никълс се сви на топка, по разкъравеното му лице потекоха сълзи.

Тери изпухтя презрително.

— Ето какво ще направиш. И ако не се подчиниш, си мъртъв, ясно ли е?

Никълс кимна кратко. Изплю още кръв.

— Сега отиваш у вас, взимаш си паспорта и каквото друго ти трябва и изчезваш от страната. Не ме интересува къде ще идеш и какво ще правиш, но ако пак те срещна във Великобритания, смятай, че си мъртъв. Ще те убия. Ще те убия и окото ми няма да мигне.

Никълс затвори очи и закима. Дишаше на пресекулки. Тери го хвана за косата и удари главата му в пода.

— Не припадай, мръсник! — изкрещя. — Отвори си шибаните очи!

Той удари зет си с пистолета по носа.

Никълс се подчини, но погледът му беше размътен, явно едва се държеше в съзнание.

— Да не си посмял да правиш каквито и да било опити да говориш с дъщеря ми. Остави й писмо, че заминаваш. Наеми адвокат да уреди развода. Ако разбере, че си й се обаждал, ще те убия. Ясно ли е?

— Работата ми... — изстена Никълс.

— По дяволите да върви работата ти! Кажим им каквото искаш, дребно нищожество такова. Не разбираш ли? Ако до двайсет и четири часа не си напуснал страната, си мъртъв.

Никълс кимна. Изплю още кръв и още един зъб. Тери пусна косата му и се изправи. Прибра пистолета, избърса ръка в кърпата на зет си и му я хвърли с отвращение.

Тери излезе и се върна при колата. Флечър смъкна прозореца и Тери му върна пистолета, като му намигна.

— Да не си... — започна Флечър.

— Още не, но не съм се отказал.

Флечър кимна и върна пистолета на Пайк, който го прибра в жабката.

Тери потупа по покрива на колата.

— Хайде, момчета, свободни сте до края на нощта. Имам едно посещение.

* * *

Старшата сестра бе около петдесетте, набита и със самоувереност, създадена от многогодишното командване на пациентите. Тя чу бързите стъпки на Тери, преди да го види, и застана по средата на коридора, за да го пресрещне, вдигна ръка като регулировчик, който спира уличното движение.

— Къде си мислите, че отивате? — попита тя.

— При Лора Никълс. Аз съм баща ѝ.

— Свиждането изтече, господин Никълс.

— Искам просто да остана няколко минути при нея. И не съм Никълс, а Грийн. Тери Грийн. — Тери извади портфейла си и даде на сестрата четири банкноти по двайсет лири. — Само две минути, може ли?

Той остави сестрата в коридора удивена, с банкноти в ръка.

Тери седна на пластмасовия стол до леглото на Лора. Тя спеше и не реагира, когато той се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Здравей, мила — каза той. — Аз съм баща ти. — Мониторите на Лора продължиха да пиукат тихо и очите ѝ останаха затворени. — Всичко е наред. Аз се погрижих. Вече няма от какво да се тревожиш.

Той ѝ се усмихна. Вдигна ръката ѝ и я целуна, после я допря до бузата си.

— Баща ми биеше баба ти. Никога не я е докарвал до болницата, беше твърде хитър. Затова напуснах толкова рано родния си дом. Той прекалено често започна да използва юмруците и аз веднъж го ударих в устата.

Лора се размърда насън, стисна леко ръката на Тери, после пак се отпусна.

— Направих всичко възможно, за да запазя това семейство, Лора. Да, междувременно наруших няколко закона, но кой не го прави? Никога не съм причинил зло на някого незаслужено.

Тери погледна ръката си. Кокалчетата му бяха натъртени и омазани с кръвта на Никълс. Той пусна ръката на Лора, наведе се и я целуна.

— Както и да е, всичко вече е уредено. Той няма повече да ти причинява болка. Лека нощ, мила моя. Приятни сънища.

Тери излезе от стаята, облизвайки наранените си кокалчета.

* * *

Сам свали сакото си и го преметна през рамо. Въздухът беше с температура около трийсет градуса и с висока влажност, идеалните условия за култивиране на тропически растения. Това бе едно от любимите места на Грейс. Беше прекарвала часове в ботаническата

градина „Кю“, за да рисува растенията и в разговори с градинарите, с повечето от които бе на „ти“.

Вратата от противоположната страна на оранжерията се отвори и Блаки влезе. Запъти се към Сам. Не беше свалил шлифера си, а лицето му плуваше в пот.

Сам се усмихна на конфузното му положение.

— Жежко ли ти е, а, Блаки?

— Това е прекалено, Сам. Дължа услуга на Тери, не на теб.

— Това се предава в семейството, не си ли разбрал?

Блаки извади едно листче от джоба си и й го подаде. Огледа се наляво и надясно, за да се увери, че наоколо няма никой.

— Само се надявам да не реши да се обеси, след като говориш с нея.

— Самоубийството на Морисън няма нищо общо с мен — възнегодува Сам.

Блаки вдигна рамене.

— Е, това вероятно никога няма да се разбере. — Той кимна към листчето. — Не разгласявай откъде го имаш.

— Имай ми доверие, Блаки. — Тя прочете името и адреса на листчето и го прибра в чантата си. — Защо не са я призовали на свидетелската скамейка?

— Със Сноу са били вече разделени. Няма данни да е била около къщата в нощта на убийството. А и Тери е основен заподозрян от самото начало. Не са търсили други. — Блаки избърса чело с ръкава си. — Струва ми се, ти ми обеща, че Тери ще се оттегли.

— Така е — потвърди тя.

— На твое място бих проверил по-подробно, Сам. — Блаки се обърна да си ходи. — Остани тук още няколко минути. Не искам да ни видят, че излизаме заедно.

Сам се усмихна леко.

— Боже опази. Няма да подронвам репутацията ти, я.

Блаки изсумтя, пъкна ръце в джобовете си и излезе.

Сам се разходи още пет минути из оранжерията, след това се запъти към изхода.

Макинли я чакаше до лексуса на паркинга. Отвори й задната врата, след това седна зад волана.

— Какво ще кажеш за една разходка, Анди?

— Както искате, госпожо Грийн.

— До Бристол. И си сложи колана.

През цялото пътуване на запад Сам не пророни дума, само стискаше здраво листчето. Макинли я поглеждаше от време на време в огледалото, но не прекъсна мислите ѝ.

Когато стигнаха покрайнините на Бристол, Сам прочете адреса и Макинли кимна:

— Ще го намеря, госпожо Грийн.

Не се наложи да спира и да пита минувачи за адреса, след двадесетина минути спря пред красива къща с добре поддържана градина. Отпред бе спряно блестящо синьо „Ем джи“. Сам кимна към луксозната кола.

— Момичето се справя добре. — Поседя няколко минути загледана в къщата. — Идвал ли си друг път тук, Анди?

— Защо питате, госпожо Грийн?

— Просто се чудех.

Макинли се извъртя. Погледна я хладно.

— Накъде биете, госпожо Грийн?

Тя вдигна рамене.

— Просто ми се стори, че знаеш пътя.

— Градът не е чак толкова голям.

Сам запали цигара. Свали прозореца и издиша дима навън.

— Не знам, Анди. Може да е била свидетел, може Тери да е искал да я предупреди.

Макинли се обърна напред и загледа равнодушно през предното стъкло.

— Анди?

Той постави големите си ръце върху кормилото.

— Малко ме боли глава, госпожо Грийн. Това е.

Сам отвори вратата.

— Госпожо Грийн?

— Да?

— Мислите ли, че идеята е добра?

— Искаш ли да ми кажеш нещо, Анди?

Макинли въздъхна и бавно поклати глава.

Сам слезе, хвърли цигарата и я смачка с пета, след това отиде до външната врата и натисна звънеца. Обърна се към лексуса. Макинли

все още гледаше втренчено пред себе си, стиснал здраво волана.

Вратата се отвори и Сам се обърна. На прага стоеше красива негърка и я гледаше объркано. Беше около двацет и пет годишна, с гладка черна кожа, високи скули, големи тъмнокафяви очи и дълга коса.

— Какво? — попита тя с лондонски акцент. — Какво искате?

Някъде отвътре се чу бебешки плач.

— Вие ли сте Алиша Сноу?

Погледът на младата жена стана по-суров и тя вдигна глава.

— Какво правите тук?

Сам се намръщи.

— Познавате ли ме?

— Как ме открихте?

— Вие знаете коя съм, нали?

Алиша понечи да затвори вратата, но Сам я подпря с рамо и влезе насила.

— Хей! Не може така! — изкрещя негърката.

Сам нахлу през антрето в големия хол. Бебето беше в кошарка, държеше се за пречките и реवेशе колкото му глас държи.

Сам погледна детето. Беше момиченце, на петнайсетина месеца, с по-светла кожа и коса от майка си. Щом видя Сам, то спря да плаче.

Алиша се приближи зад нея.

— Не трябваше да идвате.

Сам не отговори. Едва чуваше Алиша, сякаш гласът ѝ идваше от дълбините на дълъг тунел. Имаше чувството, че времето е спряло, не можеше да откъсне поглед от бебето. В кошарката имаше играчки. Плюшен Мечо Пух. Гумени топки. Пластмасова гъсеница. Дървени кубчета с картинки на животни.

— Ще се обадя в полицията — заплаши Алиша.

— Няма да го направите — каза тихо Сам.

На една полица имаше снимки: на Тери и Алиша с чаши шампанско в някакво заведение, приличащо на „Лапландия“; зад тях стоеше ухилен Джордж Кей. Снимка на двамата на плажа, Тери — по гащета, Алиша — с черен бански костюм, разкриващ голяма част от прелестите ѝ. Плажът сигурно беше в Испания. Вероятно онзи до вилата на Майки Фокс. На трета снимка Тери държеше бебето, което бе на не повече от два месеца. Той се усмихваше. Гордият баща.

Алиша постави ръка на рамото на Сам, но тя я отблъсна.

— Не ме докосвай! — изсъска. — Не смей да ме докосваш!

Бебето отново заплака и Алиша го вдигна. Започна да го успокоява и погледна сърдито Сам.

Тя поклати глава, не можеше да повярва на очите си. Цялата абсурдност на положението я накара да занемее.

— Мисля, че трябва да си вървите — каза Алиша.

Сам се обърна и избяга от стаята. Едва успя да напипа бравата и изскочи задъхана от къщата. Чувстваше се, сякаш са я ударили в гърдите, всяко вдишване ѝ струваше усилия. Сърцето ѝ туптеше лудо и тя едва се държеше на крака.

Сам вдигна ръка, за да запази равновесие. Вратата се затръшна зад гърба ѝ, но тя не разбра дали е от вятъра, или Алиша е излязла, за да затвори. Не я интересуваше. Искаше да избяга оттук. От това дете, от тези снимки и от всичко, което означаваша. Тя си пое дълбоко въздух, за да се успокои, и бавно тръгна по алеята покрай спортната кола на Алиша.

Макинли не беше помръднал; продължаваше да гледа втренчено напред.

Сам отвори задната врата и се отпусна на седалката.

— Карай.

— Накъде — попита той.

Погледна я в огледалото, но бързо отмести очи, щом забележа, че тя го наблюдава.

— Просто карай — изсъска тя.

Отвори чантичката си и извади цигара.

Макинли потегли бавно, от време на време поглеждаше в огледалото. Минаха покрай една детска площадка.

— Спри тук — нареди Сам.

Тя слезе, олюлявайки се, от колата и се запъти към една зелена площ с люлки. От очите ѝ рукнаха сълзи. Тери я беше излъгал. Всичко бе лъжа. Всичко. Беше ѝ казвал онова, което тя искаше да чуе, беше я използвал, мамил. И тя му бе повярвала. Беше се проявила като пълна глупачка. Непростимо глупава.

Чу звук от отваряне и затваряне на врата на кола и се обърна. Макинли вървеше към нея по тревата.

— Госпожо Грийн...

Сам се извърна и му зашлеви шамар. Макинли не помръдна и тя пак го удари. И пак.

— Съжалявам — извини се той.

— Мръсник!

Тя му обърна гръб, по бузите ѝ рукнаха нови сълзи. Сам не направи опит да ги избърше. Дръпна силно от цигарата си и потрепери.

— Как можа? — промълви. — Знаел си през цялото време. От самото начало. Той го е направил, нали? Тери го е убил. Застрелял го е точно както твърди полицията.

Тя го погледна и Макинли кимна.

Тя отново му обърна гръб.

— Как е станало?

— Не съм бил там, госпожо Грийн.

Сам въздъхна.

— Наистина, госпожо Грийн. Знам само каквото ми е казал Тери. Било при самозащита.

— Бил е застрелян два пъти. В гърдите и в главата.

— Казвам само каквото знам от Тери. Сноу го изнудвал. Искал много пари. Когато Тери се обърнал да му плати, той извадил пистолет.

— Да му плати ли? Заради нея ли? Жената на Сноу?

— Бившата му жена. Сноу твърдял, че Тери му е задължен. Че му откраднал жената и трябвало да плати. — Макинли застана до Сам. — Било е при самозащита, но кой щеше да му повярва? Ракул го дебнеше, ченгетата нямаше да го изслушат дори.

— Затова му помогна, така ли?

— Тери ми даде пистолета. Аз се отървах от него. Хвърлих го в канала.

— И след това Тери дойде при мен, за да му осигуря алиби.

Макинли кимна.

— И си платил на Шон Кели. Накарал си го да признае за убийството.

— Кели има рак. Прие веднага парите. Ашър и Патерсън дадоха на жена му десет хиляди. Кели пое цялата вина.

— И на жената на Сноу ли са платили?

Макинли кимна.

— Значи всички сте знаели. Ти, Ашър, Патерсън. Знаели сте, че Алиша Сноу е любовница на Тери и той е убил бившия ѝ съпруг.

— Било е при самозащита, госпожо Грийн.

— Така твърдиш ти. — Цигарата на Сам изгоря до филтъра, тя извади друга и я запали от фасата. — Мръсници. Сигурно ме мислите за тъпа крава.

— Не, госпожо Грийн. Не е вярно.

— Мръсници — повтори тя.

Тя се отдалечи от пързалките към една дървена катерушка. Седна, издиша облак дим и изгледа на кръв Макинли.

— Това не е всичко, нали?

Макинли не каза нищо, остана неподвижно, със скръстени ръце.

— Тери знаеше за Морисън, нали? Знаеше, че го е видял и ще свидетелства срещу него. Но не е могъл да го отстрани, докато Морисън е бил под полицейска охрана. Не е било възможно преди делото. Нали така?

Макинли кимна.

— След това обаче, след делото, след като Тери влезе в затвора, Морисън беше по-лесна плячка. — Тя поклати тъжно глава. — Използва ме, за да намеря Морисън, нали?

Макинли не отговори, но по изражението му Сам разбра, че е права.

— Толкова бях глупава. Защо не се досетих? Защо не разбрах, че ме използва?

Тя смукна от цигарата и издиша бавно.

— Ти ли го уби — попита накрая. — Ти ли уби Морисън?

— Не, госпожо Грийн. Не съм го убил аз.

— Знаеш обаче кой го е направил, нали?

Макинли стисна зъби и кимна:

— Пайк и Ръсел.

— Убили са го така, че да прилича на самоубийство.

Макинли кимна.

— Ти им каза къде да намерят Морисън, нали?

Макинли не отговори.

— Нали? — изкрещя Сам, гласът ѝ отекна на празната площадка.

— Госпожо Грийн... — Макинли поклати тъжно глава. — Съжалявам.

— Съжаляваш? — Сам поднесе цигарата към устата си с
трепереща ръка. — Ти ли съжаляваш?

Ръсел погледна в огледалото.

— Още е зад нас. През три коли — обяви той.

Тери се изсмия високо от задната седалка на беемвето.

— Какво му става на Раquel? Да не си въобразява, че като пусне две коли между нас, ще стане невидим?

— Така ги учат в академията за дървени глави — вметна Пайк, който седеше до шофьора.

Тери се облегна назад.

— Ще действаме по план Б тогава.

Тримата се изсмяха.

Пайк извади мобифона си и набра.

— Ким? Да, на позиция ли си? Чудесно. В пет сме при теб.

Той затвори и показа палец на Тери.

Тери се усмихна.

Продължиха по магистралата, придържайки се към ограниченията. Стигнаха под един надлез. Ръсел спря, а Тери и Пайк слязоха и се покачиха по страничния насип. Изчакаха отгоре и помахаха на Франк Уелч, докато минаваше.

— Педал! — изкрещя Тери.

Уелч ги погледна, но не можеше да направи нищо в натовареното движение.

Ръсел продължи напред, а Тери и Пайк се покачиха на горното шосе. Ким Флечър ги чакаше в един джип „Тойота“. Те се качиха и потеглиха.

— Взе ли го, Ким? — попита Тери.

Флечър бръкна в жабката и извади един револвер. Пайк го взе и го подаде на Тери.

— Хубав е — каза той и провери изправността на барабана.

„Лапландия“ беше пред затваряне. Две блондинки правеха вяли опити да забавляват група костюмирани бизнесмени, но те все по-често поглеждаха часовниците си и бързаха да допият питиетата си.

Тери влезе заедно с Флечър и Пайк.

Джордж Кей седеше сам на една маса с полупразна бутилка шампанско пред себе си. Той се намръщи при вида на Тери, после стана и го посрещна с протегнати ръце.

— Тери, да се беше обадил. Момичетата вече си тръгнаха.

Тери се здрависа с Кей и го потупа по гърба.

— Просто минавах и реших да се отбия, Джордж.

— Винаги се радвам да те видя, Тери. Знаеш го. Бутилка шампанско?

— Да. Защо не? — Тери се настани на масата на Кей и даде знак на Флечър и Пайк да седнат. — Та как върви работата?

— Днес е малко празно, но нали е средата на седмицата. В петък няма да можеш да се разминеш. — Кей махна на една сервитьорка и раздвижи няма устни, за да поръча шампанско. — Сам не е ли с теб?

Тери поклати глава.

— Днес съм свободен мъж.

Блондинките бяха забелязали Тери и сега усилено развяваха коси и се увиваха около два сребристи стълба, но той не им обръщаше внимание.

— Знаеш ли какво ми дойде наум, Джордж — продължи той. — Да поиграем на покер. Не съм играл комар от години. Имаш ли карти?

Кей го изгледа объркано.

— Карти ли? — Той извади инхалатора и вдиша от него. — Сигурно има някое тесте в офиса.

— Иди ги вземи, става ли? А, и можеш да затваряш, отпрати всички. Тази вечер искам да лудувам.

Той погледна Пайк и Флечър и двамата се ухилиха и закимаха. Сервитьорката се приближи с бутилка шампанско в кофичка с лед и четири чаши. Кей се намръщи при вида на бутилката.

— Не това „Мое“. Донеси истинско шампанско.

След два часа и след като бяха изпили три бутилки „Кристал“, четиримата мъже седяха сами в клуба около купчина банкноти. Кей спечели залагането и със самодоволна усмивка придърпа парите към себе си.

— По дяволите, Джордж — възкликна Пайк. — За трети пореден път печелиш.

— Да, днес си късметлия, Джордж — съгласи се Тери. — Де да имах и аз такъв късмет.

— Е, такива карти ми се падат — отбеляза скромно Кей и отвори нова бутилка, докато Флечър раздаваше.

— Да, ангелът ти пазител бди над теб — добави Тери. — Искаш ли да го поставим на малко изпитание?

Кей се намръщи, започна да пълни чашите с шампанско. Тери бръкна в джоба си и извади револвера. Ръката на Кей затрепери и по масата се разплиска шампанско.

— По-внимателно, Джордж.

— По дяволите, Тери!

— Какво, за пръв път ли виждаш револвер?

— Ако ченгетата ни пипнат... мамка му, разрешителното ми, клуба...

Кей върна бутилката в кофичката с леда с трепереща ръка.

— Спокойно бе, Джордж. — Тери погали цевта на револвера. — Защо ще идват точно сега? Да не заработваш допълнително и за тях?

Пайк и Флечър се изсмяха, но Кей изглеждаше смутен. Той се отпусна на стола си и започна да бърше лице с голяма бяла кърпичка, гледаше револвера с широко отворени очи.

— Какво ще правиш с това? — попита.

Тери се ухили по-широко.

— А, сега ще измислим...

Кей вдиша отново от инхалатора.

Тери отвори барабана и погледна през цевта.

— „Смит и Уесън“, трийсет и осми калибър — обяви. — Няма равен. Пистолетите може да са лъскави, но плюят гилзи наляво и надясно.

Тери изтръска патроните от барабана и те изтракаха върху масата.

Кей ги загледа втренчено. Хвана инхалатора с две ръце, гърдите му се свиха спазматично.

— Сума ти нещастници са свършили в затвора, защото са забравили да изтрият отпечатъците си от гилзите.

Тери сложи един патрон в цилиндъра и го затвори.

— Помниш ли оня филм, Джордж? За Виетнам?

Кей преглътна тежко:

— „Апокалипсис сега“ ли?

Тери поклати глава.

— Не бе, този беше с Марлон Брандо. Имам предвид онзи с Де Ниро. В който играят на руска рулетка. И Кристофър Уокър играеше.

Тери завъртя цилиндъра.

Пайк подсмръкна.

— „Ловец на елени“, не се ли казваше така?

Тери кимна одобрително.

— Да, същият. „Ловец на елени“. Велик филм.

Той остави револвера на масата и го завъртя. Оръжието постепенно забави ход, после спря с дуло, насочено към Тери. Той се усмихна равнодушно:

— Виждаш ли, днес явно не ми е ден.

Той вдигна бавно револвера и го насочи към слепоочието си.

— Тери! — изкрещя Кей.

Тери присви очи и натисна спусъка. Револверът изщрака.

— Боже мили! — възкликна Кей.

— Може би късметът ще се обърне, как смяташ, Джордж?

Тери постави отново револвера на масата и го завъртя.

— Тери, какво правиш? — попита Кей.

Тери не отговори. Револверът спря да се върти. Този път сочеше Флечър.

— Хайде, Ким — насърчи го Тери.

— Тери, това е лудост — проплака Кей.

— Какво има, Джордж? Нямах ли чувство за хумор?

Флечър взе оръжието. Погледна Тери и той му кимна насърчително. Флечър бавно вдигна револвера, допря го до слепоочието си, затвори очи и натисна спусъка. Механизмът изщрака. Флечър въздъхна, отвори очи и се ухили:

— Мамка му, каква тръпка.

— По-вълнуващо е от секса — съгласи се Тери. Кей се изправи и той му се закани с пръст. — Сядай веднага!

Гласът му звучеше заплашително. Тери кимна на Флечър.

Флечър взе револвера и го завъртя. Оръжието направи шест оборота и спря. Сочеше Кей. Дебелакът го погледна ужасен.

— Твой ред е, Джордж — подкани го Тери.

— Да, хайде, Джордж. Ние сме с теб — добави Флечър.

— Нищо няма да почувстваш — увери го Пайк.

Кей хвана оръжието. Лицето му преbledня, дишането му се учести. Тери го загледа хладно и той вдигна револвера към главата си.

Погледна Тери с молеци очи. Изглеждаше, сякаш всеки момент ще заплаче.

— Тери...

— Хайде, Джордж. Да видим какъв ти е късметът.

Кей постави пръст на спусъка. Ръката му трепереше, той прехапа устни.

— Хайде, Джордж — настоя Тери. — Можеш да го направиш.

Пръстът на Кей побеля, цялото му тяло се разтресе, сякаш през него преминава електрически ток. Флечър и Пайк го наблюдаваха любопитно, с насърчителни усмивки.

Кей накрая се предаде.

— Не мога. — Остави револвера на масата; по лицето му потекоха сълзи. — Съжалявам. Просто не мога.

Захлипа и цялото му тяло се разтресе.

По лицето на Тери бавно се разля усмивка. Той вдигна лявата си ръка и отвори юмрук. Върху дланта му стоеше патрон.

Кей се намръщи озадачено. Изведнъж разбра.

Тери, Пайк и Флечър избухнаха в дружен смях.

— Да се беше видял само, Джордж — каза Тери. — Плачевна картинка.

Той се наведе и леко потупа дебелака по бузата.

Кей също се засмя, но очевидно не му беше весело.

Тери, Флечър и Пайк излязоха от „Лапландия“ развеселени.

— Видяхте ли го, за малко да напълни гащите.

— Той е негодник — отбеляза Пайк.

— Да, както казаха в „Кръстника“, дръж приятелите си изкъсо, а негодниците сред тях — още по-изкъсо.

— Откога започна с тези цитати от филми, Тери? — поинтересува се Пайк.

— Откакто си купи новото компактдисково видеоустройство — пошегува се Флечър.

Тери замахна да го удари по гърба, но Флечър се дръпна със смях. Тери го блъсна и той се подпря в близката стена. В същия момент от един джип изскочиха трима мъже с работни дрехи и плетени маски. Бяха въоръжени.

— На земята! — изсъска единият и опря пистолет в гърлото на Тери.

— Какво, по дяволите, е това?

— Подчинявай се, иначе ще ви разстреляме на място.

Нападателят беше широкоплещест, с хладни кафяви очи, които се виждаха през дупките на маската. Дъхът му миришеше на чесън. Говореше с ирландски акцент. Северноирландски.

— Кои сте вие, по дяволите? — попита Тери.

Нападателят притисна още по-силно пистолета към гърлото му. Носеше кожени ръкавици и Тери забеляза пръста му да потрепва на спусъка.

— Добре, добре — побърза да го успокои той. — По-спокойно, става ли?

Един от другите нападатели удари с оръжието си Пайк през лицето и го повали на земята.

— Казах — на земята! — изкрещя той.

Също като мъжа с кафявите очи и той говореше с ирландски акцент, но по-гърлен.

Флечър застана на колене, след това легна с разперени ръце. Обърна глава към Пайк.

— Добре ли си? — прошепна.

— Млъквай! — изкрещя един от нападателите.

Тери понечи да коленичи, но мъжът с кафявите очи го ритна в корема и го блъсна на земята. Насочи оръжието си към главата му. Тери го погледна спокойно, без да издава страха си. Кафявите немигащи очи на нападателя срещнаха неговите и той си даде сметка, че гледа очите на хладнокръвен убиец.

Един от другите нападатели извади руло тиксо и запуши устата на Флечър и Пайк, омота здраво китките и глезените им.

Мъжът с кафявите очи набързо пребърка джобовете на Тери, без да отмества пистолета от главата му. Намери револвера и го прибра в джоба си.

Тери се поуспокои. Ако имаха намерение да го убиват, нямаше да го претърсват.

— Какво искате? — попита той.

Нападателят го удари през устата.

— Млъквай, Грийн, или ще ти пръсна черепа — изсъска и продължи да го пребърква.

Единият от другите нападатели се приближи, залепи парче тиксо на устата на Тери и друго върху очите му. После завързаха ръцете му зад гърба и го натикаха в джипа. Той опита да се съпротивлява, но някой допря пистолет във врата му.

— Мирувай.

Вратите се затръшнаха и колата потегли, Флечър и Пайк останаха вързани на улицата.

Тери лежеше на пода на автомобила. Едва дишаше през носа, затова отмести леко с език тиксото от устата си и вдиша дълбоко.

Джипът ускори. Движеха се по права линия и Тери предположи, че са на магистрала. Нямаше представа нито къде го карат, нито кои са похитителите му. Отначало си беше помислил, че са от косовската мафия, но ирландският акцент показваше, че греша. Кои бяха? Единствените ирландци, с които Тери си беше имал вземане-даване, бяха от една банда в Ливърпул. Преди няколко години опитаха да се намесят в бизнеса му, но сега всички лежах в затвора, след като ги хванаха с един контейнер канабис на път за Лондон.

Които и да бяха тези мъже, явно много добре го познаваха. Нападателят с кафявите очи се беше обърнал към него по име, а и взеха само Тери. Явно ставаше дума за лични сметки.

Караха по магистралата около половин час, след това продължиха по по-неравни и криволичещи пътища. Накрая спряха и Тери бе измъкнат от колата; повлякоха го нанякъде. Хвърлиха го на земята върху мокра трева и мъртви листа.

— На колене — изкомандва някой.

Тери с мъка се изправи. Панталоните му се наквасиха с вода. Някой свали тиксото от устата и очите му и той примигна. Намираше се в някаква горичка, вятърът шумолеше в клоните на дърветата като шепот на неспокойни духове.

От двете му страни стоеше по един човек и когато той опита да вдигне глава, единият го удари по темето.

— Стой с наведена глава.

Тери сведе очи, стисна юмруци. Нападателят бяха трима и въоръжени, но ако мислеха да го убиват, Тери нямаше да се предаде без съпротива.

Третият нападател, онзи, който му беше говорил в колата, застана пред Тери. Носеше чисто нови ботуши.

— Голяма грешка си направил, че си използвал името ни напразно — изсъска той.

Тери го погледна. В мрака виждаше само голям черен силует.

— За какво, по дяволите, говориш?

Ирландецът го удари с пистолета си.

— За това, че си разправял, че работиш с нас — обясни с гърлен белфастки акцент. — Сякаш някога сме ти се месили. — Той насочи пистолета към челото на Тери. — Ще си кажеш ли молитвата?

Тери огледа мъжете с маските. В далечината излая лисица, след това всичко утихна, само вятърът продължаваше да свири в клоните. Тери се усмихна. Знаеше, че нямат намерение да го убиват. Ако искаха да го застрелят, щяха да го направят без излишни приказки.

— Майната ти, ирландце. Ако искахте да ме застреляте, щяхте да го направите още в града. Така че защо не направите каквото ви е наредено? Да кажете каквото имате за казване и да се върнете в дупките си.

Пръстът на ирландеца потрепна на спусъка, но Тери не мигна. Петлето беше вдигнато и нападателят допря дулото в челото му. Тери погледна човека с маската в очите, но стомахът му се свиваше. Едно натискане на спусъка, и мозъкът му щеше да се разхвърчи по тревата. Той преглътна тежко, но здравият разум го караше да продължава да гледа нападателя си. Независимо какво щеше да стане, той бе решен да не показва никаква слабост. Ако трябваше, щеше да умре като мъж.

Ирландецът бавно свали пистолета. Тери се усмихна самодоволно — значи правилно бе преценил.

— Бихте ли ме върнали сега там, откъдето ме взехте?

Ирландецът го удари с все сила в слепоочието. Пред очите на Тери всичко почервения, после му причерня, но той продължи да се усмихва. Знаеше, че е спечелил.

Макинли забави и превключи на дълги. Тери му махаше от края на гората. Макинли спря до него и Тери се качи на предната седалка. Притискаше кърпичка до главата си.

— Не си много бърз — изропта той.

— Тръгнах веднага — оправда се Макинли. — Когато се обади, бях в банята. Добре ли си?

— Разбира се, че не съм добре. Някакви ирландци ме пребиха с пистолет и ме оставиха наред проклетата гора. Това добре ли ти звучи, Макинли?

Макинли се намръщи, но не отговори.

— Хайде, тръгвай. Закарай ме вкъщи.

Макинли потегли към Лондон.

— Откъде в ИРА знаят за мен, Анди?

Макинли сведе смутено очи.

— Предполагам, че Сам се е свързала с тях — продължи Тери. — Как мислиш?

— Не е била с мен, Тери.

— Мисля, че трябваше да не я изпускаш от очи. Казах ти да я наблюдаваш.

— Така правих.

— Е, сигурно по някое време се е свързала с тях. Как иначе ще знаят какво съм й казал?

— Може да им се е обадила по телефона.

— Номера на ИРА го няма в указателя.

— Просто помислих...

— Стига си мислил. Не ти плащам да мислиш. Плащам ти да наблюдаваш жена ми, точка. А сега виждам, че май съм си дал парите напразно. — Тери свали кърпичката от главата си и огледа кървавите петна. — Проклети ирландци. — Обърна се пак към Макинли. — Нещо друго да имаш да ми казваш?

Макинли се намръщи:

— Какво имаш предвид?

— Знаеш какво. Говорила ли е с някого другого, който може да ми създаде неприятности?

— Не.

— Сигурен ли си?

Макинли кимна мълчаливо.

* * *

Сам седеше в кухнята и пиеше какао, когато чу Тери да влиза. Тя си наля още мляко. Тери влезе в кухнята, притискаше до главата си

окървавена кърпичка.

— Какво е станало?

— Недей да започваш и ти.

— Какво значи „недей да започваш“? Тече ти кръв.

— Имах лош ден, любов моя.

— Да не би моят да е бил хубав? Направила съм какао. Искаш ли?

— Искam бира.

Той хвърли кърпичката в кошчето и извади една бира от хладилника. Отвори я, седна на един стол и отпи направо от бутилката.

Сам опита да прегледа раната на главата му, но той я отблъсна.

— Какво е станало? — попита тя.

— Ударих си главата, като слизах от колата.

— Трябва да ти сложа нещо.

Тя отвори един шкаф и извади шишенце йод и пакет памук. Намаза раните му с дезинфекциращата течност.

Тери присви очи.

— За бога, Сам, не съм дете.

— Да, и си малко старичък да се биеш по улиците.

— Нали ти казах, че се ударих по невнимание.

— Да, много неща ми казваш.

Тери се обърна и я погледна.

— Какво означава това?

Сам го накара да се извърти и продължи да му маже раните.

— Мирувай.

— Жена ми се прави на чичо доктор.

— Къде беше тази нощ?

— В клуба. По работа.

Сам привърши с раните и прибра лекарството и памука. Наля мляко в чашата си и си сипа лъжица какао.

— Джонатан е напуснал Лора — обяви тя.

— Чудесно.

— Нещо повече. Напуснал е страната. Обадил й се от Торонто. Канада.

— Да, знам къде е Торонто.

Сам седна на стола срещу Тери.

— Да не си му направил нещо?

Тери се намръщи.

— Какво например?

— Знаеш какво. Да не си го бил?

Той замълча.

— Отговори ми, Тери.

— Какво очакваш да кажа?

— Истината. Направил ли си нещо на Джонатан?

Тери я погледна в очите и остави бирата си.

— Поприказвахме малко — призна. — Нищо повече.

— Какво му каза?

— Казах му, че ако още веднъж докосне Лора, ще си има работа с мен. Мисля, че ме е разбрал правилно. — Той отпи от бутилката и избърса устни. — Няма повече да я тормози.

Сам отпи глътка какао.

— Лора твърди, че звучал уплашено. Поискал развод, щял да ѝ остави къщата и всичко останало.

— Малка цена за онова, което ѝ причини.

— Да, но защо ще бяга от страната? Ти ли си го накарал, Тери?

— Стига глупости. Пък и в края на краищата така е по-добре за нея.

— Кажи ми истината, Тери. Направи ли му нещо?

Тери поклати глава.

— Не, скъпа. Поговорихме, това е всичко. Честен кръст.

Сам стана.

— Ще си лягам — обяви тя.

Изплакна чашата си на мивката.

— Идвам след минутка — каза Тери.

— Както искаш.

Той я изпрати с поглед, след това си взе втора бира.

* * *

Когато Тери излезе от къщата на следващата сутрин, Флечър и Пайк го чакаха отпред. И двамата изглеждаха засрамени.

— Благодаря за помощта снощи, момчета.

— Извинявай, Тери — измънка Флечър.

— Изненадаха ни, шефе.

— Да, и бяха подготвени.

— Направиха ли ти нещо? — попита Пайк.

Тери се качи отзад в беembeто.

— По-добре да забравим случилото се, момчета.

Мобифонът му иззвъня. Пайк и Флечър се настаниха на местата си. Тери изръмжа в телефона и затвори.

— Плановете се променят, момчета — обяви той. — Отиваме в Бристол.

През цялото пътуване на запад Тери не проговори. Пайк и Флечър постоянно се споглеждаха, чудеха се дали не трябва те да започнат разговор, но им стана ясно, че на Тери не му е до приказки. По някое време Пайк посегна към радиото, но Флечър поклати глава.

Когато пристигнаха пред дома на Алиша, Тери нареди на хората си да го изчакат в колата. Отиде на входа и позвъни.

Алиша отвори. Носеше тясна рокля с изрязано деколте.

— Тери!

— Не се прави на изненадана. Нали ти ми се обади. Сега ще ме пуснеш ли вътре, или ще стърчим тук.

Щом влязоха в антрето, Алиша прегърна Тери и го целуна страстно по устата. Бебето заплака в хола и Тери отблъсна любовницата си.

— Бебето плаче.

— Цял ден реве. Нищо й няма.

Алиша застана на колене и започна да разкопчава панталоните му.

— Алиша... Хайде, стига.

Тя започна да го гали и той затаи дъх.

— Кучка — прошепна и я погали по косата.

Тя погледна нагоре и се усмихна.

— Твоята кучка. Аз съм твоята кучка.

Тери я накара да се изправи и разкопча роклята й. Тя не носеше бельо и се усмихна, като видя изненаданото му изражение.

— Чаках те — каза. Взе ръката му и я допря между краката си.
— Виж колко съм влажна.

Тери я притисна до стената и тя обви крака около кръста му.

— Да — прошепна в ухото му. — Да, Тери. Хайде.

Тери проникна в нея и тя изкрещя името му.

— Горе — изстена. — Качи ме на горния етаж.

Той я вдигна, качи я горе и двамата се любиха в двойното легло.

След това се отпусна до нея и загледа тавана. Бебето продължаваше да плаче.

— Защо страниш от мен, Тери?

— Алиша... — изръмжа той; последното, което му трябваше сега, бе скандал с любовницата му.

— Много си зает, а?

— Не е това. Нали ти казах. Ако ченгетата ме видят с теб...

— Знам, знам. Но от месеци не сме се виждали.

— Стига, Алиша.

Тя прокара ръка по гърдите и слабините му, след това надолу по бедрата му. Той се усмихна и тя продължи да го гали.

— Жена ти идва — изтърси тя.

Тери застина.

— Какво?

— Жена ти. Затова исках да те видя. Тя беше тук.

Тери се изправи рязко.

— Защо, по дяволите, не ми каза?

— Нали точно това правя?

— Защо не ми го каза по телефона?

— Защото нямаше да дойдеш. Нали?

Тери стана и започна да се облича.

— Виждаш ли?

— Какво „виждаш ли“? — попита Тери, докато закопчаваше ризата си.

— Още я обичаш, нали?

— Не бъди глупачка. Какво искаше?

— Какво те интересува какво е искала?

Тери я изгледа и тя поклати тъжно глава.

— Не знам какво искаше — отвърна Алиша. — Не стоя и една минута. Влезе насила, видя Роузи, изгледа ме, сякаш искаше да ме изпепели с поглед, и избяга.

— Видяла е детето, така ли?

— Нали ти казах вече.

Тери изруга.

— Сама ли беше?

— Някой я караше. Някакъв мъж с голяма кола.

Тери отново изруга. Макинли. Сигурно беше Макинли. Той привърши с обличането и тръгна да излиза.

Алиша грабна пенъоара си и се втурна след него.

— Тери... не се занимавай с нея. Можеш да останеш тук... при нас.

Тери намери обувките си в хола и си ги сложи. Алиша опита да го прегърне, но той я отблъсна.

— Знаеш, че е невъзможно — каза той.

Тя се усмихна съблазнително.

— Няма да те разочаровам. Ще правим само хубави неща...

— Зарежи това, Алиша.

Тя опита да го целуне, но той ѝ обърна гръб и облече самото си. Тя го удари по гърба.

— Мръсник!

Удари го отново и отново, но той почти не усещаше.

— Дръж се като зряла жена — изръмжа и тръгна към входната врата.

— Ти уби Престън заради мен! — изкрещя тя. — Застреля го, за да ме имаш.

Тери се извъртя. Очите му блестяха от гняв.

— Убих го, защото ме заплаши с шибания си пистолет. Защото иначе той щеше да ме убие.

— Ти така твърдиш.

— Да, така твърдя. Той си го изпроси.

— Той ми беше съпруг.

— Бивш съпруг. А и бракът не ти пречеше да спиш с мен.

— Нито пък твоят.

Тери я загледа гневно, беше се задъхал. Алиша се усмихна и се допря до него.

— Желаяш ме, не можеш да отречеш.

Тери поклати глава и тя протегна ръка и го погали между краката.

Той я отблъсна и отвори вратата.

— С мен искаш да живееш! Не можеш да се върнеш при нея! — изкрещя Алиша и затръшна вратата. — Не можеш!

* * *

Сам и Лора, хванати под ръка, излязоха от болницата.

— Не се тревожи, мамо. Добре съм.

Лора носеше тъмни очила и шал, за да скрие поизбелелите синини и още незаздравелите драскотини.

— Знам, че си добре, искам просто да повървя с дъщеря си. В това няма нищо лошо, нали?

Отидоха при лексуса. Макинли излезе напред и пое чантата на Лора от ръцете на Сам. Прибра я в багажника, двете жени се качиха в колата.

— Какво ще прави в Канада, мамо?

— Не знам, скъпа.

— Той е банкер, няма какво да прави в Канада.

— Не каза ли нещо, когато се обади?

— Само, че искал да се разведем и че ми оставя всичко. Говорихме не повече от минута. Звучеше уплашен, сякаш някой е допрял пистолет до главата му. Татко го е направил, нали? Той го е изгонил.

Макинли седна зад кормилото.

— Баща ти отрича.

— Е, това може да се очаква, нали?

Мобифонът на Макинли иззвъня и той вдигна.

— Как е татко? — попита Лора.

Сам въздъхна.

— Не знам.

— Ще се върне ли за постоянно?

Тя се намръщи.

— Надявам се, скъпа.

Макинли остави мобифона. Изглеждаше разтревожен.

— Наред ли е всичко, Анди? — попита Сам.

— Господин Грийн иска да ме види, след като ви закарам.

Макинли подкара колата.

— Коланът, Анди — напомни му Сам.

* * *

Макинли пристигна на стадиона по смрачаване. Когато излезе на игрището, прожекторите светнаха и той закри очи. Тери стоеше на мястото за биене на дузпи пред едната врата, в краката му имаше голяма торба.

— Какво има, Тери? — извика Макинли.

— Просто реших да поритам. — Тери кимна към вратата. — Ще застанеш ли да пазиш?

Макинли се приближи бавно до вратата. Тери вдигна торбата и изсипа десетина топки. Носеше черно кожено яке върху костюма си и скъпите му обувки блестяха на светлината от прожекторите. Макинли също не беше облечен в подходящ екип — вълнено палто и костюм.

Тери се засили леко и вкара една от топките в мрежата. Сложи ръце на кръста си:

— Не се стараяш много, Анди.

Макинли нагласи черните си кожени ръкавици.

— Какво става, Тери? — попита.

Пайк и Флечър се появиха от тъмното пространство зад вратата. Застанаха от двете ѝ страни с каменни изражения. Макинли ги погледна, после пак се обърна към Тери.

Тери изрита друга топка и тя профуча покрай Макинли и се заби в мрежата.

— Понапъни се малко!

— А ако не ми се играе? — попита Макинли.

— Тогава няма да играем. — Тери започна да дриблира с една топка, ритна я нависоко, отби я с гърди и отново я подхвана с крак. — Като дете тренирах за „Уестхам“, не съм ли ти казвал? — Той отново вдигна топката, подхвърли я няколко пъти с колене, после отново я подхвана с крак. — Нищо не излезе, но по едно време бях доста добър. Такъв е животът. Всичко е до късмет. До късмет и възможности. От някои се възползваш, други изпускаш.

Тери ритна силно топката към горния десен ъгъл на вратата. Макинли се хвърли и я отби с ръка. Тери се ухили.

— Така е по-добре...

Постави една топка на точката за дузпи и отстъпи няколко крачки.

— Давам ти последна възможност, Макинли. Ако бях на твое място, щях да я хвана с две ръце.

Той се усмихна сурово, направи се, че рита. Макинли понечи да се хвърли встрани, но бързо разбра, че Тери го лъже, и се изправи отново.

Тери отстъпи още една крачка назад.

— Защо не ми каза, че сте ходили в Бристол?

Макинли не отговори. Тери се втурна напред и изрита силно топката. Тя полетя към вратата и се удари в гърдите на Макинли, изкара му въздуха. Той се олюля, Тери подготви друга топка.

— Е? — настоя.

— Не исках...

— Какво? Какво не си искал?

— Не исках да й създавам неприятности.

Тери погледна Пайк и Флечър и изкрещя.

— Аз ли не съм наред, или целият проклет свят се е побъркал?

Пайк и Флечър вдигнаха рамене. Тери се обърна към Макинли.

— Напомни ми пак, Макинли. Кой ти плаща?

— Ти.

— Значи работиш за мен, нали?

Макинли кимна.

— Защото, ако има някакво неразбиране по този въпрос, най-добре да го изясним тук и веднага.

Тери ритна друга топка. Макинли пристъпи бързо встрани и я хвана, притисна я силно към гърдите си. Тери кимна одобрително.

— Та защо, по дяволите, си разхождал жена ми до Бристол, при съпругата на мъжа, в чието убийство бях обвинен? Не ти ли се струва малко нелоялно от твоя страна?

— Тя ме помоли. Какво можех да направя?

— Можеше да ми се обадиш. Да ми кажеш. По дяволите, Макинли, малоумен ли си?

Макинли не отговори, стисна устни.

Тери изрита поредната топка в долния десен ъгъл на вратата.

— Да — извика. — Той се засилва, стреля, гооол! Тълпата ликува.

Той нагласи нова топка на точката за дузпи. Погледна Макинли.

— И какво каза тя след това?

— Искаше да знае дали ти си го убил.

— И?

— Казах, че е било при самозащита.

— Повярва ли ти?

— Струва ми се, че да.

— А Морисън? Знае ли, че съм я използвал, за да се добера до него?

Макинли кимна бавно.

Тери нагласи нова топка.

— Значи благодарение на теб жена ми знае, че съм лъжец и убиец, че съм направил дете на съпругата на жертвата и съм очистил единствения свидетел по делото. Не ти ли се струва, че това няма да се отрази много добре на стабилността на брака ми, Макинли? Да не говорим за перспективите ми да отърва затвора.

Макинли не отговори.

Тери постави крак върху топката и я завъртя напред-назад.

— Какво, по дяволите, да правя с теб, Макинли? Жълт картон ли да ти покажа? Червен ли? Как смяташ?

— Тери... аз...

Тери му даде знак да мълчи.

— Какво ще кажеш да го решим с дузпи? — попита. — Ако спасиш следващата, оставаш на изпитателен срок. Ако ти вкарам гол, ще се поразходим в гората.

— Тери...

Тери отстъпи назад и Макинли се приготви. Пайк и Флечър заподсмърчаха нервно зад вратата. Тери погледна Макинли, кимна и ритна леко топката. Тя изписа голяма дъга и Макинли я хвана с лекота. Тери се ухили:

— Значи, на изпитателен срок.

Той излезе от игрището и се запъти към паркинга. Пайк и Флечър го настигнаха и тримата тръгнаха заедно към беembeто.

— Това ли е? — попита Пайк.

— Моята половинка може да бъде доста убедителна, когато поиска. Макинли надали щеше да ѝ устои. Щом си е наумила да види Алиша, нищо не е било в състояние да я спре. — Той погледна

Макинли, който вървеше към лексуса. — Анди е добро момче. Просто не се отличава с особен ум, това е.

В паркинга навлезе син микробус със запалени фарове. Тери се обърна да го разгледа и се намръщи.

— Какво има, шефе? — попита Пайк.

Преди Тери да отговори, задната врата на микробуса се отвори и отвътре изскочиха двама мъжаги с плетени маски и пушки. Веднага последваха два гърмежа и стъклото на една кола зад Тери се пръсна на хиляди парченца. Тери се хвърли на земята. Пайк и Флечър последваха примера му със звучни ругатни.

Анди Макинли се стресна от гърмежите. Завъртя се точно навреме, за да види как Тери, Пайк и Флечър залягат зад една сребриста хонда. Двама мъжаги с пушки-помпи се приближаваха към колата, единият пак стреля.

Синият микробус ги следваше бавно, шофьорът носеше плетена маска.

Макинли изруга. Единственото му оръжие в момента бе джобното ножче. Дори с пистолет обаче нямаше какво да направи срещу две пушки. Той се огледа. На паркинга нямаше никой друг.

Той вече бе извадил ключовете за колата си, изтича при нея и я отвори. Запали двигателя и натисна газта. Той отново изруга. В момента най-малко от всичко на света му се искаше да е тук, сецаше се за милион други неща, които можеше да прави, но съзнаваше, че трябва да действа.

Тери показа плахо глава иззад хондата, но видя пушките да се насочват към него и отново залегна. Последва нов гърмеж и мигачът на колата се пръсна.

— Какво става, по дяволите? — изкрещя Флечър.

— Предполагам, че стрелят по нас.

Тери се претърколи настрани и се скри зад една тойота. Последва нов гърмеж, чуха се бързи стъпки.

— Мамка му, раниха ме — изкрещя Пайк; хвана се за рамото. — Простреляха ме.

— Някой от вас не носи ли пистолет? — попита Тери.

Другите двама поклатиха глави и той изруга.

Тери надникна предпазливо иззад багажника на тойотата. Двата маскирани мъже стояха до микробуса и зареждаха пушките

си. Тери се намръщи. Кои, по дяволите, бяха тия? Не можеше да са пак ирландците. Освен това ирландците използваша автомати, не пушки. Той огледа бегло паркинга и пак изруга. Освен хондата, тойотата, неговото беемве и още две коли нямаше друго прикритие. Стигаше само нападателите да заобиколят, и всичко беше свършено. Той пак изруга. Изведнъж чу рев на мотор и лексусът с Макинли зад волана се понесе с пълна скорост през паркинга.

Макинли стискаше кормилото с две ръце. Натисна педала за газта до крайно положение. Струваше му се, че всичко тече на забавен кадър. Шофьорът на микробуса се обърна, погледна лексуса и зина от изненада. Един от маскираните мъже тъкмо се канеше да стреля, другият бе спрял и презареждаше. Никой от двамата не беше забелязал лексуса. Тери стоеше приклепнал зад тойотата.

Инстинктът за самосъхранение караше Макинли да завие, за да избегне удара, но той знаеше, че няма друг начин да спре нападателите. Той закрещя, нададе животински вой, който се сля с рева на двигателя. Облегна глава на седалката, изпъна ръце и крака, за да се приготви за неизбежния сблъсък.

Заби се с пълна скорост в микробуса.

Лексусът се блъсна странично в микробуса. Той се преобърна, удари двамата въоръжени мъже и ги повали на земята. Едната пушка изтрака на асфалта. Макинли не отпуснаше газта, лексусът повлече микробуса, моторът му ръмжеше като умиращ звяр.

Двамата нападатели лежаха на земята, още не се бяха опомнили.

— Хванете ги! — изкрещя Тери.

Той изскочи иззад тойотата и се хвърли върху шофьора, който се опитваше да се измъкне от преобърнатия микробус. Тери го сграбчи и го удари с все сила в лицето, носът на нападателя изпука. Зад него Пайк и Флечър започнаха да ритат другите двама.

Тери извлече шофьора за косата и го изрита в корема, блъсна го назад и отново го удари. Пайк остави жертвата си и стъпи върху гърдите на шофьора. Другият мъж беше в безсъзнание, изпод маската му течеше кръв. Флечър вдигна двете пушки и ги запрати надалеч.

Тери се приближи до лексуса. Макинли още седеше зад волана, тръскаше глава и дишаше тежко като тежкоатлет, който се кани да подобри личния си рекорд.

— Добре ли си? — попита Тери.

— Да — отвърна Макинли и издиша силно.

— Добре си се сетил да си стегнеш колана.

Тери отиде пред колата и огледа щетите. Изсвири леко и посочи смачканата броня.

— Ще ти го удържа от заплатата, Макинли. — Той погледа за известно време бодигарда, после по лицето му се разля широка усмивка. — Благодаря, Анди, задължен съм ти.

Макинли кимна сериозно.

Пайк се наведе и смъкна маската на единия от нападателите.

— Това са проклетите косовци! — възкликна.

Сам отвори очи. От долния етаж се чуваха гласове. Мъжки гласове. Тя седна в леглото, разтърка очи и погледна електронния будилник. Часът беше два. Тя стана, облече халат и слезе долу.

Роджър Пайк седеше на един стол, а Анди Макинли и Ким Флечър стояха до него и оглеждаха лявото му рамо.

— Ужасно боли — оплакваше се Пайк.

— Ти си си виновен, че не бягаш достатъчно бързо — отбеляза Флечър.

Тери ровеше из шкафовете в кухнята.

— Я по-тихо — смъмри ги той. — Ако Сам ни чуе...

Тя влезе и той замълча. Флечър и Пайк се спогледаха виновно.

— Сам вече ви чу — каза хладно тя. — А ако събудите Триша и Лора, тежко ви и горко.

— Извинявай, любов моя.

Сам се приближи до Пайк и погледна раната му.

— Какво е станало? — попита.

Макинли се отдръпна, сякаш искаше да се дистанцира от Флечър и Пайк.

— Имаха пушки, госпожо Грийн — изхленчи Пайк.

Тери му хвърли свиреп поглед, но белята вече бе направена — Сам се извърна ужасена към него:

— Пушки ли?

— Малки пушчици — оправда се Тери. — Къде са лекарствата?

— На същото място, където бяха вчера, когато трябваше да лекувам твоите рани. — Тя въздъхна и извади медицинския комплект. Обърна се към Пайк: — Свали си ризата.

Флечър помогна на приятеля си да се съблече.

— Боли — оплака се раненият.

— Разбира се, че ще боли, нали си прострелян — тросна се Тери.

Сам се наведе над Пайк и избърса около раната с мокра кърпа.

— Можеше да те убият — отбеляза.

Пайк, изглежда, остана доволен от това заключение, защото се обърна към Флечър:

— Виждаш ли?

Флечър удари ранения леко по главата. Сам го бутна:

— Не се дръж като дете, Ким.

— Ким, иди да провериш колата — намеси се Тери. — Виж да не сте изцапали с кръв седалките.

Флечър се нацупи и излезе.

Сам почисти раната, махна няколко парченца олово с пинсети. Пораженията бяха повърхностни и кръвотечението бе спряно.

— Кой го направи? — попита тя Тери.

— Твоите приятели от Косово.

— Какво?

Сам погледна Макинли, но той се извърна, явно не искаше да се замесва.

— Албанците, които остави да се намърдат на територията ни — поясни Тери. — Онзи мръсник Поскович.

— Мислех, че сме се разбрали.

— Грешно мислиш, скъпа.

Тери отвори бутилка бира.

— Опитали са се да те убият?

— Не, любов моя, дойдоха да подпишем договор за сътрудничество.

Той отпи от бутилката и обърса уста.

— Сигурно си ги предизвикал с нещо — настоя Сам, докато мажеше рамото на Пайк с йод.

— Това не е детска градина — сопна се Тери.

— Като те гледам, точно това си мисля. — Сам затвори йода и кимна на Пайк. — Вземи два аспирина и не ме занимавайте повече. — Тя остави медицинския комплект на шкафа. — Отивам да спя.

— Идвам с теб — каза Тери и махна на Пайк. — Хайде, момчета, омитайте се.

Пайк си взе ризата и двамата с Макинли излязоха. Макинли не посмя да погледне Сам в очите.

Тери отиде в банята, съблече се и си пусна душ. Сам се показа на прозореца и изчака Пайк, Флечър и Макинли да си заминат. Когато се обърна, забеляза отражението си в огледалото. Изглеждаше напрегната и измъчена, с тъмни сенки под очите и бръчки около устата. Знаеше, че не е само от недоспиване. Тери смучеше жизнените й сокове. Беше я излъгал за Престън Сноу. Беше я излъгал за престъпните си дейности. Беше я използвал, за да се отърве от Рики Морисън. И кой знае още какво замисляше.

Тя отиде в банята. Тери си тананикаше под силната водна струя.

— Каза, че ще се отказваш.

— Стига си ми натяквала, скъпа.

— Това не е натякване. Искам да поговорим. Обеща, че ще се оттеглиш, не помниш ли? Или и ти развиваш преждевременно Алцхаймер. — Тя си даде сметка какво говори и замълча. Тери се обърна. — О, извинявай, Тери. Не исках да кажа точно това. Алцхаймер не е... — Тя изруга.

— Няма нищо, скъпа. Знам, че не си искала да ме обидиш.

— Просто...

Сам вдигна рамене. Не можеше да не мисли за Грейс.

— Знам. Забрави. Неволна грешка на езика. — Той се усмихна.

— Няма ли да ми изтъркаш гърба?

Сам взе едно кисе и му го хвърли. Тери се усмихна и продължи да се къпе.

— Защо продължаваш още, Тери. Не може да е заради тръпката от постоянната опасност да те застрелят.

— Още не сме стъпили на крака, прахоснице.

— Тези фалшиви пари. Триста хиляди ли каза?

Тери спря водата. Сам му подаде кърпа.

— Имам дългове. Сега може да имаме пари, но положението ни не е никак стабилно.

— Тери, ти обеща. Даде ми дума.

Той уви кърпата около кръста си и взе друга, за да си изсуши косата.

— Какво ще кажеш за една последна сделка? Един голям удар.

Сам изцъка с език и излезе от банята. Тери я последва.

— Изслушай ме, Сам.

Тя седна на тоалетката, разреса косата си.

— Не мога да повярвам, че чувам това от устата ти.

Тери се настани на леглото.

— Помниш ли за сделката, която ни предложи Майки?

Тя го погледна в огледалото.

— На теб ти я предлага. Не на нас.

— Той познава някакъв човек, който може да осигури висококачествен хероин от Афганистан.

Сам размаха гневно четката за коса.

— Искаш да ме замесиш в контрабанда на хероин? За бога, не си ли извади вече поука. Този път нищо няма да може да те измъкне от затвора.

— Ако ни хванат.

— Пак това „ние“.

— Виж, скъпа, и на мен не ми се иска, но ако искаш да се откажа, трябва да направим някой голям удар. Да натрупаме достатъчно пари, за да живеем спокойно.

Сам го изгледа хладно и продължи да се реши.

— Какво? — попита Тери. — Какво означава този смразяващ поглед?

— Това си го обмислил много добре, нали? Не ти хрумва току-тъй.

Тери преметна кърпата през врата си.

— Може да се каже. Да.

Сам присви очи.

— Не Майки е дал идеята, нали? Използвал си го само за да ми пусне мухата.

Тери се направи на обиден, сякаш предположението й нямаше нищо общо с истината.

— Хайде, Сам. Ти първа ми спомена за идеята. Виж, с тази сделка ще започнем спокоен живот. Няма да се тревожим, че всеки момент на вратата ще се появи съдия-изпълнител.

— Тери...

— Точно тук грешат всички, не разбираш ли? Поддават се на алчността и продължават, докато късметът им изневери. Ние ще направим един удар и ще се откажем.

— Сделката с канабиса беше такъв удар и се провали.

— Имаше прекалено много маймуни, затова се получи така. Този път ще стане по-просто.

Сам поклати объркано глава. Тери не падаше по гръб.

— Хероинът е сериозна сделка, Тери. Нямаш нужда от мен.

— В сравнение с четири тона канабис?

Сам въздъхна. Той имаше право.

— Как ще го прекараме във Великобритания? — попита накрая тя.

Тери се усмихна и вдигна вежди, и Сам си даде сметка, че и тя се е изказала в множествено число. Хвърли четката си към него, но не се целеше добре и той лесно я отбягна.

— Имам план.

— Не съм се и съмнявала.

Тери продължи да се хили.

Сам приключи с ресането и влезе в леглото.

— Хайде тогава. Разказвай.

— Ще го вкараме по канала за вноса на алкохол — заобяснява той. — Микробусите обикновено идват от Кале, но този път първо ще минат през Испания. Монтъорите на Майки ще им сложат тайници и ще скрият стоката. След това ще отидат в Кале и ще ги натоварим с бутилки. Никой няма да ги спре, а ако го направят, най-много да конфискуват алкохола. Митничарите няма да търсят наркотици.

— Откъде ще вземем парите, за да платим хероина?

— Ще използваме наличните средства. Ще взема и малко от Кей, от клубовете. Ашър и Патерсън също може да се включат.

Тери хвърли кърпите върху един стол и се мушна под юргана.

— Всичко си обмислил, нали?

— Да, имам някои идеи.

Той я прегърна и я придърпа до себе си. Целуна я по врата.

— И после какво? — попита тя. — Внасяме стоката във Великобритания. Какво ще правим с нея. На улицата ли ще излезеш да я продаваш?

— Ще продам цялото количество наведнъж. Имам някои познати. Ще разпитам за купувач. Ще пробутаме всичкото на един път, Сам.

— Не знам, Тери.

Той я прегърна и я целуна.

— Всичко ще мине по вода, Сам. Имай ми доверие.

Сам го погледна. „Наистина ли? — помисли си. — Наистина ли мога да ти имам доверие?“

— Какво има пък сега? — попита той.

— Какво имаш предвид?

— Ами този поглед.

— Какъв поглед?

— Подозрителен.

Тери се усмихна и пак я целуна.
Тя се обърна на другата страна.
— И с това се приключва, нали? Една сделка, и край?
— Обещавам. Честна дума. Ще започна законен бизнес, може би ще взема някоя кръчма.
— Тери Грийн, кръчмарят?
— Ще видим. Да не избързваме.
Той опита да я целуне, но тя го отблъсна.
— Боли ме глава, Тери. Съжалявам.
Той се отдръпна.
Сам го целуна по бузата.
— Лека нощ.
Обърна му гръб и остана да лежи с отворени очи, заслушана в дишането му. Не, реши, не можеше да му има доверие. Прекалено много лъжи стояха между тях. Прекалено много лъжи и едно бебе в Бристол.

* * *

Ричард Ашър крачеше напред-назад около бюрото си.
— Да не си се побъркал? — попита.
Тери се усмихна от дивана.
— Предложението е много добро, Ричард. Веднъж в живота се случва.
— Ние сме професионалисти — каза Лорънс Патерсън, който стоеше до вратата и изглеждаше не по-малко разтревожен от Ашър.
— Аз да не съм аматьор? — възрази Тери.
Патерсън се приближи до бюрото.
— Под професионалисти имах предвид, че сме хора с почтени професии. Аз съм адвокат, Ричард е счетоводител. Ние само даваме съвети, не се месим в такива дела.
Тери се усмихна непринудено.
— Виж, това е уникална сделка. Твърда инвестиция. За седмица парите ти се връщат трикратно.
Ашър спря да се разхожда.
— Ама, Тери, това е контрабанда на наркотици, за бога. Хероин.

— Ричард, колко пари съм ти платил през последните десет години? Откъде мислиш, че идват? — Тери стана и посочи с пръст Патерсън. — И ти знаеш много добре откъде идват хонорарите ти. — Тери отиде зад бюрото на Ашър, настани се на кожения стол и вдигна крака. — Да говорим по същество. Това е последната ми сделка. С нея приключвам. Няма да има вече хонорари, няма да има комисиони. Дойната крава вече няма да я има. Давам ви шанс за последна тлъста печалба.

Патерсън и Ашър се спогледаха и Тери прецени, че почти ги е убедил.

— Колко? — попита Ашър.

— Колко имате?

* * *

Веднага щом видя Тери да излиза от сградата, Франк Уелч извади фотоапарата. Фокусира и снима. Тери се запъти към беемвето, Ким Флечър чакаше с работещ двигател.

Уелч мерна нещо да се движи отстрани и се обърна. До прозореца на джипа му стояха Стив Райзър и Роджър Пайк. Пайк му показва среден пръст и се ухили. След това двамата се затичаха към беемвето.

Пайк се качи отпред, а Райзър — отзад, при Тери. Беемвето потегли и Уелч го последва. Отзад се чу гърмеж и той натисна спирачки. Слезе от колата. В задната му гума се беше забила дъска с пирони.

Той изруга и погледна отминаващото беемве. Тери му помахаше от задната седалка.

* * *

Тери мина през „Лапландия“, придружен от Пайк и Флечър. Клубът тънеше в полумрак, единствената светлина идваше от кабинета на Джордж Кей.

Астматикът седеше на бюрото си пред няколко купчини банкноти. Вдигна очи, когато чу Тери да влиза.

— Значи все пак ги намери — отбеляза Тери и кимна към парите.

— Мразя да ме заплашват, това мога да ти кажа.

Тери се настани на стола срещу Кей и вдигна крака на бюрото му. Пайк затвори вратата и застана с гръб към нея.

— Какво ще кажеш да ги разиграем на покер, а, Джордж — изсмя се Тери.

Пайк сви ръка като пистолет и насочи двата си пръста към Кей:

— Бум, бум!

Тримата мъже избухнаха в дружен смях.

— Не е забавно, Тери — изскимтя Кей. — Тук има триста бона. Мисля, че имам право да знам какво възнамеряваш да правиш с тях.

— Нали ти казах, Джордж, удар за милиони.

— Бих искал да знам нещо по-подробно. Имам право.

Тери кимна на Флечър.

— Преброй ги, Ким.

Флечър започна да брои парите.

Кей бръкна в чекмеджето си и извади инхалатора. Вдиша дълбоко от него.

— Да не си алергичен към парите, Джордж?

Кей остави апаратчето на бюрото, без да вдига ръка от него.

— За какво са ти парите?

Тери го изгледа хладно.

— Защо те интересува.

Кей си придаде изненадано изражение.

— Това са моите пари. Триста хиляди лири.

Тери свали крака от бюрото и се наведе напред.

— Парите са на клуба, нали? Аз притежавам половината от клуба. Освен това от години ме мамиш.

Кей се облегна назад и разпери ръце.

— Тери, Тери, Тери, не си честен.

Тери се изправи и се опря на бюрото.

— Джордж, Джордж, Джордж, не ми пука кое смяташ за честно и кое не.

Кей вдигна инхалатора с трепереща ръка и го лапна като биберон.

— Казват, че астмата се причинявала от стреса — отбеляза Тери.
Кей кимна.

— От дете я имам.

Тери се изправи и го погледна презрително.

— Дебел, грозен астматик. Сигурно детството ти не е било леко.

Кей го изгледа обидено, питаше се защо Тери се държи толкова враждебно.

Флечър приключи с броенето.

— Всичко е точно, Тери.

Той кимна и Флечър прибра парите в найлонова чанта.

— Радвам се, че не се опита да ме излъжеш, Джордж.

Кей го изгледа обидено.

— Тери...

Тери го прекъсна нетърпеливо.

— Знам, че си снасял информация на Раquel, Джордж.

Кей се стъписа. Изпусна инхалатора.

Тери се наведе и го стисна за китките, притисна ги върху бюрото.

— Знам, че си му казал за сделката с канабиса — продължи с равномерен глас той. — Знам, че си платил да ме убият в банята на затвора. Всичко знам.

Кей отвори беззвучно уста.

— Време е за разплата.

Кей опита да се освободи, но Тери беше твърде силен за него. Флечър пристъпи напред и хвана дебелака за косата. За негова най-голяма изненада тя остана в ръцете му. Флечър загледа перуката с отворена от почуда уста. Тери се ухили и пусна Кей. Пайк избухна в смях и Кей смутено закри плешивината си с ръце. Флечър размаха перуката над главата му. Кей започна да хихика нервно и четиримата мъже избухнаха в дружен смях.

Тери поклати глава.

— Хубав номер, Джордж.

Кимна на Пайк. Той се приближи и извади найлонов плик от джоба си. Надяна го на главата на Кей. Флечър хвана астматика за ръцете и му изсъска да стои мирно.

Пайк пристегна плика около врата му. Кей изцъкли очи, пликът започна да се надува и спада с всяко вдишване и издишване.

Тери погледна за последен път Кей:

— Сбогом, Джордж.

Той взе чантата с парите и излезе. Кей започна да се гърчи зад бюрото, но Тери не му обърна повече внимание.

* * *

Сам си наля мляко в кафето и пусна едно хапче подсладител. Подаде една чаша на Лора, която седеше до масата в кухнята по хавлия.

— Благодаря, мамо — каза тя.

Триша влезе в кухнята с ученическата си униформа и си наля портокалов сок от хладилника. Погледна презрително чашата кафе в ръцете на Сам и изсумтя:

— Сама си копаеш гроба, мамо. Кафето съкращава живота ти с години.

— Триша! — смъмри я Лора. — Дръж се прилично.

Сам се усмихна на малката си дъщеря.

— Честно казано, скъпа, надявам се да го изживея пълноценно.

Тя седна до Лора и въздъхна тежко.

Триша я погледна загрижено.

— Какво има, мамо?

Сам прокара пръсти през косата си.

— О, нищо. Малко съм уморена.

Триша постави ръка на рамото ѝ.

— Да не е заради татко?

Сам се намръщи и я погледна.

— Кое те кара да мислиш така?

— Ами, първо, снощи го нямаше вкъщи.

— Беше по работа.

— Да, сигурно. — Триша седна и стисна ръката на майка си. — Мамо, пак започва старата история, не виждаш ли?

— Не можеш да знаеш какво прави, Триш.

— Досещам се. Къде е сега, мамо?

— Не каза. Сигурно по работа.

Лора и Триша се спогледаха.

— Я стига вие двете — смъмри ги Сам.

— Той те използва, мамо — продължи да настоява Триш. — Готвиш му, чистиш му, забавляваш го в леглото, но той те използва.

— Триша!

— Права е, мамо — намеси се Лора. — По цели нощи не се прибира вкъщи.

— Не е малък.

— Ами да не се държи като дете тогава — контрира Триша.

Вратата се отвори и трите вдигнаха очи. Беше Тери. Стоеше на вратата с усмивка на уста.

— Женска седянка, а?

— Говорим за вълка, а той — в кошарата — отбеляза Триша.

Допи си сока, взе си раницата и се измъкна покрай баща си.

— Здравей, Триш.

Тя изсумтя, но не отговори.

— Чао, Триш. — Тери седна до масата. — Май още ми се сърди.

Лора въздъхна и стана.

— Ще си пусна един душ.

— Да не ми се сърдиш и ти? — попита Тери.

— Още не се знае.

— Джонатан обаждат ли се пак?

Лора поклати глава.

— Помисли ли върху предложението му? За развода?

— Не знам, татко. Просто искам да поговоря с него.

— Трябва да се срещнеш с Лорънс Патерсън. Да ти обясни положението. Разводите са заплетена работа, ако нямаш добър адвокат.

— Татко... — запротестира Лора.

— Искам само да кажа, че трябва да си защитаваш интересите.

— Да. Може би. — Лора поклати глава. — Просто съм объркана.

— Говори с Лорънс — повтори Тери.

Опита да вземе чашата на Сам, но тя го плесна през ръката.

— Знаеш къде е чайникът — каза.

Тери стана и си направи кафе; Лора се качи на горния етаж.

— Как мина? — попита Сам.

— Ашър и Патерсън са вътре с един милион. Изтеглиха от сметките на клиентите си, което не е много добре, но парите трябва да се осигурят спешно. Взех и триста хиляди от Кей.

Сам вдигна вежди.

— Измъкнал си триста бона от Джордж Кей? Това е все едно камък да пусне кръв.

— Нещо подобно.

Сам отпи глътка кафе.

— На кого ще продадеш стоката, след като я вкараме в страната?

Тери взе чашата си и седна до масата.

— На едни хора от Северен Лондон, с които Майки е работил преди няколко години. Шефът им се казва Джеф Донован. Навит е на сделката. Плащането ще стане при доставката. Той ще осигури средствата. Всичко ще мине по мед и масло, Сам.

Тя остави чашата си и избърса лице.

— Сигурен ли си, Тери?

— Това е единственият начин, скъпа. Или това, или продаваме и се преместваме в едностаен някъде по покрайнините. Не знам за теб, но аз няма да издържа такава мизерия.

— Да, но хероинът...

— Не мисли за него като за хероин. Това е обикновена стока. Купуваме я на континента и я продаваме на петорна цена тук. Също както с евтиния алкохол.

— Не е същото, Тери. Знаеш го.

— Защото е незаконно ли? Защото правителството е решило, че алкохолът е разрешен, а хероинът — не?

— Това е хероин, Тери.

— Все това повтаряш, скъпа. Никой не кара никого насила да става наркоман. Ние само задоволяваме търсенето. Хората взимат хероин доброволно, никой не ги кара насила. Същото като при теб с цигарите. Никой не заставя хората да пушат, но милиони го правят.

Сам посегна към кутията пред себе си, но спря. Изведнъж ѝ се отщя да пуши.

Тери протегна ръка и потропа с пръст по кутията.

— Колко души умират от това, Сам? Десетки хиляди? Стоици хиляди? Децата постоянно те карат да ги откажеш. Това принуждава ли правителството да ги забрани? Не. Защо? Защото събира милиони от данъците. — Тери се облегна назад и се протегна. — Казвам ти, веднага щом измислят как да облагат канабиса и хероина, ще ги разрешат.

— Ами ако ни хванат, Тери?

Той се усмихна.
— Няма, скъпа. Имай ми доверие.

* * *

Макинли спря сааба пред тухления склад.
— По-добре да дойда с вас, госпожо Грийн.
— Не искам да го изплаша, Анди. — Сам се усмихна. — Просто не чупи сааба, докато съм вътре.

Макинли изръмжа:

— Това с лексуса беше катастрофа, госпожо Грийн. Нали ви казах.

— Е, Тери ми го представи в друга светлина.

Макинли се намуси.

— Тери ви е разказал какво е станало?

— Няма тайни между съпрузите, Анди. — Сам си пое дълбоко въздух и се усмихна. — Поне така се говори.

Тя се загледа през прозореца, опита да събере кураж.

— Сигурна ли сте, госпожо Грийн?

Сам въздъхна.

— Не, но не виждам друг избор. — Тя слезе от колата и му намигна. — Ако не се върна до десет минути, изпращай спасителния отряд.

Тя се запъти към входа, усещаше, че Макинли я следи през цялото време.

Вратата на склада беше отворена и когато тя наближи, отвътре излязоха двама мъжаги с груби черти и къси коси. Тя познаваше единия от предишната си среща с Поскович и му кимна. Той се обърна и извика нещо на албански към вътрешността на склада. Сам чу гласа на Поскович и двамата мъжаги се отместиха, за да я пуснат.

В склада миришеше на застояло и на пържен лук. Вътре се подготвяха двайсетина колички за хотдог; когато Сам се появи, всички мъже се обърнаха към нея.

Поскович седеше в дъното на склада и наблюдаваше двама души, които разтоварваха каси бира. Носеше изтъркано кожено яке и шарен пуловер. Той изглежда сурово Сам.

— Какво правите тук? — изръмжа.

— Дойдох да поговорим.

— Нямам какво да ви казвам. Тръгвайте си, преди да съм забравил, че сте дама.

— Бре, Зоран, това прозвуча почти като комплимент. — Тя кимна към една маса с два стола. — Защо не седнем?

— По-добре си вървете. Хората ми още се сърдят на съпруга ви.

— Доколкото разбрах, те са го нападнали с пушки.

— Имате ли представа колко загубих заради съпруга ви? Подпали предишния ми склад. Изгори всичко до основи.

— Съжалявам, Зоран. Аз нямам пръст в тази работа, гарантирам ви.

Поскович вдигна рамене.

— Двама от хората ми бяха тежко пребити. Единият още е в болница. Този ваш съпруг е истински звяр.

— Разбирам ви, Зоран. Наистина. Но вие не останахте по-назад, нали. Тази стрелба. Тери ми разправи всичко.

— Той ги преби. И смачка микробуса ни.

— И неговият лексус не е в по-розово положение, Зоран. Зъб за зъб.

Поскович се намръщи.

— Зъб за зъб ли?

— Означава, че каквото ви е направил той, вие сте му го върнали.

Поскович кимна.

— Следващия път ще го ударим по-лошо.

— И той ще ви отвърне със същото. Зъб за зъб.

Поскович вдигна рамене.

— Не очаквах да ви видя отново.

Сам се усмихна; огледа склада.

— Този е по-голям от предишния — отбеляза. — Всяко зло, а?

Поскович се намръщи.

— Какво?

— Това е поговорка. Всяко зло за добро. Значи, че от всяка неприятност може да излезе нещо хубаво.

— Да не намеквате, че трябва да съм благодарен на съпруга ви, че ми изгори склада?

— Не, не това имах предвид, Зоран.

Поскович я изгледа сърдито.

— Да не мислите, че е бил застрахован, госпожо Грийн?

Сам поклати глава.

— Не, Зоран, не си го мисля. Имате ли нещо за пиене? Много съм жадна. Какво става с водката, която пихме миналия път?

— Изгоря в пожара.

— Жалко.

Поскович се усмихна.

— Но ми изпратиха още. — Той махна към един метален шкаф до стената. — В долното чекмедже.

Сам отиде при шкафа и извади бутилка водка.

Поскович взе две големи чаши от една полица и ги занесе на масата.

— Какво искате, госпожо Грийн? — попита той, докато наливаше солидни дози водка.

Когато Сам се прибра натоварена с покупки, Лора и Триша бяха в кухнята.

— Хайде, помогнете — извика им тя. Те поеха торбите и започнаха да вадят покупките. — Ще се справите ли сами за няколко дни?

— Защо? — попита Триша.

— С баща ви искаме да си направим малка екскурзия.

— Да не е нещо като втори меден месец? — поинтересува се Лора.

— Нещо такова.

Лора я прегърна.

— Мамо, това е страхотно. Къде ще те заведе?

— В Испания. Няколко дни на топло.

— Трябва да идете за по-дълго. За две седмици. С Триша ще се справим чудесно. Нали, Триша?

— Все ми е едно.

— Да не правите шумни купони — предупреди Сам.

— Надали — усмихна се Лора. — Кога тръгвате?

— Вдругиден.

— Аз ще ви закарам до летището — предложи Лора.

— Няма нужда. Ще ходим с кола.

— До Испания ли? — намръщи се Триша. — Ще пътувате цяла вечност.

— Така иска баща ви. Не мога да споря.

* * *

Макинли прибра парите в тайника на вратите на беемвето. Сам и Тери стояха зад колата и го наблюдаваха.

— Не е незаконно, нали? — осведоми се Сам. — Да изнасяш пари от страната. Миналия път като бях в Испания, носих доста в куфарчето си.

— Това са два милиона лири, Сам. На митницата ще им направи впечатление, ако ги забележат. Ще ни надушат. Ще отидем с колата и ще се върнем със самолет. Макинли ще върне беемвето, а наркотиците ще пристигнат с микробусите.

— Това ще е най-скъпото беемве в света — пошегува се тя, докато гледаше как Макинли пъха още пликове с пари в обшивката на вратите. Тя се усмихна лукаво. — Просто си помислих...

Тери вдигна вежди.

— Какво?

— Защо просто не отпътуваме? Да вземем парите и да се чупим. Два милиона лири. Ще живеем царски.

Тери я изгледа шокиран и тя се усмихна.

— Шегувам се, разбира се.

Тери поклати глава.

— Вързах се, Сам. Наистина прозвуча много убедително. — Той погледна ролекса си. — Хайде, Макинли, по-бързичко. Имаме среща с Флечър и останалите на ферибота.

— Почти съм готов.

Тери прегърна Сам.

— Добре ли си?

Сам кимна.

— Само съм малко нервна.

— Няма нужда да идваш. Ще се справя и сам.

— Мислиш ли, че ще те оставя сам с парите?

Тери я изгледа обидено.

— Какво искаш да кажеш?

Сам леко го потупа по бузата.

— Шегувам се. Не, за нищо на света няма да пропусна веселбата.

* * *

Франк Уелч присви очи и погледна през прозорчето на фотоапарата. Превъртя лентата и фокусира трите бели микробуса, пътуващи към ферибота. Шофьорите му бяха познати. Роджър Пайк. Ким Флечър. Стив Райзър. И тримата работеха за Тери Грийн. А след тях караше и самият кръстник. Тери Грийн. И до него на задната седалка се возеше жена му. Уелч не можеше да последва Грийн и хората му на ферибота. Не си носеше паспорта, а началник Едуардс му беше взел служебната карта. Можеше само да ги снима и да ги изчака да се върнат.

Той фокусира Макинли и му направи няколко снимки, след това фотографира регистрационния номер на беемвето.

Когато свали фотоапарата, забеляза голяма черно-бяла снимка, залепена на страничното стъкло. Уелч потрепна, после се взря удивено в снимката. На нея Роджър Пайк пъхаше дъска със стърчащи пирони под гумата на джипа му. Беше направена в деня, когато Грийн се среща със счетоводителя си. Снимката беше много ясна, личеше самодоволното изражение на Пайк, виждаха се и пироните.

Снимката се махна от стъклото и зад нея се появи едър мъж с тъмен шлифер. Уелч смъкна прозореца.

— Нямаш представа какво са замислили, нали? — каза непознатият.

— Кой сте вие?

Непознатият отвори вратата и се качи до Уелч. Джипът бе тесен и Уелч изведнъж се почувства притиснат от туловището на дебелака.

— Колега ли сте? — попита Уелч.

Непознатият се държеше самоуверено като полицай или професионален престъпник, сякаш се смяташе за по-добър от останалите простосмъртни.

Непознатият хвърли някакъв плик в скута на Уелч. Детективът го отвори неохотно. Вътре имаше още негови снимки как следи Грийн.

— Аматорска работа, трябва да се отбележи — изсумтя непознатият. — Всеки път, когато иска да остане незабелязан, те праща за зелен хайвер.

— Какво мога да направя сам? — оправда се Уелч.

Непознатият кимна към белите микробуси.

— Искаш ли да поговорим за това или не, бъдещ бивш главен инспектор Уелч?

Непознатият извади друга снимка от джоба си и му я подаде. Уелч я погледна, обхвана го силна възбуда. Беше черно-бяла, леко зърнеста. Тери Грийн се ръкуваше с известна личност. Джеф Донован, един от най-могъщите мафиоти в Северен Лондон.

— Причината, поради която Тери Грийн заминава с госпожата, Анди Макинли и останалите джуджета, е това, че замисля една от най-крупните хероинови сделки в историята. За десет милиона лири.

Уелч се намръщи.

— Откъде знаеш?

— Гледам на кафе. Откъде, по дяволите, мислиш, че знам? Имам информатор.

— Защо тогава не предупредиш сам Отдела за борба с наркотиците? Защо не обереш сам лаврите?

— Започвам да се питам как си станал главен инспектор.

Уелч се намръщи, изведнъж се сети и по лицето му се изписа усмивка.

— Ти си му задължен. Държи те изкъсо, а ти искаш да се изкопчиш.

Непознатият го изгледа сурово.

— Някои неща по-добре да не се казват на глас.

— Аз ще опандизя Грийн, а ти ще се откачиш — обяви гордо Уелч.

— Може би съм сбъркал адреса — каза непознатият и протегна ръка за снимките, но Уелч ги дръпна.

— Напротив.

— Добре тогава. Но ще действаме по моя план, иначе нищо няма да стане.

Уелч кимна.

— Добре.

— Първо, ще стоиш далеч от Грийн и хората му. Ако им се покажеш, ще ги уплашиш. Разбрахме ли се?

— Съгласен.

— Ще чакаш да ти дам сигнал и тогава го удряш като гръм от ясно небе.

Уелч погледна снимката на Грийн с Донован. Ако успее да хване двамата най-големи лондонски мафиоти на местопрестъплението, повишението не му мърдаше.

— Кой си ти? — попита.

Непознатият го потупа по рамото с огромната си ръка:

— Наричай ме Блаки.

Началник Едуардс натопи една бисквита в чая си и отново загледа формулярите за допълнително изработени часове върху бюрото си. Вратата му се отвори с трясък и той подскочи. Бисквитата се счупи на две и мократа половина изчезна в чашата.

На прага се появи Франк Уелч с изчервени бузи и очи, широко отворени като на дете, което очаква коледен подарък. Зад него надничаше секретарката на Едуардс.

— Извинявайте, сър — заоправдава се тя. — Казах му, че сте зает.

Едуардс ѝ махна пренебрежително и отмести чашата и чинийката.

— Точно кой параграф от наредбата за временно отстраняване от работа не си разбрал, Франк.

Уелч затвори вратата и се приближи до бюрото на шефа си.

— Параграфът, в който Тери Грийн урежда хероинова сделка за десет милиона долара — отвърна той и тръсна няколко снимки на бюрото.

— Това снимки от ваканцията ти ли са, Франк?

Едуардс прехвърли снимките. На тях се виждаха беемве и три микробуса, пътуващи към ферибота за Европа.

— Във вратите на беемвето са скрити два милиона лири — обясни Уелч. — Грийн ще купи хероин от Испания. За продажна цена от десет милиона. Ще прекара стоката с микробусите през Франция.

Едуардс вдигна очи и се намръщи.

— Кой ти каза?

— Имам вътрешен човек.

Едуардс продължи да преглежда снимките. Видя тази на Грийн с Донован и вдигна вежди.

— Джеф Донован, местният кръстник?

Уелч кимна енергично:

— Същият. Грийн се е споразумял да му продаде хероина.

Едуардс погледна следващата снимка. Онази, на която Пайк пукаше гумите на Уелч. Началникът се намръщи. Уелч забеляза какво гледа и бързо прибра всички снимки от бюрото.

— Временно си отстранен от работа, Франк.

— Ами върнете ме тогава. — Уелч размаха снимките. — Това е голям удар, но без мен нищо не можете да направите.

Едуардс се замисли, после посегна към телефона.

— Ще видя какво мога да направя.

Уелч се ухили доволно.

* * *

Макинли спря беembeто пред вилата на Майки Фокс. Тери кимна одобрително.

— Хубаво местенце. Бих живял в такова имение. Ти какво мислиш, Сам? Какво ще кажеш да се преместим в Марбела? Със сигурност ще бъдем сред приятели.

— Докато не ги екстрадират — добави Сам.

Тя слезе и се запъти към главния вход, където Фокс я чакаше с отворени обятия.

— Сам, ставаш вече редовен посетител — отбеляза гръмогласно той и я стисна в прегръдките си.

— Така излиза, Майки — едва успя да отговори тя.

Той я пусна и подаде ръка на Тери, след това опипа корема му.

— Загладил си косъма, синко.

— Какво да кажа? Сам готви.

Тери постави ръка около кръста на Фокс и двамата влязоха. Макинли и Сам ги последваха.

— Оскар ще ти хареса — отбеляза Фокс. — Чудесен човек за руснак.

Оскар, огромен мъж с вид на мечка и посивяла коса, вързана на опашка, стоеше до скарата при басейна и обръщаше дебели пържоли с голяма вилица. Беше гол до кръста и по гърдите му личаха белези от порезни рани, а на корема — от куршум. Потеше се обилно и когато Тери и Фокс се появиха, избърса чело с ръка.

Две млади испанчета плуваха в басейна, друго лежеше голо на шезлонг.

— Малко бохемски го даваш, а, Майки? — отбеляза Тери.

Фокс се засмя и го удари приятелски по гърба.

— Оскар, това е Тери!

— Носиш ли парите? — изкрещя руснакът.

— Не си пада по общите приказки, а? — обърна се Тери към Фокс. Кимна на Оскар и извика на свой ред: — Кога ще получим стоката?

— Когато получа парите!

— Това заприлича на разговор между глухи — измърмори Тери.

— О, напротив — засмя се Фокс.
— Продължавай да се подиграваш и ще се намериш в басейна при нежните си момченца.
— Точно това смятам да направя.
Оскар се приближи с вилица в ръка и се здрависа с Тери.
— Обичаш ли пържоли? — попита.
— Обожавам.
— Сега ги пека.
— Да, ще останете ли да хапнете? — попита Фокс.
Тери кимна към Сам, която стоеше на терасата до Макинли с ръка над очите.
— Благодаря, Майки, но искам да изведа Сам на вечеря.
— Добра идея. Къде са микробусите?
— Отидоха направо в сервиза. Тази нощ можете да ги подготвите.
— Дадено.
— А парите ми? — поинтересува се Оскар.
— Макинли ще ти ги даде веднага. — Тери посочи скарата, от която се вдигаше гъст дим. — Пържолите май загоряха.
— Обичам ги препечени — обясни Оскар; усмихна се, за да покаже почернелите си зъби.

* * *

Сервитьорка с катраненочерна коса и фигура на фотомодел отвори бутилка „Дом Периньон“ и напълни две чаши. Тери я изчака да се отдалечи и вдигна своята чаша към Сам.

— За нас.

Тя се усмихна и двамата се чукнаха. Ресторантът се намирал на едно възвишение с великолепен изглед към морето. Върху масите имаше снежнобели покривки, по един сребърен свещник и кристална ваза с роза. Сам се огледа, за да се наслади на атмосферата. На повечето маси седяха любовни двойки, шепнеха и се държаха за ръце.

— Прекрасно е — възкликна тя.

— Да, Майки твърди, че и храната е добра.

Сам отпи глътка шампанско.

— Хубаво е човек да си почине малко от децата.

— Вече надали можем да ги наречем деца. Лора и Джейми напуснаха родното гнездо, а и Триша скоро ще отиде в университета.

Сам въздъхна.

— Кога отлетяха всичките тези години, Тери?

— О, я не се вайкай. Имали сме много щастливи моменти.

Тя се усмихна.

— Да, имали сме.

Един келнер донесе основното ястие. Сам си беше поръчала морски деликатеси, а Тери — агнешки котлети.

— И така, кога смяташ да се пенсионираш? — попита Сам.

— Млад съм още за пенсиониране. — Тери започна да реже една от пържолите. — Още няколко години ми остават, докато получа безплатна карта за транспорта.

Сам остави ножа и вилицата си.

Тери усети опасността да започнат нов спор и вдигна ръце, за да я успокои:

— Приключвам с тъмните сделки, скъпа. Започвам на чисто, обещавам.

— Колко чисто? Какво ще правиш с клубовете например?

Тери присви очи.

— Клубовете са проблем. Кей ми продаде своя дял.

— Какво?

— Искаше да се оттегли. Взех ги за жълти стотинки.

Сам го погледна подозрително.

— Хайде, Сам, пробвай тая риба.

— Мисля, че последния път Кей искаше да купи твоя дял.

— Хората се променят.

Сам го изгледа подозрително.

— Нима?

* * *

Лора почука на вратата на спалнята.

— Да? — отвърна Триша.

Лора отвори вратата.

— Какао?

— Да, благодаря.

Триша лежеше по корем и прелистваше съдържанието на някаква пластмасова папка.

Лора носеше две чаши горещо какао. Остави едната на пода до Триша и седна на леглото. Посегна към папката.

— Какво е това?

Вътре имаше изрезки от вестници, всичките — за баща им.

— Как ти изглежда? — попита Триша, обърна се с лице към тавана.

— Събирала си всичко това?

— Няма значение. — Триша отметна един кичур от лицето на сестра си. — Плакала ли си?

— Малко.

— Заради Джонатан, нали?

Лора въздъхна.

— Това внезапно заминаване за Канада просто няма логика. Никога преди не е споменавал за Торонто. Мисля, че татко го е изгонил.

Триша взе папката и прелисти съдържанието ѝ.

— Кога разбра за пръв път с какво се занимава татко?

Лора вдигна рамене.

— Де да знам? Вкъщи винаги са се мотали разни подозрителни типове. И татко все излизаше по никое време и не се връщаше с часове.

— Мама нищо не е казвала, нали?

— Вероятно не е искала да го приеме. Аз разбрах за наркотиците едва когато излезе по жълтата преса. Дойде ми много изненадващо. А Джонатан направо побесня. — Лора отпи глътка какао. — Никак не му харесваше.

— Удрял ли те е? — попита Триша. — Джонатан те биеше, нали?

Лора не отговори, но се намръщи.

— Правил го е, нали? Мръсник. Затова беше в болницата, нали? Този мръсник те е биел. Господи. Татко трябваше да го убие.

— Триша!

— Дано татко да го е изгонил. Можеше да те убие, Лора.

— Не беше толкова сериозно, Триш. Нараних се, защото паднах върху масичката.

— Никога няма да позволя на мъж да ме удари. Никога.

— Лесно е да се каже.

Лора погледна снимката на баща си в „Ивнинг Стандарт“ под водещото заглавие „ЛОНДОНСКИЯТ КРАЛ НА ДРОГАТА?“ и се усмихна.

— Странно — отбеляза. — Джонатан е израснал в порядъчно семейство, завършил е добро училище, после Оксфорд. След това направо е започнал в Ситито. Въпреки всичко обаче беше грубиян. — Тя посочи снимката в „Стандарт“. — Татко пък след всичко, което е преживял, въпреки всичко, което върши, все още си остава мека душа. Никога не е закачил с пръст някого от нас.

— Понякога е крещял и е тропал с крака — засмя се Триша.

— Да. Не че не сме му давали повод.

Двете се засмяха.

— Е, сигурно не е лош човек — съгласи се Триша.

— Да, страшно обича мама.

— Той я напусна — възрази Триша.

— Тя го изхвърли. Това не означава, че не се обичат.

— Така ли мислиш?

Лора разроши косата на сестра си.

— Изпий си какаото.

Сам и Тери вървяха хванати за ръце през площада; над тях светеше пълната луна. Нощта беше топла и Тери носеше сакото си през рамо. От градините в покрайнините на селцето се носеше аромат на портокали.

Тери вдигна ръцете на Сам към устните си и ги целуна нежно.

— Добре ли си? — попита.

Сам кимна.

— Благодаря ти.

— За какво?

— За вечерята. За това, че ме взе.

Покрай тях минаха момче и момиче, хванати за ръце. Момичето имаше дълга руса коса и се смееше, опряло глава на рамото на приятеля си. Момчето бе с черна къдрава коса, носеше дънки и галеше ръката на любимата си. Сам се усмихна. Момичето надали бе много по-голямо от Триша. Тя се притисна до Тери.

— Почти като в добрите стари времена, нали? Вечеря, шампанско, разходка на лунна светлина...

— ... и легло — допълни Тери.

Тя го ощипа леко и се засмя.

— Все за едно мислиш, Тери Грийн.

Пред тях се издигаше красива каменна църква с квадратна кула.

— Гледай — възкликна Сам. — Сигурно е на няколко века.

Искаш ли да влезем?

— В църква? — направи се на изненадан Тери. — Сега кой за какво си мисли?

— Исках само да я разгледаме.

Тери се усмихна.

— Да, знам. Хайде тогава.

Те влязоха. В църквата цареше хлад и тишина, имаше висок сводест таван и боядисани в розово стени. Дъбовите скамейки бяха излъскани до блясък от безброй поколения вярващи. Двамата се запътиха хванати за ръце към олтара.

Сам погледна Тери. Той се усмихна и очите му заблестяха.

— Просто се сетих за сватбата ни — каза тя.

Тери кимна.

— И аз за това си мислех. Връщаш се към старите спомени.

— Ядохме варена съомга, нали? Съомга със спаначен сос.

Тери се намръщи.

— Откъде пък ти хрумна?

Сам въздъхна.

— Каза ми го Грейс. Последния път, когато я видях.

Тери я прегърна.

— Тя ми липсва.

— Да. И на мен. — Сам стисна леко ръката му. — Искам да запаля свещ.

Тери я пусна и тя отиде при една масичка с двайсетина горящи свещи пред една икона на Богородица. Взе нова свещ и я запали, след това затвори очи и постоя почти цяла минута неподвижно.

След това отвори очи и се усмихна.

— Какво си пожела? — попита Тери.

— Това са свещи за умрелите. В църквата не се пожелава нищо. Молиш се за опрощение на душите. — Тя го погледна сериозно. — За нещо да искаш да се изповядаш?

Тери се усмихна.

— Само в присъствието на адвоката ми.

Сам се усмихна вяло и кимна леко. Отиде на предната редица пейки и седна. Тери се настани до нея.

— Искрен ли си с мен, Тери?

— За какво?

Сам поклати тъжно глава.

— Това е безсмислен въпрос. Човек или е искрен, или не. То е като да си бременна. Няма средно положение.

— Все с тия подвеждащи въпроси.

— Все с тия уклончиви отговори.

Тери я погледна сериозно.

— Ще се поправа, скъпа. Отварям нова страница. Започвам нов живот.

Сам го погледна, запита се дали казва истината. Вгледа се в сините му очи и усети, че ѝ се завива свят.

— Знаеш, че аз убих Сноу — каза накрая той с равномерен глас.

Отначало Сам не повярва на ушите си. Намръщи се, отново премисли думите му, за да се увери, че го е разбрала правилно.

Тери продължаваше да я гледа.

— И знаеш за Алиша — допълни.

Сам го погледна сурово. Побиха я студени тръпки. Не беше страх. Обхвана я гняв. Гняв, който едва успя да скрие.

— Тя не означаваше нищо за мен — продължи Тери. — Нито преди, нито сега. Дори не съм сигурен, че детето е мое.

— Има твоите очи — прошепна Сам. — Не трябваше да ме лъжеш. Ако ми беше казал истината, може би...

Тя не успя да довърши изречението.

Тери опита да хване ръката ѝ, но тя се отдръпна. Не искаше той да я докосва.

— Беше при самоотбрана — каза сериозно той.

— Сигурно — отвърна насмешливо тя. — А Морисън? И това ли беше самоотбрана?

— Той опита да ме убие, Сам.

— Кой? Сноу или Морисън?

— Ще ме изслушаш ли, Сам. Опитвам да бъда искрен с теб.

— Опитваш? Сигурно ти коства големи усилия.

Тери изръмжа и се загледа към олтара. И двамата запазиха мълчание. Зад тях се чу леко тропане и Сам се обърна. Една старица стоеше на колене в задната част на църквата. Кожата ѝ бе груба като стар пергамент, на главата си носеше черна забрадка.

— Изнудваше ме със седмици — продължи тихо Тери. — Беше разбрал за детето и искаше пари. Заплашваше, че ако не му платя, ще ти разкаже за Алиша и бебето. Може би дори да го разгласи по вестниците. Все повтаряше, че съм му откраднал жената и съм му бил длъжник. Това са глупости, тя и без това щеше да го напусне, но той не искаше да чуе. Обеща, че ако му дам десет бона, ще ме остави на мира.

— И ти му повярва?

— Реших, че си струва да опитам. Не исках да ти причинявам страдание, Сам. Кълна се в Господ.

— О, всичко било заради мен, така ли? Защо не ми звучи много правдоподобно?

— Това е самата истина, Сам.

— Носил си пистолет, нали?

— Това точно искам да те убедя. Не бях въоръжен. Носех само парите. Отидох да му платя. Е, смятах да му дам да разбере, че няма да успее да ме изстиска повече, че ако отново ми досажда, ще си изпати, но не носех пистолет.

Тери въздъхна и прокара пръсти през косата си. Облегна се напред и събра ръце като за молитва.

— Занесох му десет хиляди, но той каза, че не стигали. Не можеше да се насити. Един господ знае какво беше замислил. Извади пистолета и започна да го размахва. Аз го хванах и той гръмна.

— Застрелял си го?

— Пистолетът гръмна по погрешка, Сам. И двамата го държахме. Всичко стана много бързо, но мисля, че неговият пръст беше на спусъка.

— Мислиш?

— Всичко стана много бързо, Сам. Няма да те лъжа. После той пусна пистолета и побягна из къщата като обезглавена кокошка. Не мисля, че беше сериозно ранен.

— Бил е прострелян.

— С двайсет и втори калибър. Нищо работа. Нямахме много кръв.

— О, значи всичко е било наред.

Тери постави ръка на коляното й, но тя го отблъсна.

— Сам...

— Прострелял си го два пъти, Тери — каза хладно тя.

— Той изтича на горния етаж, удряше се в стените, сякаш не виждаше къде върви. Последвах го. За да видя какво му има. Той се качи в спалнята, започна да рови из чекмеджетата, да търси нещо. След това изгуби съзнание. Свлече се на пода. Приблжих се, реших, че може би е мъртъв. Не беше. Още дишаше. Затова слязох долу, за да се обадя в „Бърза помощ“.

— Колко великодушно.

— Сам, опитвам се да ти разкажа какво стана.

— Наистина ли, Тери? Нима? Или искаш да се изкараш като добър самарянин.

— Тръгнах да излизам, Сам. Искях да извикам линейка.

— И какво стана тогава?

— Той имал друг пистолет. Когато излизах, той се появи зад мен. Извади отнякъде другия пистолет и стреля. Едва не ми отнесе главата. — Тери вдигна палец и показалец, за да покаже на колко му се е разминало. — На толкова ми мина куршумът, Сам. — Той опря лакти в коленете си и се наведе напред. — Още държах другия пистолет. Застрелях го. Беше неволна реакция, Сам, изобщо не съм се замислял,

не знаех какво върша. Той стреля по мен и аз се обърнах и стрелях по него.

— В главата?

— Не съм се целил, Сам. Не съм искал да го убивам. Просто исках да го сплаша. Повярвай ми, беше самозащита.

Тери се облегна назад и зачака Сам да заговори. Старицата и задната част на църквата изпъшка и се изправи. Прекръсти се и излезе.

— Защо ми го разказваш едва сега, Тери?

— За да нямаме вече никакви тайни. За да отворя нова страница. За да започнем на чисто. — Той се изправи и я погледна в очите. — Вече съм друг човек, Сам. Честен кръст.

Той посегна към ръката ѝ и тя този път не се дръпна. Загледаха мълчаливо олтара.

Тери се вмъкна в микробуса и огледа тайника, монтиран от механиците на пода. Беше широк около метър, метър и половина на дължина и десетина сантиметра дълбок. Тери кимна одобрително:

— Добра работа, Майки.

Майки Фокс стоеше зад микробуса с бутилка „Сан Мигел“ в ръка.

— Да, момчетата си ги бива. Иначе подковаваха коне за коридата.

Тери слезе от микробуса. Вече бе прегледал другите два, а Оскар наблюдаваше Флечър, Райзър и Пайк, които пълнеха тайниците с увити в найлон пакети. Сам гледаше отстрани, Макинли стоеше до нея с ръце отзад.

— Сигурен ли си, че ще стане, Тери? — попита Фокс. — Да ги прекараш ей така през митницата?

— Няма аз да ги прекарам. Със Сам се връщаме със самолет днес следобед. Ким и момчетата ще върнат микробусите.

— Явно са големи смелчаци.

— Ами. Планът просто няма къде да се провали. Те ще натоварят евтин алкохол в Кале и ще качат микробусите на ферибота. Митничарите дори няма да ги погледнат. На ден през тях минават хиляди контрабандисти на алкохол. Пък дори да ги спрат, най-много да конфискуват алкохола. Няма да търсят наркотици.

Фокс погледна Сам и тя се усмихна и вдигна рамене.

— Съпругът ми ме уверява, че всичко ще е наред.

* * *

Сам и Тери пристигнаха на Хийтроу рано вечерта. Макинли ги беше закарал на летището в Малага с беемвето, преди да потегли по дългия път за Лондон. Те излязоха от терминала и се наредиха за такси.

— Нервен ли си? — попита Сам, когато се настаниха на задната седалка на една кола.

— Нищо ми няма. От години внасям алкохол и досега никой не е решил да претърси микробусите.

— Аз едва се сдържам. Имам чувството, че всеки, който ме погледне, знае в какво участвам. Едва не припаднах, когато ми проверяваха паспорта.

Тери я хвана за ръката.

— Скоро всичко ще свърши. Ще започнем спокоен живот.

— Надявам се.

Когато таксито ги остави пред къщата, Тери прегърна Сам.

— Мога ли да взема на заем сааба? — прошепна.

Сам го отблъсна.

— Тери, току-що пристигаме.

— Имам работа, любов моя.

— Триша и Лора ще искат да те видят.

— Знам, но преди това трябва да се погрижа за едно нещо.

— Какво?

— Една работа.

— Каква работа, Тери?

— По-добре да не знаеш, скъпа.

— Мислех, че сме съдружници в престъпленията.

Тери се изсмя. Пусна я и протегна ръка.

— Хайде, дай ключовете.

Сам въздъхна отчаяно и му ги подаде. Тери я целуна по бузата и отиде при сааба.

Сам влезе в къщата.

— Аз съм — извика.

— В кухнята сме! — отвърна ѝ Лора.

Триша и Лора ядяха спагети.

— Как мина вторият меден месец? — поинтересува се Лора.

Сам се усмихна.

— Не толкова щуро като първия.

— Къде е татко? — поинтересува се Триша.

— По работа.

Триша се намуси.

— Има ли спагети и за мен? — попита Сам.

— Разбира се — отвърна Лора и побърза да ѝ сипе.

Сам отпи от млякото на Триша.

— Какво ще кажете да се преместим да живеем в Испания?

— Какво? — Триша едва не изпусна вилицата си.

Лора се обърна изненадано:

— Мамо?

— Просто ми хрумна такава идея.

— Мислех, че ненавиждаш Испания — отбеляза Лора.

— Не самата страна. Само приятелите на баща ви, които постоянно срещаме там. А те са с малко... странни вкусове.

— Меко казано — съгласи се Лора; напълни една чиния със спагети и ги заля с доматиен сос с гъби.

— Реших обаче, че не е зле да си осигурим малко разнообразие. Да се махнем от тези мъгли и студове.

— Ами училището? — попита Триша.

— И в Испания имат училища. Английски.

Лора постави чинията със спагетите пред Сам и ѝ подаде вилица.

— Откога го планираш? — попита.

— Нищо не съм планирала. Просто ми хрумна. Тук нищо не ни задържа, нали? След като Грейс вече я няма.

— И Джонатан се разкара от живота ми, това ли имаш предвид? Вече съм самостоятелна и мога спокойно да замина.

Сам потупа Лора по ръката.

— Просто реших, че не е зле да идем малко на слънце. Не търси скрит смисъл навсякъде.

— Той иска да отиде там, нали? — изсумтя Триша. — Татко бяга на Коста дел Кримен и ние трябва да отидем с него. — Тя удари с вилица по масата. — Боже господи.

— Имах предвид само ние трите — обясни търпеливо Сам. — Слагаме ново начало.

— Без татко? — Триша се намръщи и се наведе напред. — Напускаш ли го, мамо?

Сам поклати глава.

— С вас човек не може да излезе на глава. Просто предложих да си направим малка ваканция. Добре, все едно че не съм казвала нищо.

— Аз нямам нищо против — побърза да я успокои Лора. — Да лежа по цял ден на плажа. Да, защо не?

Триша кимна.

— И аз съм навита.

— Ами Джейми? — попита Лора.

— Ще говоря с него. Той има изпити, но може да идва през ваканцията при нас.

— Сигурна ли си, мамо? — попита Триша.

Сам кимна.

— О, да. Повече от всякога.

* * *

Франк Уелч отвори очи и протегна ръка към телефона.

— Аз съм — обади се мъжки глас.

— Кой? — попита сънливо Уелч.

— Я се стегни бе, Радел — сопна се Блаки.

Уелч седна в леглото и присви очи, за да фокусира часовника.

— Четири часа сутринта е — изропта.

— Спи, ако искаш. Щом не щеш да се заемеш, ще си потърся някой друг.

— Не! Чакай. Всичко е наред. Ще се заема. Какво става?

Блаки запази мълчание няколко секунди и Уелч си помнени, че връзката е прекъснала, но накрая събеседникът му се изкашля.

— Микробусите пристигнаха във Великобритания — обясни. — Реших, че трябва да те уведомя.

— Ами Грийн?

— Върнаха се още снощи. И двамата. Със самолет.

— Защо, по дяволите, не ми каза, че са дошли?

— Защото не искам да ги изплашиш. Имат няколко микробуса и информаторът ми не знае в кой е хероинът. Знае обаче къде ще стане размяната на стоката вдругиден.

— Къде?

Сърцето на Уелч затуптя силно. Той бързо взе бележник и химикалка.

— Информаторът ще ми каже, когато стане сигурно. Като ми се обади, ще те уведомя. Дотогава мирувай.

Връзката прекъсна. Уелч остана седнал, с телефон в скута. Още един ден, и Тери Грийн щеше да е негов. И Саманта. Нямахше търпение да го дочака.

Тери крачеше напред-назад из хола, когато мобифонът му иззвъня. Беше Макинли.

— По дяволите, Макинли, вече си мислех, че си се загубил.

Сам се показа от кухнята и Тери вдигна палец в знак, че всичко е наред.

— Всички сме тук, Тери — каза Макинли.

— Всичко наред ли мина през митницата?

— Дори не ни погледнаха.

Тери отново погледна Сам и вдигна палец.

— Анди, ти си гениален. Къде се намираш сега?

— Във фабриката.

— Страхотно. Провери дали всичко работи. Аз ще се обадя на Донован, за да уредя срещата. Чакай там.

Тери затвори. Приблужи се до Сам, вдигна я и я завъртя във въздуха.

— Всичко е наред, любов моя. Минахме безпрепятствено.

— Всичко ще е наред, когато получим парите. Хайде, пусни ме на земята.

— Глезла.

Остави я на пода и я целуна, тя обгърна врата му с ръце.

— Към леглото — нареди и я побутна към вратата.

— Какво те възбуждат тези пари? Всеки път, когато получиш някакви, искаш да правим секс.

— Това е най-добрата виагра.

Той я целуна отново силно по устните.

Накрая Сам успя да се освободи от прегръдката му.

— Да не слагаме тигана, преди да сме хванали рибата — каза тя.
— Чакай да вземем парите.

Тери се ухили и кимна.

— Да, права си. Ще празнуваме по-късно. Да се обадя по-добре на Донован.

Сам кимна.

— Ще се приготвя.

Тери се обади на Джеф Донован и му съобщи, че са готови за размяната, след това заключи къщата и отиде при колата, където го

чакаше Сам. Беше студено и тя носеше дълго черно палто и ръкавици. Тери се качи зад волана.

— Вече дори не мога да карам собствената си кола — оплака се Сам.

— Сам, ще ти купя десет сааба — успокои я с усмивка Тери.

Франк Уелч огледа самодоволно полицаите около себе си. В стаята се бяха събрали повече от четирийсет мъже и жени, повече от половината — въоръжени.

На стената зад него бяха залепени снимки на Тери и Саманта Грийн и биячите им и на Джеф Донован и хората му.

Началник Едуардс стоеше със скръстени ръце в един ъгъл. Той погледна часовника си. Уелч му се усмихна и кимна самоуверено. Детективът държеше мобифона си. Беше го зареждал цяла сутрин и носеше резервна батерия. Блаки щеше да се обади веднага щом разбере къде ще стане предаването на наркотика.

Едуардс бе предложил да поставят Донован под наблюдение, но Уелч го убеди, че не бива да плашат мафиотите. Ако Донован надуши, че го следят, цялата операция щеше да се провали. Едуардс настояваше Уелч да разкрие самоличността на информатора си, но детективът не се поддаваше на натиска. Блаки искаше да остане в сянка. Арестът на Грийн и Донован бе трамплинът, който щеше да изхвърли Уелч към върха, и той не искаше да пропилява този си шанс. Той лапна няколко ментови бонбона.

Тери спря сааба зад склада до изоставената фабрика, където трябваше да бъде извършена размяната на наркотика и парите.

— Няма смисъл да привличаме вниманието — каза той на Сам.

Двамата слязоха от колата. Тери постави ръка на рамото на Сам и двамата се насочиха към Макинли, който ги чакаше на вратата.

— Сигурна ли си, че искаш да присъстваш? — попита Тери.

— Малко е късно да ме питаш — отвърна Сам и повдигна яката на палтото си.

— Макинли може да те закара.

— Всичко ще мине добре, нали?

— Разбира се.

Тери леко я стисна за рамото.

— В такъв случай искам да съм с теб.

— Значи си се променила — усмихна се Тери.

— Ти ме промени.

Макинли ги въведе в изоставената фабрика. Трите бели микробуса бяха наредени в дъното на постройката с отворени задни врати. Пред тях имаше кашони с бира. Беемвето бе паркирано в другия край на фабриката, с предница към изхода.

— Донован още го няма — обяви Макинли.

— Ще дойде. Ти стой на вратата и чакай да се появи.

Флечър, Пайк и Ръсел седяха на една маса и играеха карти.

Бяха отворили един кашон и до всеки от тях имаше кутия бира.

— Не ставайте, момчета! — извика им Тери.

Сам забеляза някаква метална арка над входа на фабриката.

— Какво е това, Тери?

— Детектор за метални предмети. Също като онези, които се използват на летищата.

Сам се намръщи.

— Защо тук?

— Донован е стар познат, но това не означава, че му имам доверие.

Франк Уелч подскочи при иззвъняването на мобифона. Долепи го до ухото си:

— Да?

— Имаш ли химикалка? — попита Блаки.

— Да. Имаш ли адреса?

— Защо, по дяволите, си мислиш, че се обаждам?

Детективите и униформените полицаи в стаята чакаха напрегнато. Уелч записа адреса в бележника си и затвори.

Обърна се към Едуардс:

— Готово. — Приблужи се до голям план на Лондон и посочи един участък. — Тук са.

Едуардс се приблужи и погледна къде сочи Уелч.

— С хероина ли? — попита.

Уелч кимна енергично:

— Тери Грийн чака да предаде стоката. Всичките му авери са там, а Донован всеки момент ще се появи.

Едуардс го потупа по рамото:

— Изпипана работа, Франк.

— Добре! — изкрещя Уелч и посочи вратата. — На работа.

Макинли показа глава през вратата и подсвирна, за да привлече вниманието на Тери. Той го погледна и Макинли вдигна палец в знак, че всичко е наред. Отвън се чу блъскане на врати на коли.

— Добре, момчета, време е! — извика Тери на Флечър и хората му. Те оставиха картите и побързаха да се присъединят към него. Тери смигна на Сам: — Скоро всичко ще свърши, скъпа.

Тя се усмихна и погледна часовника си.

Макинли въведе широкоплещест мъж с черно кожено яке. Зад тях влязоха четирима яки типове с надути чанти.

Мъжът до Макинли кимна на Тери:

— Как е, Тери?

— Все по-добре става, Джеф.

Джеф Донован бе малко под метър и осемдесет, с къса коса и добре оформена къса брада. Той забеляза детектора за метални предмети и се намръщи:

— Какво, по дяволите, е това?

Тери се усмихна любезно.

— За всеки случай. Нали нямаш нищо против?

Погледът на Донован стана по-суров, усмивката му се стопи.

— Какво ще кажеш ти и хората ти да минете първи през него?

Тери вдигна рамене.

— Защо не?

Махна на Флечър и останалите и посочи детектора. Те минаха под него един по един. Макинли ги последва. Детекторът изпиука и Донован и хората му настръхнаха.

Макинли се намръщи и зарови из джобовете си. Намръщи се и поклати озадачено глава. След това бръкна в джоба на панталона си и извади шепа дребни монети. Усмихна се смутено.

— Снощи залагах на игрален автомат. Имах късмет.

Остави монетите на масата и пак мина под детектора. Този път той не изпиука.

— Доволен ли си? — попита Тери.

Донован се усмихна и махна на Тери и Сам да минат под детектора. Сам въздъхна. Извади мобилния телефон и ключовете от чантичката си и ги остави на масата, преди да мине под детектора. Тери я последва.

— Добре ли е сега? — попита той Донован.

Донован се усмихна.

— Сега съм много по-щастлив. — Той бръкна под шлифера си. — Сега е моментът да извадя автомата и да офейкам с дрогата и парите. — Той погледна хората си. — Нали, момчета?

Тери настръхна, а Флечър и хората му се заоглеждаха тревожно.

Донован се ухили, извади ръката си празна. Сви пръстите под формата на пистолет и ги насочи към Тери.

— Пипнах ли те?

Флечър и хората му се засмяха нервно. Донован махна на четиримата мъже с чантите към детектора и мина след тях. Ухили се, приближи се до Тери и го прегърна.

Тери се обърна към Сам:

— Сам, запознай се с Джеф Донован, най-долното копеле от северната страна на Темза.

Донован се усмихна и протегна ръка. Сам я пое.

— Вторият по гадост — поясни той. — Жена ми ме превъзхожда. Само не ѝ го казвайте. Радвам се да се запознаем, Сам. — Той огледа фабриката. — Та къде сега е стоката?

— В микробусите.

— Да приключваме тогава и да си ходим по домовете.

Джипът изсвири с гуми, закова на сантиметри от бронята на полицейския микробус отпред.

— По-полека — предупреди Уелч. — Искам да стигна цял.

Лапна две ментови бонбончета.

— Извинявай, шефе — смотолеви сержант Кларк и смени на по-ниска скорост.

Уелч държеше план на града в скута си и оглеждаше улиците, покрай които минаваха. До указаното от Блаки място им оставаха не повече от десет минути.

Инспектор Симсън седеше отзад и нервно барабанеше по вратата.

Зад тях се движеше син микробус на полицейския отряд за бързо реагиране, а зад него — още шест коли с детективи и хора от Отдела за борба с наркотиците и два микробуса с униформени. Следваха ги и две коли с обучени кучета. Уелч искаше да включат и хеликоптер, но Едуардс отказа по финансови причини. Въпреки това сега разполагаха с предостатъчно хора, за да заловят Тери Грийн.

Сърцето на Уелч биеше лудо; изгаряше от нетърпение да тикне Тери Грийн зад решетките, където му беше мястото. И всички лаври щеше да обере само той. Блаки със сигурност щеше да предпочете да не се замесва. Цялата слава оставаше за Уелч и той бе решен да се възползва пълноценно.

Гореше от нетърпение да види изражението на Грийн, когато му слага белезници. Също на Джеф Донован. И на Саманта Грийн. Уелч се подсмихна. Това чакаше с най-голямо нетърпение. Да погледне Саманта Грийн в очите и да ѝ съобщи, че е арестувана. Очакването бе почти мъчително и Уелч почувства, че се възбужда. Той се изчерви от неудобство и се разкрачи, за да оправи панталона си. Даде си сметка, че Кларк го гледа озадачено. Уелч изръмжа и посочи напред.

— Не съм казвал да се влачиш като костенурка.

Флечър постави една пачка банкноти в машината за автоматично броене и тя забръмча. Пайк записа цифрите от електронното екранче, а Райзър прибра преброените пари в едно от няколкото куфарчета. Сам и Тери ги наблюдаваха.

— Не съм мислила, че десет милиона лири заемат толкова много място — призна тя.

Тери я прегърна с една ръка.

— Това ще ни осигури спокоен живот до края на дните ни, скъпа. Сам кимна.

— Дано да е така, Тери, защото нямам намерение да преживявам подобно нещо отново.

Макинли стоеше облегнат на беembeто с кръстосани крака и наблюдаваше как Донован и горилите му разтоварват хероина от микробусите.

Тери стисна рамото на Сам.

— Всичко това те възбужда, нали? Хайде, признай си.

— Не съм сигурна, че „възбуждане“ е вярната дума. По-скоро съм уплашена до смърт.

— Е, така поне знаеш, че си жива. Наистина жива. Както след като изригнал Везувий.

Сам се намръщи.

— За какво говориш?

— Везувий. Вулканът. След като изригнал, всички оцелели започнали да се любят.

— Ти все си мислиш за секс. Рано или късно все натам те избива. Той се ухили.

— Исках да кажа, че след като мине опасността, човек трябва да отпразнува това, че е останал жив.

Сам поклати глава и вдигна заканително пръст.

— Това да не е заобиколният начин да ми кажеш, че искаш да спиш с мен?

Тери се изсмя.

— Може би по-късно.

Тя също се засмя.

— Може би.

Донован бе извадил по един пакет от всеки микробус и ги беше оставил на масата. Проби дупка във всеки и провери хероина със специални химикали.

— Да не би на стари години да си станал подозрителен? — подвикна му Тери.

— Просто проверявам.

Сам погледна часовника си.

— Не се безпокой, скъпа — успокой я Тери. — Скоро свършваме.

Кларк спря до микробуса на въоръжения отряд. Полицайте излизаха един по един и проверяваха оръжието си. Двама униформени

наблюдаваха фабриката с бинокли.

Прозорците на долния етаж бяха заковани и над товарния вход имаше табелка „Продава се“.

— Имаме план от агенцията за недвижими имоти — обяви командирът на въоръжения отряд, висок жилав мъж с прошарена коса.

Не си направи труда да се представи по име и Уелч остана с впечатлението, че е сърдит, защото не са го оставили да командва цялата операция. Уелч обаче нямаше намерение да отстъпи. Това бе негова операция. Неговата слава. Въоръжените полицаи бяха само работна ръка.

Уелч поклати глава.

— Няма време. Влизаме веднага щом пристигне ланд-ровърът.

— За къде да бързаме? — възрази командирът на отряда, докато наместваше бронираната си жилетка. — Няма къде да бягат.

Ноздрите на Уелч се разшириха.

— Тук аз командвам — тросна се той. — Аз решавам какво ще се прави.

Командирът присви очи, но замълча. Кимна и отиде да разговаря с хората си.

— Готово ли е, шефе? — попита Симсън и подаде на Уелч пакет дъвки.

Уелч поклати глава. Още не беше изсмукал бонбоните си.

— Къде е ланд-ровърът? — попита.

Симсън посочи към главната улица.

— Идва.

— Щом пристигне, влизаме. Разбиваме вратата и нахлуваме заедно.

— По дяволите, шефе. Ако започнат да стрелят, ще стане кървава баня.

Уелч му намигна.

— Не казвай на никого, Дъг, но информаторът ме осведоми, че не са въоръжени. Тук е демилитаризирана зона.

По гърба му се стичаше пот; изпитваше непреодолимо желание да се почеше, но знаеше, че така ще се издаде. Той лежеше зад няколко варела, придържаше автомата си с две ръце, но внимаваше да държи

пръста си далеч от спусъка. Бяха му дадени ясни нареждания. Да наблюдава сградата, докато започне нападението. Едва тогава трябваше да действа. Засега обаче щеше само да гледа. И да чака.

Целите явно не бяха въоръжени. Всички минаха през детектора за метални предмети, но това не означаваше, че не са скрили оръжията си някъде наблизо. Повечето лица му бяха познати. Тери Грийн. Анди Макинли. Джеф Донован. И жената. Саманта Грийн. Цяла сутрин бе разглеждал снимките им, докато го инструктираха. Много важно беше да не сбърка. Лошо му се пишеше, ако сгреша.

Носеше черна плетена маска с дупки за устата и очите и черен гащеризон. Черното е най-подходящият цвят в такива случаи. Всява страх. Хората са по-склонни да се подчиняват на нападателя с черни дрехи. Нацистите са го знаели. Също хората от САС. Черното внушава страх и подчинение. Също и маските. Маската бе подгизнала от пот и от вълната кожата го сърбеше. Искеше му се да погледне часовника си, но знаеше, че трябва да ограничи движенията си до минимум. Той напрегна слух да чуе какво си говорят.

Донован държеше малка епруветка и разглеждаше съдържанието ѝ. Той кимна:

— Добре изглежда, Тери.

Тери Грийн наблюдаваше хората си, докато брояха парите.

— По-лесно щеше да го пробваш, ако си беше смръкнал, Джеф.

Донован се намръщи.

— Не пипам такова нещо. Това е отрова.

Мъжът с черната маска размърда рамене. Напрежението му отслабна, мускулите му се отпуснаха. Скоро трябваше да действа, и то бързо.

Ланд ровърът пристигна и Уелч се ухили. Вътре се возеха четирима въоръжени полицаи. На предната броня бе закачено допълнително голямо желязо, което щяха да използват за разбиване на вратата, прозорците бяха подсилени с метална мрежа. Шофьорът носеше каска и бронирана жилетка. Тримата му спътници слязоха.

Уелч махна към фабриката:

— Добре. Да действваме.

Командирът на въоръжения отряд поведе хората си към фабриката, накара ги да се разгърнат. Когато стигнаха на двайсетина метра от сградата, ланд ровърът се насочи с пълна скорост към металната врата на товарния вход. Двама полицаи с по едно голямо куче го последваха.

Уелч, придружен от Симсън и Кларк, се запъти след тях. Останалите от екипа се разпръснаха и тръгнаха уверено напред, като внимаваха обаче да не изпреварят началника си. Хората от Отдела за борба с наркотиците също ги последваха.

Ланд ровърът се заби в металната врата и изчезна във фабриката. Хората от въоръжения отряд се затичаха и нахлуха през входа, закрепяха команди — всички да легнат по очи и да се предадат без съпротива.

Уелч почувства възбудането от адреналина и се втурна напред. Симсън и Кларк го последваха и след секунди всички тичаха вкупом към фабриката с победоносни възгласи като футболни запаянковци след успешен мач.

Нахлуха във фабриката и виковете им отекнаха в огромното хале. Въоръжените полицаи стояха около ланд-ровъра с автомати, насочени към земята. Уелч се намръщи. Огледа се, очаквайки да види Тери Грийн. Сърцето му се сви — даде си сметка, че освен полицаите във фабриката няма никой. Беше празна. Съвършено празна. Нямаше къде да се скрие човек.

Командирът на въоръжения отряд го изгледа презрително.

— Страхотен удар, Радел.

— Сигурно има някаква грешка — заоправдава се Уелч.

Чу дружен смях. Някои от полицаите го гледаха.

— Разбира се, че има грешка. И тя стои точно пред мен. Тежко ти се пише в участъка.

— Сигурно са си тръгнали. Били са тук и са избягали. Закъснели сме.

Командирът на въоръжения отряд поклати глава.

— Огледай се. Тук от години не е стъпвал човешки крак. Приеми нещата, Радел. Пратили са те за зелен хайвер.

Мобифонът на Симсън иззвъня и той се отдалечи, за да го вдигне. Командирът на ударния отряд се върна при хората си.

Уелч пхна ръце в джобовете си и отиде по средата на фабриката. Колегата му имаше право. Тери Грийн не се беше вясвал тук. Никой не беше идвал. Едно от кучетата вдигна крак до стената.

Полицайте отново избухнаха в смях и се запътиха към микробуса си.

Симсън се приближи.

— Шефе, началникът е. Иска да знае как върви операцията.

Уелч поклати глава. Трябваше да помисли, преди да говори с Едуардс. Предстояха му много обяснения. Умът му обаче не го побираше къде се беше провалил.

Джеф Донован провери третия пакет хероин. Тери го наблюдаваше. Донован кимна.

— Страхотна стока, Тери.

— Нали ти казах. — Тери го потупа по гърба. — Разбират от хероин руснаците.

— Смяташ ли да внасяш още? Този е десет пъти по-хубав от помията на проклетите турци.

Тери се усмихна, наведе се и зашепна в ухото на Донован:

— Може, Джеф, но не казвай, за бога, на Сам. — Той се изправи и погледна Макинли, който наблюдаваше броенето на парите. — Как върви, момчета?

Флечър постави последната пачка в машината за броене. Райзър записа и последния резултат и подаде бележника на Макинли, за да сметне крайната сума.

— Не стигат — обяви Макинли.

Донован се намръщи.

— Как така?

Остави епруветката настрана.

— Двайсет кинта не стигат. — Макинли му подаде бележника. — Провери сам.

Донован извади банкнота от двайсет лири от портфейла си и я подаде на Тери.

— Няма да издържа още едно броене. Животът е прекалено къс, за да си пилеем времето за глупости.

— Работата с теб е удоволствие, Джеф — похвали го Тери и прибра банкнотата.

Двамата мъже си стиснаха ръцете, прегърнаха се и се потупаха един друг по гърбовете.

Сам крачеше нервно около беembeто и Тери отиде при нея и я прегърна.

— Готово, скъпа. Да се прибираме у дома.

Донован извика на тримата си биячи да прибират хероина в чантите.

Флечър, Райзър и Пайк започнаха да подготвят куфарите.

— Анди, ще отвориш ли багажника?

Макинли кимна и отиде при беembeто.

Изведнъж проехтя оглушителен гърмеж и всички замръзнаха по местата си. През вратата нахлуха четирима мъже с плетени маски. Тримата носеха пистолети, четвъртият — рязана пушка. Иззад група стари варели в дъното на халето изскочи пети човек, с автомат.

— Какво, по дяволите, е това? — изкрещя Донован.

Нападателяте изтичаха към Флечър и хората му, размахаха оръжия.

— Пусни куфарите! На земята, веднага! — изкрещя онзи с пушката.

От дъното на фабриката изскочиха още двама маскирани и се нахвърлиха с пистолети върху Донован и хората му. Горилите на Донован оставиха чантите с хероина и вдигнаха ръце.

— Да не сте посмели! — изрева Донован, но един от нападателите го удари с пистолет в главата и той се свлече до един от микробусите; по челото му потече кръв.

Нападателят започна да го ритва с все сила в корема.

Флечър, Райзър и Пайк легнаха по очи на пода, разпериха ръце. Двама от маскираните взеха куфарите.

— Това са моите пари! — изкрещя Тери.

— Тери, не — изплака Сам и го хвана за ръката. Дръпна го назад. — Остави ги да взимат каквото искат.

Един мъжага със синя плетена маска и камуфлажно яке застана пред Тери и насочи голям пистолет в лицето му.

— Прави каквото ти казва — изсъска.

— Знаеш ли кой съм аз бе? — изкрещя разярено Тери.

— Пукната пара не давам кой си.

— Ще те пипна. Ще те открия и ще те убия. Мъртъв си!

Мъжът със синята маска пристъпи към него и вдигна петлето на пистолета с палец.

— Тери, внимавай — изкрещя Макинли.

Той притича от беembeто и застана пред шефа си.

Тери го избута встрани.

— И сам мога да се справя, Анди. Не за пръв път ме заплашват с пистолет.

Донован се изправи, олюлявайки се, подпря се на микробуса. Двама от хората му го подхванаха.

Тери размаха пръст срещу мъжа със синята маска.

— Няма да ти се размине. Ще те преследвам до края на света.

Нападателят пристъпи напред и го изрита в корема. Тери се строполи назад и се удари в Сам, изстена от болка. Главата му издрънча на бетона и Сам изпищя.

Макинли изрева и се хвърли върху нападателя.

— Анди, не! — изкрещя Сам.

Нападателят стреля веднъж и Макинли се хвана за гърдите и се свлече по очи.

Тери загледа с ужас как Макинли пада на пода.

— Анди — промълви.

Краката на Макинли се сгърчиха, после се отпуснаха безжизнено.

— Анди! За бога. Не!

Отново се чу гърмеж от пушка и из хангара се разлетяха подплашени гълъби. На пода се посипаха люспи ръжда като снежинки. Тери опита да се изправи, но коремът го болеше нетърпимо.

Тримата бодигардове на Донован влачеха шефа си към изхода. Един от нападателите стреля и в стената над главата на Донован се появиха дупки от куршуми.

— Тери, да се махаме! — изкрещя Донован. — Тия ще ни избият.

Тери продължаваше да гледа като вцепенен безжизненото тяло на Макинли.

Сам притича до мъртвия и коленичи до него.

— Анди! — заплака. Пъхна ръка под якето му. — О, господи, Анди, не!

Тя дръпна ръката си и я вдигна. Пръстите ѝ бяха почервенели. Тя се обърна към Тери със сълзи на очи.

— Тери...

— Сам, остави го — извика той.

Нападателят със синята маска се обърна към Сам, но нейното внимание бе погълнато от Тери.

— Ти си виновен — изсъска тя. — Всичко е заради теб.

Тери се изправи на крака въпреки болката.

— Сам, пази се! Бягай!

Тя гледаше безизразно, сякаш изобщо не осъзнаваше какво става. Обърна се бавно към мъжа със синята маска.

— Ти го уби! — изкрещя. — Убиец!

— Сам, недей! — опита да я спре Тери.

Донован и хората му се измъкнаха от фабриката. Зад тях във вратата задрънчаха куршуми.

Ушите на Тери забучаха от гърмежите, разнесе се силна миризма на барут.

Сам се изправи бавно. Мъжът със синята маска държеше пистолета насочен към гърдите ѝ, гледаше я, без да мига. Дори от мястото си Тери забеляза как пръстът му потрепва на спусъка, решителността в очите му. Веднага си даде сметка, че този човек няма да се поколебае да застреля Сам.

— Остави го, Сам! — изкрещя Тери. — Остави го!

Тя пристъпи към нападателя със синята маска. Разпери ръце, сви юмруци. От дясната ѝ ръка капеше кръв от раната на Макинли. Нападателят отстъпи една крачка, без да сваля оръжието. Сам продължи да настъпва.

— Мръсник! — изсъска.

— Сам! — изкрещя Тери; опита да се изправи, държейки се за стомаха. — Сам! Недей!

— Назад! — изрева нападателят със синята маска.

— Ще те убия! — изкрещя Сам и се хвърли върху него, замахна към главата му.

— Сам! — извика Тери.

Тя хвана нападателя за гърлото. Чу се изстрел и Тери потрепна. Сам застина и отметна главата си назад.

— Не! — изрева Тери. — Не!

Сам бавно се свлече до убиеца си. Падна на колене, след това се строполи настрани. При падането леко се извъртя и Тери забеляза червено петно върху палтото ѝ.

Мъжът със синята маска се отдръпна назад, загледа втренчено трупа на Сам. Погледна пистолета, после пак Сам.

Тери наблюдаваше ужасен.

— Какво направи? — изкрещя. — Какво направи!

Ким Флечър се изправи. Всички нападатели гледаха безжизненото тяло на Сам. Цареше зловеща тишина, сякаш всички бяха затаили дъх в очакване на онова, което щеше да последва.

Флечър погледна Пайк и му направи знак да се изправи. Тери стоеше превит на две, държеше се за корема с две ръце. Беше в шок, устата му се движеше безмълвно.

Убиецът на Сам вдигна пистолета и го насочи към Тери.

— Тери! — изкрещя Флечър. — Внимавай!

Тери вдигна очи и видя, че нападателят се цели в него. Олюля се встрани точно в момента на изстрела и куршумът го отмина, заби се в една метална колона.

Отвън се чу трясък на врати и рев на мощен двигател — Донован и хората му се изтегляха.

Райзър също се изправи. Маскираният нападател с пушката се обърна и стреля, едва не улучи Пайк. По якето на Флечър се посипаха сачми, но никоя не го нарани.

— Хайде! — изкрещя той и се втурна към Тери, който стоеше на едно място и псуваше убиеца.

Райзър го последва.

Чу се нов оглушителен гърмеж, но Флечър не погледна назад. Вниманието му бе съсредоточено само върху Тери.

Мъжът със синята маска се извъртя, приклепна и стреля два пъти по Флечър. Не уцели. Флечър сграбчи Тери за самото и го повлече към беembeто. Райзър му помогна. Тери не спираше да повтаря името на жена си.

Нападателят стреля пак и задното стъкло на беembeто се пръсна на парченца.

— Хайде, Тери! — изкрещя Пайк. — Да се махаме.

Флечър скочи зад волана и запали двигателя. Пайк се хвана за едната врата и набута Тери вътре точно когато един куршум се забиваше в калника.

— Бързо, бързо! — крещеше Флечър.

Райзър отвори предната врата и едва успя да се вмъкне в колата, преди Флечър да натисне с всички сили газта. Беembeто потегли рязко.

Райзър затръшна вратата. Флечър насочи колата право към мъжа със синята маска. Нападателят изстреля няколко куршума, после отскочи встрани, за да се махне от пътя им. Беembeто изхвърча през вратата. Флечър хвърли последен поглед на Макинли и Сам, лежащи безжизнено като счупени кукли.

Тери се показва през прозореца, но Пайк го дръпна обратно.

— Пази си главата, шефе!

Беемвето полетя с пълна скорост по улицата. Парченца от счупеното стъкло се посипаха по главите им.

— Господи! — възкликна Флечър. — Бях си помислил вече, че ще се мре.

— Сам... — прошепна Тери.

— Кой бяха тези, Тери? — попита Пайк.

— Сигурно проклетите албанци — отвърна Флечър.

— Мръсници.

Тери погледна през прозореца.

— Сам...

Флечър и Пайк размениха тревожни погледи.

— Нищо не можем да направим, шефе — каза Пайк.

Тери сякаш не го чу.

— Сам... — повтори едва чуто.

* * *

Мъжът с пушката се показа на входа и надникна навън.

— Отидоха си! — извика.

Човекът със синята маска затъкна пистолета на колана си. Приблужи се бавно до Макинли и Сам и си свали маската.

Подритна леко Сам.

— Готово.

Тя отвори очи и се извъртя.

— За бога, Зоран, ужасно беше.

— Игра блестящо — каза Зоран Поскович и протегна ръка, за да ѝ помогне да стане. — Истинска актриса!

— Уплаших се до смърт.

Поскович я вдигна и я прегърна толкова силно, сякаш искаше да ѝ счупи ребрата.

Макинли седна и разкопча якето си. Огледа изкуствената кръв по ризата си и се усмихна на Сам. Тя му отвърна с усмивка. Той се изправи и я прегърна.

— Ти си истинска звезда, Анди — похвали го тя.

Поскович извика на хората си да взимат наркотиците и да ги натоварят на колата си.

— Внимавай, Зоран — предупреди го Сам. — Тери не е глупав. Бързо ще се досети и ще потърси отмъщение.

— Няма да има време, трябва да се крие от Донован — отвърна Поскович и махна към куфарите. — Освен ако не си решила да му върнеш парите.

— Това е последното, което ще ми дойде наум. Ще ми помогнете ли за куфарите? А, трябва да взема и нещо от багажника на сааба.

* * *

Тери гледаше през задното стъкло.

— Преследват ли ни, шефе? — попита Флечър.

Той превключи скоростите и отново натисна газта.

Тери поклати глава:

— Не.

— Слава богу — намеси се Райзър. — Бяха въоръжени до зъби.

— Да, така е — съгласи се разсеяно Тери.

— Имаме късмет — отбеляза Пайк. — Дяволски късмет.

Пропуснаха ме на сантиметри.

— Да, но все пак те пропуснаха, нали? Никой не пострада.

— Пръснаха задното стъкло — напомни Райзър и погледна плахо в огледалото.

— Да, но всички сме добре — повтори Тери. — Освен Сам и Макинли. — Той се намръщи, тръсна глава. — Нещо не е наред. Спри колата.

— Какво? — не повярва на ушите си Флечър и се извърна.

— Спри колата!

Флечър натисна спирачки.

— Какво има? — попита Пайк.

Тери потърка брадичката си.

— Не знам.

Намръщи се и отново премисли всичко, което се беше случило във фабриката. Рязаната пушка. Пистолетите. Заплахите. Реакцията на

Макинли. Изстрелът. Поведението на Сам. Кръвта по пръстите й. Изражението й, преди да се хвърли върху убиеца. Прострелването й...

— Застреляха само Макинли и Сам — каза Тери, — но никой от тях не беше въоръжен. Нито някой от нас. Не може да не са забелязали, че не се съпротивляваме... — Той поклати глава. — Няма логика.

— Шефе, можеше да ни убият — настоя Райзър.

— Не мисля. — Тери потупа Флечър по рамото. — Назад към фабриката, Ким.

— Не съм сигурен, че идеята е добра, шефе.

— Прави каквото ти казвам, по дяволите!

Флечър се изчерви, направи обратен завой и потегли към фабриката. Тери се загледа с безизразно лице през прозореца.

— Сигурен ли си, че трябва да го правим, шефе? — обади се Пайк. — Може още да са там.

Тери го изгледа хладно и Пайк бързо сведе очи.

Спряха пред фабриката.

— Вие чакайте тук — нареди Тери и отвори вратата на беемвето.

— Да дойдем с теб, шефе — настоя Флечър. — Може още да са вътре.

Тери поклати глава.

— Няма нужда.

Той отиде бавно към фабриката. Халето бе празно. Той се приближи до мястото, където бяха застреляни Сам и Макинли. Нямаше кръв, но в праха, където бяха лежали, се виждаха следи.

— О, Сам — прошепна Тери.

Върху масата бе поставен малък телевизор. Тери се приближи и забеляза, че е с вградено видео и вътре е пъхната касета. „Пусни ме“ — пишеше от едната страна.

Тери прокара ръка през косата си и погледна към тавана на фабриката. На гредите бяха кацнали няколко гълъба и гукаха тихо.

— Сам, Сам, Сам — прошепна Тери.

Вкара касетата и натисна копчето.

На екрана се появи Сам. Усмивната, гримирана, с лека синя блуза и тънка златна верижка с кръстче.

— Здравей, Тери, как е?

Тя замълча за малко, Тери скръсти ръце и поклати глава.

— Знам, че в момента вероятно не си особено радостен — продължи тя, — но повярвай ми, след някой и друг месец и ти ще видиш смешната страна на случилото се.

Тя отново направи пауза, сякаш да даде време на Тери да реагира. Той просто се усмихна и продължи да клати удивено глава.

— Двайсет и няколко години твоя жена и майка на децата ти. Дължиш ми го, Тери Грийн. Имам право на малко почивка в някоя слънчева страна, така че точно това смятам да направя. Заминавам с Лора и Триша за Испания. Няма да се крия, знам, че можеш да ме намериш, но ако някой ден се появиш на прага ми, по-добре да е с усмивка и букет цветя. Имам предостатъчно доказателства, за да те тикна зад решетките за цял живот. И всичко е в сейф, така че, умната.

Тя погледна в камерата и се усмихна тъжно.

— Не трябваше да ме лъжеш, Тери. Не го прави повече.

Екранът прищрака и потъмня. Тери погледа телевизора още няколко секунди, след това избухна в смях. Вдигна глава и се закикоти гръмко; гълъбите над главата му се разлетяха уплашено.

* * *

Таксито спря пред голямата вила на върха на едно възвишение на морския бряг. Блаки слезе и се протегна. Потупа покрива на таксито:

— Изчакай.

Шофьорът кимна енергично и се ухили, показвайки дупката от двата си липсващи предни зъба.

Блаки отиде до масивните железни порти. Не бяха заключени и той тръгна пеша по дългата алея към къщата. Заобиколи вилата, придържайки се до стената. От другата страна се чуваха смях и плискане на вода.

Той зави зад ъгъла и се закова на място. Пред него стоеше едър мъжага. Мъжага с усмивка на уста и весели очи.

— Самият главен инспектор Блэксток — отбеляза Макинли. — От плът и кръв.

— Къде е тя? — попита Блаки.

Макинли кимна назад.

— При басейна.

Блаки кимна и се запъти натам. Макинли го последва.

Сам седеше до басейна и четеше вестник. На масичката до нея имаше кофичка с лед и бутилка шампанско. Лора лежеше на шезлонг, Триша плуваше в басейна. Сам забеляза Блаки, изправи се и му помаха. Отвори шампанското и напълни три чаши. Подаде една на Блаки и една на Макинли, след това вдигна своята към детектива:

— Без теб нямаше да се справя, Блаки. Благодаря.

Те се чукнаха.

Блаки отпи глътка шампанско и погледна към вилата.

— Хубаво местенце — отбеляза. — Надявам се, че не си изхарчила всичко.

Сам се усмихна и кимна към куфарчето до стола си. Блаки го вдигна, постави го на масата и го отвори. Беше пълно с пари. Банкноти от по петдесет лири.

— Дано да са истински, Сам.

— Не се тревожи, Блаки. — Тя кимна към парите. — А казват, че от престъпления не се забогатявало.

— Всъщност това вече не е валидно. — Блаки затвори куфарчето и допи шампанското си. — Имаш ли новини от Тери?

Сам поклати глава.

— Как е той?

— По-нисък е от тревата. Джеф Донован го търси под дърво и камък.

— Тери може да се грижи сам за себе си. Голямо момче е.

Блаки взе куфарчето и си тръгна. Сам и Макинли го изпратиха с поглед.

— Най-добрата полиция, която може да се купи с пари — отбеляза Макинли. — Нали така се говори за Столичното управление.

— Да, но парите не могат да ти купят щастие, Анди.

Макинли я погледна загрижено.

— Добре ли сте, госпожо Грийн?

Сам отпи шампанско.

— Да, предполагам. Ще видим как ще се развият нещата.

— Той винаги ще ви обича, трябва да го знаете.

— Да. Знам. — Тя протегна ръка и чукна чашата си в неговата.
— За престъпността.

Макинли се усмихна:

— Да. За престъпността.

Издание:

Стивън Ледър. Госпожа Мафия

Английска. Първо издание

ИК „Атика“, София, 2001

ISBN: 954-729-112-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.